

AJUNTAMENT DE SANT PERE DE RIBES (GARRAF)

PLA GENERAL D'ORDENACIÓ URBANA

(TEXT REFÓS QUE INCORPORA LES PRESCRIPCIONS DE L'ACORD D'APROVACIÓ DEFINITIVA DE LA COMISSIÓ D'URBANISME DE BARCELONA DE 18 DE JULIOL DE 2001)

- VOLUM I DIAGNOSI. PROBLEMÀTICA URBANÍSTICA.
- VOLUM II ESTUDI DEL MERCAT IMMOBILIARI.
- VOLUM III CRITERIS, OBJECTIUS I SOLUCIONS GENERALS.
- VOLUM IV ANNEX INFORMATIU I. BLOC DE NOTES HISTÒRIQUES. LA CARTA ARQUEOLÒGICA. FITXES DEL SERVEI DEL PATRIMONI ARQUITECTÒNIC.
- VOLUM V ANNEX INFORMATIU II. FITXES DELS EQUIPAMENTS EXISTENTS.
- VOLUM VI MEMÒRIA JUSTIFICATIVA.**
- VOLUM VII PROGRAMA D'ACTUACIÓ I ESTUDI ECONÒMIC-FINANCER.
- VOLUM VIII NORMATIVA URBANÍSTICA
- VOLUM IX ANNEX NORMATIU I. Instruments de planejament i unitats d'execució.
- VOLUM X ANNEX NORMATIU II. Normes de la modificació del pla especial de protecció del medi físic i del paisatge de l'espai natural de Garraf.
Catàleg i inventari d'elements d'interès històrico-artístic, arquitectònic i arqueològic.
Relació de les ordenances municipals vigents.
Convenis urbanístics.
Quadre d'equivalències.
- VOLUM XI INFORME DE LES AL·LEGACIONS I ESCRITS PRESENTATS EN LA CONSULTA PÚBLICA DE LA REVISIÓ DEL PGOM.

Equip Redactor: Estanislau Roca - Dr. Arquitecte, director de l'equip

Ramon Arandes - Enginyer CCP
Albert Cortina - Advocat
Jordi Flos - Dr. Biòleg
Marta Miró - Arquitecte
Joan Miquel Piqué - Economista

Col.laboradors: Núria Feijoó, Neus Mateu, Tere Moreno
Joan Carles López, Elisabet Rius

SUMARI

PREFACI

INTRODUCCIÓ

PRIMERA PART

CAPÍTOL I. SANT PERE DE RIBES en el context de les dinàmiques
metropolitanes de la ciutat de Barcelona.

CAPÍTOL II. DESCRIPCIÓ DE L'ORDENACIÓ

1. El desenvolupament urbà del poble de Sant Pere
de Ribes i el model urbanístic proposat.

CAPÍTOL III. EL MARC LEGAL D'APLICACIÓ A LA REVISIÓ
DEL PGOM DE SANT PERE DE RIBES.

CAPÍTOL IV. EL SISTEMA DE COMUNICACIONS (clau B)

1. Sistema general de comunicacions.
2. Quantificació.
3. Instrumentació.

CAPÍTOL V. EL SISTEMA D'INFRAESTRUCTURES DE SERVEIS TÈCNICS
(clau C1)

1. Sistema general d'infraestructures i serveis.
2. Infraestructures de telecomunicacions.
3. Telefonia.
4. Electricitat.
5. Gas.
6. El cicle de l'aigua. Sistema general de desguàs i sanejament.
7. Sistema general de sanejament i tractament d'aigües residuals.
8. Abastament d'aigua.
9. Quantificació.

CAPÍTOL VI. EL SISTEMA D'ESP AIS LLIURES (clau A)

1. Definició.
2. La franja litoral.
3. Finalitats i funcions.
4. Tipus d'espais lliures.
5. Quantificació.
6. Compliment de l'art. 23 del Decret Legislatiu 1/1990.

CAPÍTOL VII. EL SISTEMA D'EQUIPAMENTS COMUNITARIS (clau D)

1. Les reserves de sòl destinat als equipaments.
Els estàndards per a la seva ubicació i el seu dimensionat.
2. Característiques dels equipaments.
3. La distribució de la població.
4. Situació actual i proposta.

CAPÍTOL VIII. LA PROTECCIÓ DEL PATRIMONI HISTÒRICO-ARTÍSTIC I DEL PATRIMONI ARQUEOLÒGIC.

SEGONA PART

CAPÍTOL I. EL SÒL URBÀ

1. Els sòls classificats de sòl urbà.

CAPÍTOL II. EL SÒL URBANITZABLE

1. Els sòls classificats de sòl urbanitzable.

CAPÍTOL III. EL SÒL NO URBANITZABLE

CAPÍTOL IV. LA NECESSITAT D'HABITATGES

1. Les necessitats d'habitatge.
2. Les necessitats de sòl industrial i de serveis.
3. La capacitat d'acolliment d'aquest Pla General.
4. Quantificació global.

CAPÍTOL V. LLISTAT DE PLÀNOLS

PREFACI

Els tècnics components de l'equip redactor d'aquesta Revisió del Pla General volem deixar constància i agraïment a la tasca realitzada, amb anterioritat, en la redacció de la Revisió per part de l'equip de tècnics dirigits per l'arquitecte Francesc López i Arias, els quals indiscutiblement han servit per apuntalar moltes propostes i reflexions del present document. Tanmateix volem agrair l'inestimable ajut que hem rebut en tot moment dels Serveis Tècnics i Administratius Municipals de l'Ajuntament de Sant Pere de Ribes, els quals ens han facilitat en cada moment totes les dades necessàries.

Cal fer esment especial a la tasca de col.laboració de Júlia González, Esteve Redresa, Montse Falguera, Neus Garcia, Joan Jové, Lluís Martínez, Rosa Ramos, Rosa Riba, Jordi Roig, de l'atenció prestada per la secretària Margarita Sanz i de la interventora Consòl Civit, i en definitiva, dels membres de l'equip de Govern de l'Ajuntament de Sant Pere de Ribes, així com a totes les persones que formen part de la Comissió de Seguiment del document de la Revisió del Pla General, i a aquelles que han contribuït a concretar la toponímia i la identitat dels elements i indrets d'interès patrimonial del municipi, entre les quals cal destacar tant la persona de Xavier Miret com la del seu germà, l'actual arqueòleg comarcal del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, Magí Miret..

Val a dir que hi ha hagut un estret seguiment dels treballs durant la redacció d'aquest document i s'han suggerit solucions importants en temes difícils, les quals s'han incorporat, i sense la valuosa col.laboració d'aquestes persones que vetllen pel futur del municipi i viuen amb inquietud i entusiasme els passos decisius de la seva transformació, no haguessin pogut materialitzar-se moltes de les propostes que s'incorporen.

Tanmateix s'han establert consultes puntuals i generals amb els Serveis Territorials d'Urbanisme de la Generalitat de Catalunya amb els municipis veïns, així com amb les diferents institucions públiques amb competència directa pel que fa al document del Pla General. A tots ells, l'equip redactor vol deixar constància del seu agraïment.

INTRODUCCIÓ

El Pla General d'Ordenació Urbana de Sant Pere de Ribes fou definitivament aprovat per la Comissió Provincial d'Urbanisme el dia 14/06/65 i revisat el 23/12/82. El Pla General ordena el terme municipal que ocupa 40,70 quilòmetres quadrats de la comarca del Garraf.

L'any 1990 es va redactar una Revisió que solament es va aprovar inicialment i va quedar sense efectes, i fins vuit anys més tard no es varen iniciar de bell nou els treballs. Així en data 10 de juliol de 1998, l'Ajuntament en Ple, i en sessió extraordinària, acordà l'aprovació del document de Criteris, Objectius i Solucions Generals de Planejament ordenant-ne la seva publicació d'acord al que estableix l'article 125 del Reglament de Planejament i l'article 56 del Decret Legislatiu 1/1990, de 12 de juliol.

El document de Criteris, Objectius i Solucions Generals de Planejament exposat al públic, s'estructura en una documentació escrita i uns plànols generals. Anteriorment s'havia elaborat un document de diagnosi de la problemàtica urbanística del municipi, que incorporava plànols d'informació actualitzats.

La consulta pública del document de Criteris, va generar uns cinquanta escrits d'al·legacions, les quals es varen informar i consegüentment es va procedir a elaborar el document de la Revisió que va merèixer l'aprovació inicial el dia 17 de febrer de 1999 per part de l'Ajuntament, ordenant-se la seva consulta pública i demanant-se els corresponents informes a les Institucions públiques.

El Ple de la Corporació, en sessió del dia 16 de desembre de 1998 i d'acord amb el que estableix l'article 40 del Decret Legislatiu 1/1990, va acordar la suspensió selectiva de llicències a l'àrea qualificada amb un nivell de protecció "3a" d'acord amb les Normes Especials per a la protecció del patrimoni històric i a quatre edificis més. Tanmateix es va suspendre llicències en la parcel·lació dels Garrofers, en la parcel·lació i edificació d'unes illes concretes del Sector Els Colls i en la parcel·lació i edificació en les parcel·les qualificades com a clau 7-1, casc antic del carrer Riera i cantonades c/ Mossèn Andreu Malgà i c/ Escorxador, 1.

El Ple de 20 de gener de 1999, per altra banda, va acordar "*suspendre l'atorgament de llicències d'edificació d'habitatges unifamiliars i plurifamiliars de nova planta per aquelles edificacions que no contemplin una plaça mínima d'aparcament per habitatge a construir. S'exceptuen les edificacions on tècnicament no sigui possible complir aquesta condició i aquesta impossibilitat sigui reconeguda mitjançant informe emès per l'arquitecte municipal*".

En la fase d'informació pública del document inicialment aprovat el 17 de febrer, es varen presentar dins del termini legal cent-una al·legacions i unes altres vuit, més tard, a més a més dels informes presentats per RENFE, la Junta de Sanejament i pel Departament d'Indústria i Comerç de la Generalitat de Catalunya.

Com a conseqüència dels escrits presentats, es varen incorporar algunes determinacions noves i es va refondre en un document que l'Ajuntament, en sessió plenària del 19 de maig de 1999, va aprovar provisionalment i va enviar-lo a la Comissió d'Urbanisme de Barcelona per a la seva aprovació definitiva.

El dia 13 de juny de 1999, es varen celebrar les eleccions municipals a tot l'Estat Espanyol i a Sant Pere de Ribes es va produir un canvi de Govern. El nou Consistori Municipal es va constituir el dia 3 de juliol següent.

Fetes les consultes oportunes a la Direcció General d'Urbanisme del Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya, i atenent a la voluntat de l'actual equip de govern d'obrir un període de reflexió i debat sobre la conveniència o no de mantenir les determinacions de l'actual Pla General d'Ordenació Municipal, es va proposar al Ple Municipal, a partir d'un informe favorable de la Secretària de l'Ajuntament Sra. Margarita Sanz, l'adopció de l'acord de "Reclamar a la Comissió d'Urbanisme de Barcelona la documentació tramitada en el seu dia sobre la revisió del PGOM".

Acceptada la petició de l'Ajuntament per part de la Direcció General d'Urbanisme, l'Ajuntament va procedir a encarregar el dia 25 d'octubre del 1999, una anàlisi de la Revisió del Pla General a Estanislau Roca, Arquitecte & Associats.

Una vegada analitzat el document de la Revisió del Pla General d'Ordenació Urbana de Sant Pere de Ribes provisionalment aprovada per l'Ajuntament en sessió plenària el dia 19 de maig de 1999, i com a conclusió general es va recomanar de procedir a esmenar el document seguint una sèrie de precisions que es varen concretar de llarg a llarg de l'esmentat informe-anàlisi.

Com que les precisions es podien considerar coherents amb els Criteris, Objectius i Solucions Generals de Planejament aprovats pel Ple Municipal del dia 10 de juny de 1998 als efectes del que preveu l'art. 125 del Reglament de Planejament, es va aconsellar aprofitar el seu tràmit. Per altra banda com que en el present document d'anàlisi es determinen ajustaments o modificacions específics que varien notablement algunes prescripcions de règim de sòl i zonificació respecte al document provisionalment aprovat, tal com estableix la legislació vigent, es va recomanar **redactar un nou document de Revisió i procedir de bell nou a una aprovació inicial** i seguir el procediment administratiu, és a dir nova informació pública, sol·licitud d'informe a les Institucions Públiques, informe de les al·legacions, redacció del corresponent Text Refós, aprovació prvisional per part del plenari de l'Ajuntament i remissió a la Comissió d'Urbanisme de Barcelona per a l'aprovació definitiva.

En l'informe-anàlisi tanmateix es va presentar **un esquema de directrius de planejament** que tot i ser un primer tempteig es dibuixava l'esquema diagramàtic d'un model urbanístic que es caracteritzaria per:

- Una bipolarització definida pels pobles de Ribes i de les Roquetes amb els seus creixements, dotacions i estructura pròpia, establint lògiques d'interrelació.

- Fixar amb cura criteris per tal de reforçar la identitat dels nuclis, mitjançant mesures de protecció, com ara a Sota-ribes, el Palou Alt, Les Parellades, Puigmoltó, El Carç i Vilanoveta.
- Augmentar la protecció del sòl no Urbanitzable, evitant l'excessiva ocupació permesa per les edificacions i augmentant la superfície d'espai natural protegit connectat al Parc Natural, reduint al màxim possible l'àmbit dels sectors immediats a ell.

- Reconduir l'edificabilitat i/o la densitat dels Colls i crear en el límit nord del sector un passeig arbrat que podria seguir després pel límit amb el terme municipal de Vilanova i la Geltrú, circumdant Roquetes.
- Establir una bona conjunció urbana dels nuclis existents i els futurs eixamples i nous sectors de desenvolupament urbanístic.
- Reconduir la iniciativa de desenvolupament de Can Puig i si cal resituar-la en part entre els Camils i Ribes. A continuació s'hi podria establir la iniciativa de la nova universitat privada de que parla el document analitzat. Amb les actuacions anteriors seria lògic perllongar la ronda iniciada entre la carretera de Vilanova a Ribes i la de Ribes a Sitges fins la sortida de l'Autopista.
- Amb la recent construcció de la variant de la carretera de Canyelles i amb l'execució de la nova ronda meridional, es plantejava per a Ribes un esquema viari clar estructurant que permetria millorar i clarificar extraordinàriament el trànsit.
- Creació d'un possible assentament qualitatiu d'empreses prop de la sortida de la A-16.
- Establir l'antiga traça de la C-246 com un passeig urbà modern de primer ordre, la Rambla del Garraf, que des de la sortida de la A-16 d'entrada a Roquetes, tingués associats usos que fomentessin l'activitat i la vida urbana.
- Repensar l'ús i el paper del polígon de Vilanoveta, clau per la seva immediata relació amb la C-246 transformada en passeig i amb el nucli urbà de Roquetes.
- Manteniment del circuit de l'Autòdrom Terramar i fer possible, mitjançant un bon projecte, l'establiment d'un parc temàtic o pol dinamitzador d'activitats econòmiques de gran rellevància pel municipi i el país.
- Potenciar la creació d'espais verds urbans i periurbans que configurin un sistema de parcs el més connexes possible.

El Ple Municipal, en sessió ordinària del dia 19 de gener del 2000, va aprovar contractar a l'empresa "Estanislau Roca, Arquitecte & Associats", la redacció d'una nova Revisió del Pla General d'Ordenació Urbana de Sant Pere de Ribes.

A partir d'haver-se materialitzat l'encàrrec de la Revisió, l'equip redactor ha mantingut diverses reunions amb els serveis tècnics i administratius municipals, per tal de concretar i refermar les tasques a realitzar.

Els dies 18 i 19 de febrer es varen celebrar dos actes públics per tal de presentar als representants de les Entitats del Municipi, les primeres idees o intencions d'ordenació. El primer acte es va celebrar a la Biblioteca Manuel de Pedrolo al nucli municipal de Ribes i el segon al Centre Cívic l'Espai del nucli de Les Roquetes.

Cal dir que en els dos actes de presentació hi varen assistir un bon nombre de persones, a les quals es va convidar a participar en una comissió de seguiment dels treballs d'elaboració de la Revisió del Pla General. Amb l'esmentada comissió de seguiment s'han mantingut trobades per tal de contrastar les opinions dels integrants en relació a l'evolució dels treballs de redacció del document.

També, l'equip redactor ha mantingut diverses reunions, normalment celebrades a l'edifici de l'Ajuntament els dimarts per la tarda, per tal d'atendre sol·licituds i iniciatives presentades per particulars i representants d'institucions.

Per altra banda el Departament de Medi Ambient de la Diputació de Barcelona va lliurar l'any 1999, els treballs d'una Auditoria Mediambiental del municipi, que tanmateix ha servit per a endreçar i concretar les propostes del present document de Revisió.

Recentment, s'ha encarregat un Pla Estratègic, i també s'han mantingut reunions amb els tècnics que el realitzen per tal de coordinar-ne els objectius i les determinacions de la Revisió del Pla General.

Amb tot cal dir que el document que es presenta a l'aprovació, consta dels següents documents realitzats anteriorment per l'equip dirigit per l'arquitecte Francesc López i Arias:

- Diagnosi. Problemàtica Urbanística.
- Estudi del Mercat Immobiliari.
- Criteris, Objectius i Solucions Generals.

Es procedeix a incorporar-los tant pel valor dels treballs esmentats, com per la coherència en la continuïtat administrativa que tot tràmit ha de tenir. I així, el document del present Pla General, complementa aquell document amb uns Annexos Informatius que contenen Notes Històriques, la Carta Arqueològica i les del Servei del Patrimoni Arquitectònic, així com el recull de fitxes d'equipaments existents, una Memòria Justificativa, el Programa d'Actuació, l'Estudi Econòmic-Financer, la Normativa Urbanística i uns Annexos Normatius entre els que figuren els Convenis Urbanístics, així com amb els plànols normatius i d'altres informatius.

Com a conclusió, l'Ajuntament de Sant Pere de Ribes va procedir de bell nou a l'aprovació inicial el 26 de juliol de 2000 del document de la Revisió del Pla General, la qual es correspon al desenvolupament del document de Criteris, Objectius i Solucions Generals, afegint aquelles altres precisions que de la reflexió en l'elaboració del treball han estat introduïdes i per tant s'han d'entendre com un complement dels esmentats criteris.

Es va fer una àmplia informació pública i es varen demanar els informes a les Institucions públiques i en el Volum XI s'incorporen els informes a les al·legacions presentades. Pel que fa als informes cal dir que s'ha fet un text refós que es pot aprovar provisionalment, ja que les modificacions o ajustaments introduïts no comporten canvis substancials

PRIMERA PART

CAPÍTOL I.

**SANT PERE DE RIBES EN EL CONTEXT DE LES DINÀMIQUES
METROPOLITANES DE LA CIUTAT DE BARCELONA.**

Sant Pere de Ribes en el context de les dinàmiques metropolitanes de la ciutat de Barcelona.

1. Extensió metropolitana de Barcelona: l'evolució de l'àmbit d'influència de la ciutat central
2. Les infraestructures com a element clau de la metropolitanització
3. Les dinàmiques metropolitanes: el doble procés de relocalització de la població i les activitats
4. Els diferents indrets del territori metropolità: l'exemple del Garraf i el municipi de Sant Pere de Ribes
5. L'especialització funcional a nivell metropolità: el posicionament de les diverses parts del territori
6. Sant Pere de Ribes i la regió metropolitana de Barcelona: per un municipi sostenible.

Sant Pere de Ribes en el context de les dinàmiques metropolitanes de la ciutat de Barcelona.

Actualment, és un fet comunament acceptat que quan es prova d'explicar la realitat social i econòmica de Barcelona no s'ha de parlar tan sols del que succeeix al territori que es troba a l'interior dels límits del municipi central del Barcelonès. Per contra, ja fa anys que ha prosperat un nou concepte de ciutat espacialment més extensa i que, sens dubte, ha fet que les delimitacions administratives esdevinguin poc útils.

Així, sovint se sent parlar de conceptes com l'àrea de Barcelona, l'àrea metropolitana, o fins i tot, més recentment, de la regió metropolitana de Barcelona. Totes aquestes definicions, que més tard s'abordaran amb més detall, proven de donar nom a l'àmbit d'influència de la ciutat de Barcelona, un espai que mostra un nivell d'integració cada vegada més elevat.

Es produeix, doncs, un canvi d'escala. Ara bé, quines són les raons que argumenten aquest canvi d'escala? O, dit d'una altra manera, en què ens basem quan diem que la realitat de Barcelona ja no pot ser explicada prenent el municipi com a unitat d'anàlisi? En primer lloc, cal dir que aquest fenomen de metropolitanització de la ciutat de Barcelona no és, ni de bon tros, una cosa nova, ja que de fet aquest és un procés que, al llarg de tot el segle XX, s'ha produït a un gran nombre de ciutats del món. Ni tan sols és un fenomen nou a la ciutat de Barcelona, que ja a principis del mateix segle XX travessava un procés semblant d'expansió urbana, en annexionar progressivament poblacions properes (Sant Martí de Provençals, Sant Andreu, Sant Gervasi, Les Corts, ...) per conformar un tot, que avui coneixem com el municipi de Barcelona¹.

Per poder oferir una mostra d'aquest procés en les seves fases més recents, n'hi haurà prou amb observar les dades de mobilitat obligada per motiu treball corresponents als Padrons Municipals d'Habitants de 1986 i 1996. Aquestes dades, referides als desplaçaments residència-treball de la població, són força significatives: al 1986, gairebé un 68% de la població de les comarques metropolitanes (les que es prenen normalment com a part de la regió metropolitana de Barcelona, com més tard es descriurà) treballava al mateix municipi on residia; deu anys més tard, al 1996, aquesta situació es donava tan sols en un 55% dels casos. És evident, doncs, que durant aquests anys s'ha produït un intens increment de les interrelacions entre les diverses parts del

¹ En aquest sentit, diversos estudis analitzen, des d'una perspectiva històrica, el sorgiment i desenvolupament de la realitat metropolitana de Barcelona, entre els quals destaca, per exemple, el recent i exhaustiu treball dels professors Antonio Font, Carles Llop i Josep Maria Vilanova: *La construcció del territori metropolità. Morfogènesi de la regió urbana de Barcelona*, editat per la Mancomunitat de Municipis de l'Àrea Metropolitana de Barcelona.

territori, la qual cosa reflecteix també un augment del seu nivell d'interdependència econòmica, i en definitiva del seu nivell d'integració.

Es tracta, no obstant tot l'anterior, de fenòmens difícils de representar. Tal com diu el professor Albert Serratosa, Director del Pla Territorial Metropolità de Barcelona, "La clàssica seqüència de les ciutats a les grans ciutats, a les conurbacions, a les àrees metropolitanes, a les regions urbanes... s'ha pogut mantenir amb més o menys claredat fins als anys 70. Des de llavors, en les àrees més desenvolupades del món de manera força definida i en altres llocs de manera incipient, es detecta l'explosió dels grans nuclis urbans"².

A partir d'ara provarem de conèixer com i per què s'ha desenvolupat aquest àmbit metropolità al llarg de les últimes dècades, i com ha afectat (i pot afectar en un futur) a l'estructura social i econòmica de les seves parts. En el primer apartat s'oferirà una idea aproximada de la dimensió de l'espai metropolità de Barcelona. En segon lloc, veurem com s'ha anat desenvolupant la metròpoli, tot fent especial atenció a la seqüència causal d'aquest desenvolupament. Posteriorment, el tercer apartat descriurà com ha afectat aquest procés a les diverses parts del territori que s'han anat incorporant a l'àmbit metropolità de Barcelona, entre les quals es farà una especial atenció a la comarca del Garraf, i en particular a Sant Pere de Ribes. En penúltim lloc, es farà una breu anàlisi d'una de les implicacions més destacades d'aquest procés, l'especialització funcional de les diferents parts de territori metropolità. I per acabar, al sisè i últim apartat, es tractaran els principals reptes que aquest nou context socioeconòmic pot plantejar al municipi de Sant Pere de Ribes.

1. Extensió metropolitana de Barcelona: l'evolució de l'àmbit d'influència de la ciutat central

Tot i que sembla clar que el procés de metropolitanització és efectivament un fenomen que s'està produint amb molta rapidesa, no és senzill descriure quin és, en termes físics, el seu resultat. Així, l'àrea, o la regió, de Barcelona són conceptes que molt sovint provoquen controvèrsia pel que fa a la seva definició, i en aquest sentit, al llarg del present apartat es farà referència a dos tipus de definicions: d'una banda, les que podrien ser considerades "oficials", aquelles que serveixen com a àmbit d'actuació del planejament urbanístic i territorial; i d'altra banda, per poder veure que la realitat és força més complicada, totes aquelles delimitacions que sorgeixen dels exercicis tècnics duts a terme pels diferents corrents d'anàlisi dels fenòmens metropolitans. A la

² SERRATOSA, A. (1998): □El Pla Territorial Metropolità de Barcelona i el dinamisme econòmic□, a *Revista Econòmica de Catalunya*, núm. 34. Barceona, Col·legi d'Economistes de Catalunya, gener de 1998.

vegada, també, aquestes definicions ens permetran conèixer l'evolució, en termes d'extensió, que ha experimentat l'àmbit funcional de Barcelona.

Usualment, quan es fa referència a l'àrea metropolitana de Barcelona, s'entén la ciutat central i 26 municipis al seu voltant, juntament amb els quals formava l'antiga Corporació Metropolitana de Barcelona, dissolta el 1987 en virtut de les Lleis d'Organització Territorial del Parlament de Catalunya. Sovint, al conjunt d'aquests 26 municipis (exclòs el municipi de Barcelona) se l'ha anomenat també primera corona metropolitana. L'àrea metropolitana de Barcelona, així entesa, és l'àmbit d'actuació de l'encara vigent Pla General Metropolità d'Ordenació Urbana de l'Entitat Municipal Metropolitana de Barcelona (PGM), la figura urbanística aprovada el 1976 que ordena aquest territori.

Després de l'abolició de la Corporació Metropolitana de Barcelona (CMB) es creen dues noves entitats per donar servei al territori metropolità de Barcelona: l'Entitat Metropolitana del Transport (EMT, amb 18 municipis), i l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i Tractament de Residus (EMSHTR, sovint anomenada l'Entitat Metropolitana del Medi Ambient, amb 33 municipis)³. Paral·lelament, la majoria dels municipis que formaven part de l'antiga CMB s'uneixen en la Mancomunitat de Municipis de l'Àrea Metropolitana de Barcelona (MMAMB), que es crea al 1988 amb 23 municipis i compta actualment amb 30.

L'any 1995, el Pla Territorial general de Catalunya divideix el territori català en sis àmbits funcionals que haurien de ser l'objecte d'un posterior planejament territorial específic, entre els quals es troba l'àmbit metropolità de la ciutat de Barcelona, conformat per les comarques del Barcelonès, el Baix Llobregat, el Vallès Occidental, el Vallès Oriental, el Maresme, el Garraf i l'Alt Penedès: 164 municipis, 3.235 quilòmetres quadrats i 4,2 milions d'habitants, prop del 70% de la població de Catalunya. El conjunt d'aquestes set comarques, l'àmbit d'actuació del ja publicat Pla Territorial Metropolità de Barcelona (que ha de continuar la tasca del PGM), és el que usualment s'entén per regió metropolitana de Barcelona (RMB), i d'igual manera, la diferència entre la RMB i l'anteriorment esmentada àrea metropolitana de Barcelona sovint s'anomena segona corona metropolitana.

³ Constituïdes per la Llei 7/87 d'actuacions públiques especials a la conurbació de Barcelona.

D'altra banda, diverses aproximacions tècniques dibuixen també els límits de l'àmbit d'influència de Barcelona, el seu contorn metropolità. Entre les més conegudes es troben aquelles basades en la mobilitat obligada per treball, o sigui els desplaçaments residència-treball als quals abans s'ha fet referència. Destaquen, entre les més recents, l'aplicació del mètode de les Metropolitan Statistical Areas (MSA)⁴ i el mètode de les àrees de cohesió. Segons el primer criteri, la MSA de Barcelona abasta un àmbit d'influència que, al 1986, estava conformat aproximadament per 100 municipis, mentre que deu anys més tard els municipis inclosos ja depassaven els 250, tot estenent-se cap a les províncies de Girona i Tarragona. Les àrees de cohesió, al seu torn, dibuixen al 1996 un perfil força semblant al que coneixem per regió metropolitana de Barcelona, estenent-se, però, al llarg del Baix Penedès cap al Tarragonès⁵. A la vegada, altres anàlisis han mostrat que, més que buscar els límits, s'ha de parar atenció a la seva creixent indefinició, ja que les situacions de dependència múltipla (relacions molt estretes amb dos o més centres, i significativament important amb fins i tot sis o set municipis) són cada vegada més freqüents⁶.

És fa difícil, doncs, dir exactament a què es fa referència quan es parla de l'entorn metropolità de Barcelona, tot i que, en aquest cas, cal considerar més important la seva dinàmica que la seva extensió i delimitació. En el present document es prendrà la definició de regió metropolitana de Barcelona que dóna el Pla Territorial Metropolità, les set comarques anteriorment especificades, ja que, a banda de respondre bastant fidelment a les dinàmiques metropolitanes actuals, és l'àmbit per al qual s'ha concebut el planejament que es desenvoluparà al territori metropolità de Barcelona al llarg dels propers anys.

2. Les infraestructures com a element clau de la metropolitanització

Es pot considerar que l'increment en la dotació d'infraestructures (i en aquest cas s'ha de fer especial referència a les infraestructures viàries) ha estat possiblement un dels elements més decisius en el procés de desenvolupament de la metropolitanització de Barcelona, donat que ha permès recórrer

⁴ Utilitzat des dels anys 50 per l'Oficina del Cens dels EUA per delimitar Áreas Metropolitanas Estadísticas i aplicat al cas de Barcelona pels professors Joaquim Clusa i Josep Roca.

⁵ Per una anàlisi més detallada sobre les àrees de cohesió, vegeu DD.AA. (1998): *Cohesió, centralitat i cohesió iterativa: Àrees funcionals a Catalunya, 1981-1986-1991-Avanç 1996*. Barcelona, Departament de Política Territorial i Obres Públiques, desembre de 1998.

⁶ Vegeu l'anàlisi dels fluxos significatius dels municipis de la província de Barcelona a NEŁLO, O. (dir.) (1999): *Anàlisi de la mobilitat obligada als municipis de la província de Barcelona 1986-1996*.

distàncies cada vegada més llargues a un cost (en temps i econòmic) cada vegada menor.

No caldrà fer una exposició exhaustiva de les millores infraestructurals que ha experimentat Barcelona en aquests últims anys per poder adonar-nos que aquest factor ha estat realment molt important a l'hora de desenvolupar una mobilitat cada vegada més intensa i eficient. Al voltant immediat de la ciutat, les rondes han suposat canvis profunds en les pautes de trànsit i, a més, grans estalvis de costos⁷. D'altra banda, l'autopista A-19, els Túnels de Vallvidrera⁸ o Parpers⁹, la B-30, la Pota Sud, el tram de la N-II fins a Martorell o l'autopista Pau Casals són alguns altres dels nombrosos exemples de la millora que la xarxa viària de la regió metropolitana de Barcelona ha experimentat en els darrers temps.

Tots aquests canvis han provocat dos efectes que en certa manera són el mateix: en primer lloc, des del punt de vista de l'activitat, les noves infraestructures han estès el creixement econòmic de la ciutat de Barcelona de manera molt ràpida, tot generant, com abans es comentava, l'increment de les interrelacions i del nivell d'interdependència econòmica entre les diferents parts del territori metropolità. En aquest sentit, estudis recents sobre l'impacte de l'autopista A-16 sobre l'estructura econòmica del Garraf mostren que aquesta infraestructura incrementa la mobilitat obligada per treball en més de 3.000 desplaçaments extracomarcals cada dia, mentre que genera un augment de producció estimat per l'any 1998 en 13.500 milions de pessetes¹⁰.

En segon lloc, des del punt de vista de les persones, aquestes veuen com el seu mercat de treball i residència augmenta considerablement, ja que la millora de les infraestructures i els consegüents beneficis econòmics fan que estiguin disposats a recórrer majors distàncies.

En definitiva, doncs, el fet que la majoria d'indrets metropolitans siguin més fàcilment accessibles fa que augmenti el seu nivell d'integració econòmica i funcional.

⁷ RIERA, P. (1993): *Rentabilidad social de las infraestructuras. Las rondas de Barcelona: un análisis coste-beneficio*. Madrid, Civitas, 1993.

⁸ RIERA, P. (1997): *Estudi dels efectes econòmics i socials dels Túnels de Vallvidrera*. Barcelona, TABASA, 1997. I també, més recentment, RIERA, P. (1999): *Análisis coste-beneficio con externalidades ambientales y efectos macroeconómicos a corto y largo plazo: una aplicación a la autopista túneles de Vallvidrera*. Manuscrit, 1999.

⁹ NELLO, O. (dir.) (1996): *L'impacte de l'obertura de l'eix de Parpers sobre l'economia de la ciutat de Mataró*. Ajuntament de Mataró, novembre de 1996.

¹⁰ LLEONART, P. (1999): *L'autopista Pau Casals: una peça clau per a la transformació socioeconòmica de la comarca del Garraf*. Barcelona, Departament de Política Territorial i Obres Públiques, 1999.

Cal esmentar, no obstant això, que aquest procés es desenvolupa de manera paral·lela a dos altres fenòmens que permeten aprofitar els nous avantatges que aporten les infraestructures: d'una banda, el creixement econòmic i l'augment general del nivell de renda; d'altra banda, en part com a conseqüència de l'anterior, l'increment del nivell de motorització¹¹. En aquest sentit, les dades són força il·lustratives: entre 1986 i 1995, la renda bruta familiar disponible per habitant de la regió metropolitana de Barcelona (sempre en nivells similars a la mitjana catalana) ha augmentat en termes nominals més del 120%, tot passant de 652.000 pessetes al 1986 a més d'1,4 milions al 1995; d'altra banda, l'índex de motorització de la RMB també ha crescut de manera molt significativa, i així, mentre al 1991 era de 498 vehicles per 1.000 habitants, al 1998 aquest índex ja depassava els 600 vehicles per cada 1.000 habitants.

L'augment de l'extensió i capacitat de les xarxes de transport i comunicació són absolutament inseparables del procés de metropolitanització, i són les responsables de que el canvi d'escala no sigui només quantitatiu sinó quelcom qualitatiu. Ara bé, convé avançar que al costat d'efectes positius pels habitants de la gran conurbació, n'hi ha molts de negatius. Molts ciutadans citarien com més evident l'augment del cost de la vida, de l'habitatge, de l'aliment, del transport. En interpretació més ecològica o termodinàmica, però suficientment eloqüent, a la regió metropolitana es viu a una temperatura més alta: més depressa, més despesa, més residus, En definitiva una dinàmica que com veurem al final resulta poc sostenible i que s'ha de reconduir.

Les infraestructures, doncs, posen les bases d'un procés de metropolitanització que s'ha anat gestant i desenvolupant tal com es presenta a continuació.

3. Les dinàmiques metropolitanes: el doble procés de relocalització de la població i les activitats

En aquest nou context de major accessibilitat, tota una sèrie de condicionants que tenien lloc a la ciutat central provoquen un doble procés de relocalització de la població i les activitats. En primer lloc, cal tenir en compte que, des de ja fa ben bé una dècada, l'augment de la densitat urbana acabà provocant una acusada escassetat de sòl a la ciutat de Barcelona, que es tradueix en un fort increment dels preus, el qual s'ha manifestat espectacularment a partir de la nominació olímpica de la ciutat l'any 1986. Així, la densitat de població de la

¹¹ S'ha d'apuntar que, en alguns casos, aquests dos fenòmens poden ser presentats com la causa que desencadena el desenvolupament de les infraestructures, mentre que d'altres vegades en són considerats una conseqüència. En qualsevol cas, el que ara ens interessa és conèixer-los i tenir-los en compte, i no tant iniciar un debat sobre quin dels dos processos actua en primer lloc.

ciutat, que havia crescut de manera pràcticament ininterrompuda al llarg de les dècades dels anys 50, 60 i 70, arribà al 1981 a prop de 18.000 habitants per quilòmetre quadrat, i com dèiem, aquesta situació acaba provocant fortíssims increments del preu del sòl: per exemple, en el cas de l'habitatge, el cost d'un metre quadrat de sostre s'ha multiplicat per 4 entre 1986 i 1999. Aquesta situació afecta també de manera molt notable a les activitats productives, i sobretot a la indústria, donats els seus elevats requeriments de sòl.

Tot i aquests condicionants, cal esmentar que les causes de la desconcentració de la població cal trobar-les també, a banda de l'escassetat de sòl i els elevats diferencials de preus entre la ciutat central i les corones metropolitanes, en altres canvis de tipus social i cultural, com la recerca d'espais (difícils de trobar a les grans aglomeracions urbanes) on poder gaudir d'una major qualitat de vida basada en valors com el contacte amb la natura, la disponibilitat d'habitatges unifamiliars, etc.

Donada aquestes forces centrífugues que actuen sobre el centre metropolità, comença a percebre's l'èxode tant de la població com de les activitats, primer cap a la primera corona metropolitana i després cap a la segona, en un procés que afecta primer a Barcelona, però després també als principals indrets de la seva conurbació (l'Hospitalet, Sant Adrià de Besòs, Santa Coloma de Gramenet, etc.) i els principals centres de la segona corona metropolitana. Per tant, es configura la fi d'un període d'intensa concentració per passar a un altre caracteritzat per una progressivament més elevada dispersió sobre el territori metropolità.

En aquest sentit, les dades mostren que, des de 1981, la ciutat de Barcelona experimenta pèrdues continuades de població, que la fan passar de 1,75 milions d'habitants fins als 1,5 milions de 1996; d'altra banda, el municipi perd, entre 1986 i 1996, prop de 18.000 llocs de treball industrials. Mentrestant, la regió metropolitana (excloent la ciutat de Barcelona) guanya en el mateix període més de 190.000 habitants (la gran majoria a causa dels moviments migratoris producte de la redistribució de població a nivell metropolità), i més de 50.000 llocs de treball industrials.

Les activitats terciàries, per altra banda, experimenten, igual que la indústria, un relatiu procés de desconcentració, tot i que amb certs matisos. Efectivament, els serveis a les persones (comerç, hostaleria, etc., en alguns casos qualificat de "terciari banal") "segueixen" a la població en el seu procés de relocalització en el territori metropolità. Però d'altra banda hi ha cert tipus de serveis que, per la seva especificitat, requereixen d'un elevat nivell de centralitat (serveis a les empreses, finances, comerç especialitzat, etc.); en aquest cas, el seu nivell de concentració a les àrees centrals segueix essent encara molt elevat.

Per tant, aquest doble procés de relocalització de la població i les activitats resulta en una important redistribució de les funcions de les diferents parts del territori. Bàsicament, la ciutat de Barcelona cedeix pes específic a favor del seu àmbit d'influència, tant pel que fa a les activitats residencials com pel que fa a les activitats productives, la qual cosa es reflecteix en les dades Padronals: l'any 1986, la ciutat de Barcelona concentrava un 40% dels més de 4 milions d'habitants de la regió metropolitana i més de la meitat dels seus 1,2 milions de llocs de treball; 10 anys més tard, aquests percentatges havien baixat fins al 36% (sobre un volum de població molt semblant) i el 43% (dels prop d'1,7 milions de llocs de treball) respectivament. Finalment, cal esmentar que aquest procés es produeix en un context en el qual el pes relatiu de la població de la regió metropolitana de Barcelona respecte el total de Catalunya ha disminuït lleugerament, mentre que, per contra, ha augmentat la seva importància relativa pel que fa al conjunt de les activitats econòmiques.

4. Els diferents indrets del territori metropolità: l'exemple del Garraf i el municipi de Sant Pere de Ribes

Es veurà a continuació que la incorporació de les diverses parts de l'àmbit d'influència de Barcelona a la dinàmica metropolitana s'ha produït de manera gradual, en successives onades, fins a abastar tot el territori que avui considerem regió metropolitana de Barcelona. Per tal d'il·lustrar l'exposició es trobarà suport, bàsicament, en les dades corresponents al volum de població i de llocs de treball localitzats, així com el nivell de relació amb la resta de comarques metropolitanes.

Els primers símptomes del procés de relocalització de la població es produeixen a Barcelona a mitjans dels anys 70, moment en el qual els saldos migratoris de la ciutat comencen a ser negatius. Així, el procés de concentració poblacional a la ciutat central, que havia estat molt intens als anys 50 i 60, s'estanca durant període 1970-1975, i a l'any 1977 s'inicia una fase inversa que es perllonga ininterrompudament fins a l'actualitat. En xifres, Barcelona perdia al 1977, a causa de les migracions, més de 3.200 persones, i els valors van augmentant progressivament fins arribar a pèrdues anuals superiors a les 20.000 persones (1995); al 1998, els saldos encara rondaven valors negatius al voltant de les 15.000 persones/any¹². De manera paral·lela es comença a produir el procés de desconcentració d'activitat, i en aquest sentit, les dades del Cens de 1981 ja mostren una clara davallada pel que fa als llocs de treball

¹² Per aprofundir en aquestes dades, vegeu l'*Anuari Estadístic de la ciutat de Barcelona*, en suport paper o en la seva versió on-line a <http://www.bcn.es>

localitzats a la ciutat de Barcelona, que perden pes relatiu sobre el total d'activitat de la RMB al llarg de tot el període 1981-1996¹³.

Les primeres onades de població que emet la ciutat de Barcelona (a finals dels anys 70 i principis dels 80) les reben molt principalment la resta de municipis del Barcelonès i alguns municipis de la primera corona. És, però, a partir de la segona meitat dels anys 80, quan aquesta dinàmica metropolitana es desenvolupa amb una significativa intensitat, i així, els guanys de població de les comarques metropolitanes són molt significatius: per citar tan sols alguns exemples, la població del Vallès Occidental creix entre 1986 i 1991 en gairebé 29.000 persones (prop d'un 5%), i la del Baix Llobregat en més de 26.000 persones; a la vegada, el Vallès Oriental i el Maresme, tot i no experimentar guanys tan grans en termes absoluts, tenen creixements relatius de població, en aquests cinc anys, propers al 10%.

Lluny de remetre, la tendència es desenvolupa encara amb més força als anys noranta, i així, els creixements de població són encara més intensos durant el període 1991-1996: el Vallès Oriental guanya 23.000 residents, 26.000 el Maresme, 33.000 el Baix Llobregat i 36.000 el Vallès Occidental.

Si fem atenció al nombre de llocs de treball localitzats, també es pot observar que, entre 1986 i 1996, es produeixen guanys molt destacats a totes les comarques metropolitanes, entre els que sobresurten els del Baix Llobregat (55%), el Vallès Occidental (52%), i el Vallès Oriental (40%). Si es comparen aquests creixements amb l'avenç global de la regió metropolitana (del 23%), es pot deduir fàcilment que aquestes tres comarques han augmentat molt fortament el seu pes específic en el conjunt de l'activitat econòmica de la RMB, i així, han passat de concentrar, en conjunt, un 31% dels llocs de treball de la regió a representar-ne més del 38%.

D'altra banda, com ja s'ha esmentat, la difusió en el territori de la població i les activitats provoca augments molt importants de les interrelacions. De nou s'ha de fer referència a les dades dels desplaçaments per motiu treball: al 1986, un 13,9% dels ocupats de la RMB treballava a una altra comarca metropolitana; tan sols deu anys més tard, aquesta xifra ja havia pujat fins al 21,6%.

Al marge de l'interès que el present document pugui tenir pel cas del Garraf, l'evolució de la comarca i molt especialment del municipi de Sant Pere de Ribes constitueix un excel·lent exemple del procés d'inserció a les dinàmiques metropolitanes: durant el període 1981-1996, la comarca ha guanyat 21.000

¹³ Les dades de població ocupada resident i llocs de treball localitzats es poden trobar al lloc web de l'Institut d'Estadística de Catalunya (<http://www.idescat.es>) o a, entre d'altres, MMAMB (1995): *Dinàmiques metropolitanes a l'àrea i la regió de Barcelona*.

residents (gairebé un 31%), mentre que Sant Pere de Ribes ha vist créixer la seva població en més de 8.000 habitants (prop del 78%).

De fet, però, aquests creixements es fan evidents sobretot entre 1991 i 1996, període en el qual l'increment de població de Sant Pere de Ribes és superior al 37%, es construeixen gairebé 2.000 nous habitatges, els llocs de treball (en aquest cas pel període 1986-1996) s'incrementen en més de 1.400 (un 60% dels que hi havia a l'inici del període) i el nombre de línies telefòniques, un dels indicadors comunament utilitzats per mesurar el nivell d'activitat, creix un 177% (enfront del 48% de la mitjana de Catalunya); tot i així, en aquest aspecte el municipi encara es troba bastant per sota de la mitjana de la regió metropolitana. D'altra banda, altres indicadors ens mostren que la tendència continua amb força durant la segona meitat dels anys 90, i així, els índexs de motorització augmenten entre 1996 i 1998 de 535 a 575 vehicles per cada 1.000 habitants, tot apropant-se a la mitjana de Catalunya (606 vehicles per 1.000 habitants).

Es comprova, doncs, que Sant Pere de Ribes i en general la comarca del Garraf han experimentat canvis molt significatius en els darrers anys, canvis que s'han produït principalment a causa de la seva incorporació a les dinàmiques metropolitanes de la ciutat de Barcelona. Per acabar, les dades dels fluxos de mobilitat obligada tornaran a servir com a exemple d'aquest procés: al 1986, menys d'una de cada deu persones de la població ocupada del Garraf treballava en altres comarques metropolitanes; al 1996, la proporció era d'un de cada quatre. Al seu torn, a Sant Pere de Ribes l'evolució i les proporcions són pràcticament iguals que al conjunt de la comarca.

5. L'especialització funcional a nivell metropolità: el posicionament de les diverses parts del territori

El resultat de tot aquest procés és una regió metropolitana on cadascun dels seus indrets territorials juga un paper diferent. La primera diferència, potser la més clara, és aquella que distingeix entre comarques on predomina la residència i comarques on predomina l'activitat. Com hem vist en l'apartat anterior, la majoria de comarques metropolitanes guanyen població i llocs de treball, però ho fan a ritmes diferents, la qual cosa fa que esdevinguin cada vegada més "centres residencials" o "centres d'activitat". Aquesta, que serà una de les primeres distincions que haurem de fer, anirà seguida d'altres, ja que

l'especialització no acaba aquí, i així, cada indret es pot especialitzar en un determinat sector productiu, en un cert grup social, etc¹⁴.

¹⁴ Per una anàlisi més aprofundida sobre l'especialització social dels municipis, vegeu, per exemple, LÓPEZ, J, PIQUÉ, J.M. (1998): *Classificació dels municipis de la regió metropolitana de Barcelona a partir de les característiques socioeconòmiques dels seus immigrants durant el període 1992-1995*.

Més enllà d'aquesta especialització, però, s'ha de preveure que, probablement, com a conseqüència d'aquests processos de metropolitanització, es produeixin dos fenòmens concrets: en primer lloc, que el procés de producció econòmica i social esdevingui metropolità, de manera que cadascun dels diferents indrets del territori desenvolupi una part d'aquest procés de producció econòmica i social del conjunt de la metròpoli; en segon lloc, que es generin tota una sèrie de "funcions metropolitanes" que es repartiran al llarg del territori (entre les més evidents es troben, per exemple, les de transport o la logística, però també s'ha de parar atenció a les sanitàries, mediambientals, educatives, culturals o socials¹⁵). Per un i altre motiu, es desenvolupa una xarxa de centres i subcentres metropolitans i, per tant, una progressiva jerarquització, que tindrà com a nodes vertebradors la ciutat de Barcelona i la resta de capitals comarcals metropolitanes, i on caldrà que es posicionin, igualment, la resta de municipis.

Aquesta divisió del procés productiu a nivell metropolità, així com el sorgiment de funcions a aquest mateix nivell, té aspectes positius (increment del nivell d'activitat i de l'eficiència productiva, major nivell de renda, importants sinèrgies, ...), però s'han de considerar detingudament els efectes negatius, ja que aquests poden provocar certs conflictes, sobretot en el procés de posicionament de les diferents parts del territori. Així, hi haurà activitats i funcions possiblement molt volgudes (culturals, sanitàries, educatives, mediambientals o, per exemple, en el cas de la divisió del procés productiu, els parcs tecnològics), mentre que d'altres, igualment necessàries, poden trobar certa oposició a l'hora de trobar localització (tractament de residus, institucions penitenciàries, produccions industrials contaminants o perilloses, etc.). Totes les funcions s'hauran de cobrir, i per tant cal un elevat grau de coordinació institucional i voluntat de cooperació entre els diferents agents (sobretot a nivell de l'Administració Local), ja que s'ha de tenir en compte que cadascun dels indrets del territori actuarà (normalment mitjançant la planificació estratègica) per tal que li siguin assignades les atribucions metropolitanes més favorables en funció de les seves capacitats.

¹⁵ Un exemple pioner de l'assignació d'aquestes funcions a nivell metropolità el constitueix la Universitat Autònoma de Barcelona, un equipament educatiu pensat a nivell metropolità ja a finals els anys 60.

6. Sant Pere de Ribes i la regió metropolitana de Barcelona: per un municipi sostenible.

En els apartats anteriors hem descrit breument i esquemàtica el procés de metropolitanització de Barcelona, de com s'ha configurat aquesta xarxa o sistema de nuclis urbans connectats, entre els quals hi ha establerts fluxos de bens, recursos, persones i informació. Ha quedat clar també que l'adaptació dels municipis al sistema metropolità, i per tant el seu rol en el sistema, és el resultat d'un procés dialèctic i que els diferents moments històrics en que s'han incorporat els municipis al sistema, han marcat de manera important la configuració dels seus territoris.

Dins del sistema, tots els municipis donen i reben, exploten i són explotats, controlen i són controlats, però per cadascún d'ells el balanç no és només la suma d'entrades i sortides sinó el resultat complex que s'expressa en les modificacions estructurals i funcionals del municipi, del seu territori, de la societat i del seu funcionament ecològic.

Arribar a pertànyer a una gran conurbació ha estat per a molts municipis del voltant de Barcelona un fet inevitable, a cops "catastròfic", a cops "desitjable", per que té algunes coses "bones". Entre aquestes últimes s'acostuma a citar com positiu el gran ventall "d'oportunitats" que obté aquella població integrada a una gran metròpoli, producte de la concentració i proximitat als centres de poder, que són grans nusos de comunicació. Ara bé, el creixement de la metròpoli en el nostre món occidental també té facetes negatives, per la societat i pel territori. Els canvis territorials estan associats a redistribucions internes de la població, a canvis en el repartiment de les despeses de les famílies, en augment del consum energètic i consum de sòl, en problemes d'abastament d'aigua, d'augment de la contaminació, de sanejament i de deteriorament intens de l'entorn natural. Sociològicament, en les grans regions metropolitanes, el model de desenvolupament imperant tendeix a fer augmentar la distància entre rics i pobres, dificulta els processos d'integració, produeix bosses de marginació, per raons econòmiques, de raça o culturals, deteriora les relacions socials i afavoreix l'augment del nivell d'inseguretat ciutadana. En definitiva, el model actual és difícilment sostenible i caldrà prendre iniciatives que ho tinguin en compte.

La sostenibilitat, com indica Folch en el seu "Diccionari de socioecologia" (Folch, Ramon: "Diccionario de socioecología", Editorial Planeta, Barcelona, 1999), es defineix per la negació d'allò que ara fem: explotació de la inequitat, consum de recursos renovables per sobre de la taxa de renovació, consum dels no renovables per sobre de la taxa de substitució, producció de residus per sobre de la taxa de reciclament o assimilació, etc□

Ara bé, el concepte de sostenibilitat (sustentabilitat) és aplicable a qualsevol escala en la que es pugui identificar una unitat territorial i de gestió (municipi, comarca, regió metropolitana, país, □). Des d'aquest primer i més immediat punt de vista i a nivell municipal, el consistori s'ha de plantejar la millora d el benestar de la comunitat, amb sentit comú, incentivant la gestió eficient i eficaç, l'estalvi energètic, la reducció de residus, la protecció del patrimoni històric, arquitectònic o natural, etc., Tots aquests aspectes han estat recollits, juntament amb molts d'altres, en l'auditoria ambiental municipal de Sant Pere de Ribes. Però la sostenibilitat local no és independent de la sostenibilitat de la metròpoli o del país i a la llarga del Planeta sencer. La sostenibilitat a les escales superiors depèn del que es faci a l'escala local, i només es pot aconseguir sumant els milers de petites contribucions municipals, basades sobretot en qüestions d'actitud i modus de vida: d'habitar, de desplaçar-se i de consumir. Algunes de les accions que s'han de fer doncs a nivell municipal, poden no tenir a primer cop d'ull un interès directe pels habitants del municipi, però el té sens dubte quan no només ens parem a pensar en nosaltres, adults d'avui, sinó que pensem en els nostres fills i néts.

El nivell d'administració municipal és el més proper al territori i als ciutadans, i encara que per població o recursos econòmics respecte al total metropolità, podríem dir que el de Sant Pere de Ribes no pot tenir massa influència ni poder efectiu sobre el tot, sí que pot controlar en bona mesura el seu propi rol dins del sistema a través precisament dels plans d'ordenació territorial i de les polítiques municipals. Mai s'ha d'oblidar que les actituds locals, totes elles amb pesos específics més o menys reduïts, configuren el caràcter global de la regió metropolitana, i a través de les interaccions i adaptacions mútues configuren una realitat a escales creixents. I si bé la influència directa d'una part (municipi) sobre el tot (conurbació) és quasi inapreciable, el tot imposa un fort impacte sobre totes i cadascuna de les parts. D'aquí l'interès dels municipis d'actuar amb decisió a nivell local en el camí de la sostenibilitat.

Per tal de saber com funciona el municipi en les relacions amb l'entorn metropolità, cal obtenir una bona informació de base i fer-ne una anàlisi correcta. Sant Pere de Ribes és un dels 60 municipis de Catalunya que tenen feta una auditoria ambiental municipal. Aquestes auditories, que tracten de tenir un enfocament sistèmic i ecològic, són un primer pas per a comprendre millor el municipi, i poder argumentar el programa i les prioritats de les accions de govern. Per la revisió d'aquest pla s'ha tingut present la informació i punts de vista de l'Auditoria Ambiental i les seves propostes d'accions referents a aspectes d'ordenació territorial.

Els municipis com el de Sant Pere de Ribes, relativament petits, inevitablement incorporats a l'entramat metropolità de Barcelona, han d'aprofitar ocasions com la revisió del Pla General per a millorar la qualitat de vida dels seus ciutadans i fer-se valdre a nivell supramunicipal, tot avançant en el camí cap a la sostenibilitat. Siguin quines siguin les estratègies polítiques i les accions de govern del consistori actual i dels que puguin venir, en qualsevol planificació dins de l'entorn metropolità, el desenvolupament del municipi s'ha de pensar en relació a la comunicació i proximitat física amb els grans centres i alhora amb allò que el diferencia dels municipis veïns i del gran centre. Per això, Sant Pere de Ribes ha d'aprofitar l'oportunitat que li ofereix la seva bona connexió amb Barcelona, la proximitat de l'aeroport, la proximitat de Vilanova, del seu port i de les infraestructures de què disposa.

D'altra banda, s'ha de valorar com a fet distintiu el seu entorn natural i paisatgístic, que conserva en bona mesura un equilibri amable entre les fàcies urbana, agrícola i boscosa natural. Aquest paisatge constitueix un dels majors atractius de cara a l'establiment de residències o d'activitats de tipus terciari i basades en les noves tecnologies de la informació ("nova economia"). Finalment i en tot cas, el desenvolupament ha de ser equilibrat, sense hipotecar el que ja es té, ni malvendre el futur.

CAPÍTOL II.

**DESCRIPCIÓ DE L'ORDENACIÓ. EL DESENVOLUPAMENT URBÀ DEL
MUNICIPI DE SANT PERE DE RIBES I EL MODEL URBANÍSTIC
PROPOSAT**

1. Consideracions generals.

És obvi que les ciutats - o els sistemes urbans - s'han convertit en elements clau de la competitivitat d'un territori. Àdhuc pot semblar paradoxal aquesta situació: quan la globalització dels fluxes econòmics, socials i polítics havien d'homogeneïtzar el territori, resulta que l'escala local es converteix en determinant. Parafrasejant una altra idea, hom podria dir que enfront del determinisme del global s'està oposat el possibilisme del local i el local és l'urbà.¹⁶

Una altra qüestió òbvia és que l'urbà ja no coincideix amb la ciutat densa, ni tampoc amb les aglomeracions metropolitanes típiques del model de producció fordista. Actualment el territori s'organitza per sistemes de ciutats que competeixen i es complementen. Sistemes que, malgrat que continuen mantenint estructures fortament jeràrquiques en el seu interior, creen xarxes de fluxes econòmics, de persones i d'idees.

Dins d'aquestes xarxes, un node, una ciutat, pot intervenir amb més o menys pes, però sobretot amb estratègies diferents d'adaptació. En general, ni pot ser totalment indiferent o estàtica, ni pot deixar-se portar per qualsevol dels inputs que reb desde l'entorn. En tot cas, l'adaptabilitat passa per optimitzar el flux d'informació entre la ciutat i l'entorn, tractant de mantenir la complexitat de la ciutat a un nivell alt. En d'altres paraules, la ciutat o el municipi, en la seva relació dialèctica amb la resta del territori, ha de mostrar capacitat d'anticipació, capacitat de resposta, mantenir un grau clar de diferenciació i personalitat, tot assegurant un suficient grau d'estabilitat o de continuïtat històrica.

Dins de l'entorn metropolità, Sant Pere de Ribes pot jugar un paper actiu desde tots els punts de vista, sobretot de cara a l'evident terciarització dels sistema socioeconòmic en el que està immers.

Aplicant aquesta teoria a Sant Pere de Ribes, i pel que s'ha comentat en el primer capítol d'aquesta memòria, és de suposar que la seva posició no resta al marge d'una xarxa, més aviat al contrari.

Les possibilitats de rebre impulsos són molt grans atesa la capacitat d'ordenació del seu establiment urbà, les potencialitats del territori, i sobretot per l'efecte dinamitzador de l'Autopista Pau Casals.

Sant Pere de Ribes té capacitat per disposar d'una pluralitat d'ofertes, però una de les més innegables és la del "paisatge". La seva situació al límit dels contraforts de ponent del massís del Garraf, formant part del Parc Natural, l'edafologia privilegiada per un conreu de la vinya i la seva geomorfologia el fan del tot encisador. Caldrà en conseqüència, preservar adequadament el sòl no urbanitzable, tal com es comenta més endavant en descriure aquest règim de sòl.

Els assentaments urbans i el seu desenvolupament han de reconèixer aquesta realitat innegable, evitant l'ocupació indiscriminada i espontània de dècades anteriors, que deforestaven, i envaïen erràticament el territori grimpant sense lògica per les muntanyes. Per aquest motiu, en la Revisió es propicien formes de creixement que evitin l'excessiva ocupació del territori, localitzant adientment les noves construccions, tot procurant una bona integració en el paisatge.

Les formes de creixement en molt baixa densitat en el territori impliquen moltes vegades efectes perversos: costos ecològics, de sostenibilitat de degradació paisatgística, costos excessius per les necessitats infraestructurals... Actualment predomina la tendència a defensar la ciutat compacta mediterrània versus la ciutat dispersa centroeuropea o americana.

El nucli més compacte, podríem dir el veritable poble, no impedeix que es frueixi de la natura circundant, i té avantatges d'estalvi de sòl, d'optimització de recursos de tota mena i sobretot, de cohesió social, cooperació i solidaritat. Tanmateix, aquesta dialèctica entre opcions personals de residència (ciutat gran-poble-urbanització de baixa densitat), que tant ha marcat el desenvolupament territorial, existeix i ha de ser motiu permanent de reflexió. Sense anar més lluny, caldrà veure fins a la propera revisió del pla, com evoluciona el tema atès l'envelliment de la nostra població que farà que canviï l'edat, la salut i el poder adquisitiu dels actuals habitants. Potser en un altre sentit, també s'haurà de veure com influeix en aquest tema l'impacte de la telemàtica i de les activitats productives lligades a la gestió d'informació, que probablement permetran que una part significativa de la població activa pugui treballar sense desplaçar-se del seu domicili.

Sigui com sigui, s'ha d'imposar una diferenciació clara entre urbà i no urbà, ja que és l'única manera d'evitar la penetració cancerosa i desordenada dels habitatges dins de l'entorn natural i menys humanitzat. Sant Pere de Ribes a partir d'ara no pot caure en el parany de permetre un desenvolupament urbà extensiu i difós, que fomentaria la perpetuació i extensió de la realitat deplorable pel que fa gairebé tots els assentaments de ciutat fora del poble de Ribes. Can Marcer-Les Lloses, Can Pere de la Plana, Mas Alba, Els Vinyals,

Mas Parés de Dalt, Torre del Veguer i Can Girabals, en són exemples d'aquest tipus de creixement amb una mancança d'urbanització que les situa més aviat en el grup que anomenariem assentaments o formes de creixement de tipus marginal.

La Revisió del Pla General procura acotar al màxim els seus límits i proposa la desclassificació d'importantes superfícies, passant a incorporar-les al règim de Sòl No Urbanitzable, amb diferents graus de protecció.

Les propostes a que fa referència el paràgraf anterior afecten a urbanitzacions heretades de l'etapa anterior al pla general que es revisa i que aquest va classificar com a sòl urbanitzable programat en un intent de donar sortida a situacions de fet que es donaven en antigues finques de grans dimensions a les que el pla va concedir l'oportunitat de desenvolupar els respectius processos d'urbanització.

La present Revisió del Pla General d'Ordenació Urbana modifica el model d'assentaments territorials, reconduint les expectatives de creixement dels usos residencials de la perifèria del municipi per situar-los més aprop dels nuclis de població actuals i que es puguin establir amb una bona conjunció urbanística amb ells. Es proposa tanmateix noves propostes d'urbanització que incorporin usos vinculats a assentaments d'activitat econòmica amb capacitat d'estructurar el territori.

Atès el caràcter plurinuclear del municipi, amb dos nuclis-poble perfectament identificats: Ribes i Les Roquetes i altres nuclis més petits¹⁷, la distribució de població resultant de l'aplicació del pla s'ha procurat que tendeixi a l'equipotencialitat. Tot i amb això, el pla manté un marge quantitativament important per allò que s'entén com assentaments de tipus alternatiu en urbanitzacions, nous professionals a domicili o habitatges amb un alt grau d'autosuficiència.

Aquesta opció de reordenament territorial en el sentit de modificar la classificació del planejament que es revisa, té la seva justificació en el balanç negatiu que presenta la viabilitat de les actuacions a les que afecta en relació al seu impacte ambiental.

El Pla ha de fer compatible les aspiracions de creixement econòmic amb una millora generalitzada de la qualitat de vida dels habitants, i un compliment del compromís amb l'Agenda 21 local, i altres iniciatives en relació al concepte de

¹⁷

Mas d'en Serra, Vallpineda, Rocamar, Can Macià, Can Lloses, Puigmoltó, Can Pere de la Plana, Els Cards, Mas Alba, els Vinyals, Mas Parés de Dalt, Torre del Veguer, Vilanoveta, les Torres, els Garrofers i Can Girabals.

municipis sostenibles. Sant Pere de Ribes ha de contribuir a l'equilibri i a la sostenibilitat metropolitana, defensant amb totes les seves forces el seu equilibri i la seva pròpia dinàmica sostenible.

En el període d'aplicació d'aquest nou pla, el municipi de Sant Pere de Ribes ha d'esmerçar un gran esforç dirigit al foment d'activitats econòmiques, fonamentalment dins del sector terciari: hotel·ler, noves tecnologies, serveis i de lleure. És amb aquest objectiu que s'estableixen unes determinacions tant precises com ha estat possible pel que fa a les dimensions mínimes de les actuacions i la compatibilitat de l'ús d'habitatge dins dels diferents sectors a establir en sòl urbanitzable en el període d'aplicació del pla, que no hem d'oblidar es limita a vuit anys, però amb la claretat infraestructural que li atorgui capacitat per un futur desenvolupament.

Els efectes que es pretenen aconseguir amb la distribució d'usos que es proposa sobre el territori objecte de planejament són fonamentalment qualitatius, tant pel que fa a les condicions ambientals com a les expectatives econòmiques, en adequar l'oferta de desenvolupament a les necessitats previsibles com a conseqüència dels canvis en el paper territorial del municipi. L'ordenació possibilitarà així la implantació de noves activitats econòmiques, tot i conservant els valors propis dels nuclis històrics i donarà alternatives a les necessitats del creixement vegetatiu de la població i al desenvolupament sostenible del municipi.

2. Descripció de la proposta.

Seguint els criteris, objectius i solucions generals del planejament tramitats i aquells altres apuntats en la introducció d'aquesta memòria justificativa, el present document de Revisió cristalitza en formular una proposta d'ordenació que, tot seguit, podem resumir en les següents determinacions, per bé que més endavant es complementaran detalladament en l'apartat que fa referència al Règim urbanístic de Sòl i en l'Annex 4 corresponent als Instruments de Planejament.

Es concreten clarament dos nuclis-poble amb identitat pròpia, l'un a Ribes i l'altre a Les Roquetes. Ribes és l'històric, amb un creixement ordenat per eixamples successius a partir del primer nucli identificable després de Sota-ribes. Es tracta d'una estructura urbana solcada per les antigues carreteres BV-2112, BV-2113 i la B-211, avui transformades en carrers i avingudes en travessar el poble.

La riera l'abraça per ponent i mig dia i estableix un veritable corredor natural, al costat de la qual i a la seva riba es disposa un passeig de circumval·lació equipat, que actua de condensador de les activitats urbanes del lleure, la cultura i l'esport.

És un poble equilibrat en el qual es formula completar els buits que hi ha entre l'assentament i la variant de la carretera de Canyelles a Sitges (B-211). Així es proposa un sòl urbanitzable entre les Parellades i Can Giralt, situant un coixí verd que separi l'antic nucli de les Parellades de les noves construccions. També es proposa situar l'equipament escolar a la plana tocant a les Parellades i la formulació d'un pont per damunt de la riera que connecti prioritàriament a nivell de vianants, el nou sector amb el poble. En el desenvolupament del sector de planejament corresponent, es procurarà tanmateix de disposar una important superfície de parc urbà en els costers situats a ponent de Can Giralt, i implícitament s'haurà de resoldre, a costa del sector, l'execució d'una rotonda de connexió amb l'antiga carretera de Canyelles, en l'accés a les Parellades i tanmateix haurà d'anar a càrrec del sector l'execució del pont de connexió amb el poble i la urbanització de l'espai viari del carrer Riera i del nou aparcament previst enfront d'aquest i del carrer sense nom que coincideix amb l'alineació del pont. S'haurà de resoldre adequadament la inundabilitat del carrer Riera.

Tanmateix s'estableix un nou desenvolupament entre la variant i el poble a Can Mestres, definint una franja lliure entre les noves edificacions i la riera, i una altra per la separació de la variant.

Però, a nivell viari, la proposta més significativa rau en l'establiment d'una nova ronda de circumval·lació concèntrica a l'actual i en el tram comprès entre la BV-2112 i la B-211, tot continuant i augmentant la secció de l'existent entre la BV-2112 i la BV-2113 amb les corresponents adequacions de les interseccions. D'aquesta manera es possibilita una connexió de totes les vies que arriben al poble, i es podrà disuadir els vehicles pesants que actualment travessen la població. A més a més, s'estableix la connexió directa amb la rotonda nord de la sortida de l'Autopista A-16, que coincideix amb l'arrencament de la variant de la BV-211.

Conseqüentment al nou esquema viari proposat, es creu molt adient de situar entre la nova ronda i la riera, el possible desenvolupament residencial que el Pla General vigent preveu a Can Puig i en conseqüència protegir els sòls situats en la proximitat de l'ermita de Sant Pau. Tanmateix es proposa passar al règim de Sòl no urbanitzable protegit el sòl situat entre les Parellades i l'ermita, altrament amb la seva consolidació com urbà malmetrien les perspectives de l'ermita des del poble i des de les Parellades.

En els nous desenvolupaments que es proposen entre la Ronda i la riera a migdia del poble, caldrà que es tingui especial cura de la protecció de Can Jove, Can Fontanals i Can Feina, així com del bosc de Can Coll i les edificacions d'aquest indret. A la vegada es proposa la perllongació de l'avinguda Onze de Setembre a través d'un nou pont que relligui amb el poble i al mateix temps ajudi a cohesionar i integrar Can Macià amb l'estructura urbana existent i de nova creació. Cal ressaltar que durant la redacció de la Revisió del Pla General s'ha aconseguit materialitzar el dia 18 de juliol de 2000, i mitjançant conveni urbanístic, la cessió avançada de l'espai escolar de Can Coll. Vegeu Volum X d'aquest document.

En el sector situat entre la BV-2112 i la BV-2113 el desenvolupament es preveu d'ús residencial i usos socio-sanitaris. Es considera que aquests últims tenen un emplaçament més adequat en aquest indret que a Can Puig, atesa la proximitat als Camils.

Per tant, s'ha cregut adient reconduir la iniciativa del desenvolupament socio-sanitari de Can Puig i es contempla barrejar-ho amb residència permanent i amb els nous equipaments. Aquesta barreja d'activitat i vida urbana, sense cap mena de dubte, li seran propicis.

A Can Puig, per altra banda, el desenvolupament es limita a un establiment que permetrà fomentar les activitats econòmiques del municipi, apostant per les noves tecnologies, tot reduint-ne l'edificabilitat i establint com a criteri la integració de les seves construccions amb el paisatge. Qualsevol delimitació del nou sector del sòl urbanitzable haurà d'incloure l'àmbit de la soldonera i les seves determinacions passaran pel tancament de les activitats que s'hi desenvolupen. El municipi compta amb una immillorable situació si tenim en compte els trets determinants que optimitzen la localització d'un parc tecnològic, que són una òptima proximitat, en temps, a l'aeroport i al port de Barcelona, condició que li atorga l'autopista Pau Casals (A-16).

Ribes, amb la corona d'expansió proposada permetrà acollir un creixement estructurat i coherent a les lògiques de conjunció urbanística amb el poble i a la geomorfologia.

Abans d'entrar a comentar Les Roquetes, cal constatar que la Revisió del Pla General planteja un tractament acurat en els petits nuclis urbans o assentaments que formen conjunts d'interès arquitectònic. Entre ells cal esmentar el nucli antic de Sota-ribes, el de Les Parellades i del Palou Alt a Ribes. El nucli de Puigmoltó que està al peu de la BV-2113. El Carç, situat a

l'altre costat de la carretera. Vilanoveta, a migdia de la C-246, a continuació del camí de Solers i finalment, el nucli de Les Torres situat entre Vallpineda i l'autopista A-16. Per tots ells es preveu establir uns límits tous, ja sigui amb sòl no urbanitzable, amb espais lliures o amb tipologia de baixa densitat, evitant adossar-los vials, de secció excessiva o tipologies d'edificació compacta i d'estructura o tipologia distants.

Pel que fa a les urbanitzacions de Vallpineda, Mas d'en Serra, Rocamar i els Cards es proposa mantenir-ne la seva estructura urbana i edificatòria i les determinacions amb petits ajustaments.

Les Roquetes és l'altre nucli-poble del municipi, en aquests moments el que compta amb més població (10.240 habitants censats, el 3 de maig del 2000, enfront dels 9.269 corresponents a Ribes). Es tracta d'un nucli desestructurat que va créixer per explosió com a conseqüència del procés d'industrialització dels anys seixanta i el corresponent a l'allau migratori.

Les geometries dels diferents eixamples o del teixit urbà de Les Roquetes no són homogènies. Per una banda trobem que a la part de migdia és bastant irregular. És tracta del nucli de Cervereta, més determinat per un procés inicial d'autoconstrucció. A continuació i al nord del carrer Miquel Servet, que travessa de llevant i ponent al poble, apareix l'estructura d'un eixample més regular que es capgira mig quadrant per a cercar la perpendicularitat amb la C-246 i establir l'espai urbà més significatiu, que és l'Avinguda de Catalunya, amb els Jardins Rafael Alberti a ponent i el polisportiu i el teatre municipal a llevant.

Entre el teixit urbà de les Roquetes i Mas d'en Serra, hi ha una bona franja d'espais lliures i dotacions que ens permeten de continuar-la fins el mar, a través del Sector dels Colls, com si es tractés d'un corredor verd urbà, connectat amb un espai natural perifèric.

Tanmateix la magnífica plana dels Cinc Pins ens permet establir criteris de continuïtat del corredor esmentat i marcar pautes de creixement que permetin estructurar adientment Les Roquetes i conjuguar-la correctament tant amb el nucli de Vilanoveta com amb la urbanització Mas d'en Serra.

Mitjançant la transformació en forma de passeig arbrat del carrer Agricultura, que és el que limita a sud l'actual teixit de Les Roquetes, es permetrà dignificar el sector de Cervereta i iniciar una ronda arbrada que voregi a migdia i a ponent tot el nucli urbà del poble, establint una perfecta conjunció urbanística

amb Vilanova i la Geltrú¹⁸, per continuar a través del carrer Roger de Flor, transformat tanmateix en passeig. Es proposa una reserva viària per assegurar que la ronda es pugui perllongar fins l'avinguda del Montseny (de Mas d'en Serra). En aquesta última via¹⁹ es proposen àmplies voravies (5 m) que permetin la plantació d'un bon arbrat. Precisament, l'avinguda del Montseny és la que arriba a connectar-se enfront dels Colls amb el carrer Agricultura, que com s'ha dit es proposa transformar en passeig. S'ha definit doncs una anella viària arbrada que permetrà connectar amb les parts consolidades i establir bases infraestructurals per al nou desenvolupament urbà que es proposa entre Les Roquetes i Vilanoveta i permetre, en un futur planejament, contemplar-ho entre el nucli de Les Roquetes i Mas d'en Serra. La Ronda, agafa una forma sinuosa, la qual permetria acollir illes obertes a un gran parc central definit entre la via-passeig en forma de serp i una altra a continuació del carrer dels Almogàvars.

Aquest parc central es podria connectar perfectament amb el corredor verd situat entre el nucli de Les Roquetes i Mas d'en Serra i que arriba al mar, a través del bosc dels Colls.

La topografia plana i enclotada al bell mig del parc central, ens permet de suggerir una làmina d'aigua encaixada en uns traçats romàntics al pur estil del paisatgista americà Frederick Law Olmsted, autor entre d'altres del Central Park de New York, el Prospect Park de Brooklyn o el Sistema de Parcs de Boston. És a ell a qui es considera precisament l'inventor dels sistemes de parcs lineals.

El nou parc, a més a més podria contenir espais per a berenadors i serveis complementaris. A la part nord de la ronda es podria disposar una franja d'equipaments i/o espais lliures, separant-se adientment del nucli de Vilanoveta.

La tipologia de les noves unitats de promoció es proposa que siguin de caràcter obert normalment alineades al viari i sistemàticament procurant establir una separació del trànsit dels cotxes dels de vianants, recordant els esquemes de Clarence Stein i Henry Wright per a les *green belt* americanes.

¹⁸ Aquesta proposta està coordinada amb l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú, que la incorpora en la Revisió del Pla General que està tramitant.

¹⁹ Actualment l'avinguda del Montseny compta amb una secció transversal de 20 m d'ample, dels quals 16 m són de circulació, fet que li dona l'aspecte d'una pista de proves automobilístiques i convida als vehicles a agafar velocitats impròpies d'una zona residencial, causant veritable perill pels seus habitants. D'altra banda, les voravies actuals són molt estretes i en conseqüència no tenen arbres i hi ha línies aèries de serveis que caldria soterrar.

S'estableix també un eix vertebrador de l'ordenació del nou eixample de Les Roquetes. S'inicia en la rotonda d'accés a Vilanoveta i continua pel carrer Sagunt, vorejant la nova església de Santa Eulàlia, arribant a la Vinya d'en Petaca, que serà una àrea de nova centralitat en la qual s'hi disposaran dependències municipals enfront d'un espai que actuarà d'àgora urbana tangent al c/ Miquel Servet. A continuació, es proposa obrir el carrer Pere II fins els Colls.

Precisament al sector dels Colls, la Revisió del Pla General estableix un molt important avenç consistent en haver aconseguit, a través d'un nou conveni, reconduir les seves determinacions, reduint considerablement la densitat d'habitatges i relocalitzant bona part de l'edificabilitat al sector superior confrontant al nucli de Cervereta. Aquesta determinació porta implícit que la franja edificable situada davant de mar, deixi de ser-ho i passi a ser equipament públic i espai lliure. Al mateix temps es concreta de permeabilitzar les altres franges edificables mitjançant uns passos públics de vianants, que permetran establir una bona relació entre Les Roquetes i la façana marítima. Aquests nous passos de vianants permetran que l'espai lliure flueixi i ajudi amb l'arbrat a fagocitar les noves edificacions que, d'altra banda, estan pensades amb un model que convida a la simbiosi mitjançant la continuïtat amb els verds privats de les mateixes parcel·les. D'altra banda, les noves edificacions situades al costat del carrer Agricultura ajudaran a vitalitzar el teixit urbà de Cervereta i per aquest motiu també es preveu que una petita part dels sostres tingui ús comercial. Cal fer un esment especial al fet d'haver aconseguit, també a través del nou conveni, lligar a part de la cessió dels nous sòls públics el compromís d'urbanització, a costa dels promotors del Sector, de l'ampliació del carrer Agricultura en un ampli passeig i dels altres passos, camins públics i millores que s'introdueixen.

Però, les millores continuen en reconèixer l'antic traçat de la C-246 des de la sortida de l'autopista A-16 com una rambla urbana moderna: la rambla del Garraf i el seu inici com una veritable porta de llevant del continu urbà de Les Roquetes - Vilanova i la Geltrú. A migdia d'aquesta rambla, hi trobem el polígon industrial Vilanoveta aprofitant la nova via -mercat per a situar-hi l'aparador de les instal·lacions de caràcter industrial que s'hi desenvolupen. Les activitats industrials del polígon es proposa ampliar-les en un nou sector en direcció a migdia, amb la lògica continuïtat dels carrers i infraestructures preexistents.

A tramuntana de la rambla i entre la sortida de l'autopista i el camí de Solers, es proposa un sector comercial amb multicinemes i altres activitats relacionades amb el turisme, la cultura, l'esport i el lleure, amb la limitació dels establiments comercials als 1.300 m² de sostre. Les condicions d'oportunitat que li confereix la situació al costat de la variant de la C-246, i de la nova

rambla, així com el fet d'estar situats al peu de l'autopista A-16 i d'un accés directe a ella, propicien els usos esmentats. Podria ser un punt de trobada de la comarca. El valor d'emplaçament-mercat al mateix temps ens permet de preveure en aquest punt estratègic la construcció d'una fita singular que podria ser un hotel amb un centre de convencions al seu costat.

La nova rambla i un pretès establiment d'usos més coherents a la proximitat urbana del poble de Les Roquetes, han fet repensar el polígon de Vilanoveta situat al costat nord i que es suggereixi reconduir les seves determinacions, després d'un acurat estudi de la complexa situació actual. No oblidem que ens trobem amb un règim de sòl urbà, que hi ha una reparcel·lació amb quotes girades, amb un projecte d'urbanització aprovat i algunes activitats industrials existents.

Per aquest sector es proposa mantenir l'ús industrial al nord del vial de 20 m d'ample que coincideix amb la perllongació de la Ronda Ibèrica de Vilanova i la Geltrú i que està situat a 190 m de la rambla del Garraf, tot possibilitant establir un canvi a ús residencial, terciari i/o comercial (aquest últim amb unitats més petites de 1.300 m² de sostre) en la resta del sector, és a dir entre aquell vial i la rambla del Garraf. Es proposa una fórmula que permet seguir amb les activitats actuals i la transformació, en tot cas es podrà produir per unitats d'illa completa independentment unes de les altres. S'assigna un índex d'edificabilitat de 1,5 m²st/m²sl per tal d'incentivar-ne el canvi, atesa la dificultat que suposa l'estat de fet i els costos corresponents per a la relocalització.

Les noves illes, amb el canvi, tindran una configuració amb noves zones verdes generades a conseqüència del canvi a ús residencial per un mínim de 35 m²/habitatge. Tanmateix en cas de la transformació de l'ús propiciat, es fixa la cessió en concepte del 10% de l'aprofitament mitjà aplicat a l'augment del 0,4 m²st/m²sl. Les noves determinacions no impedeixen una àgil execució de les obres del projecte d'urbanització aprovat, amb els corresponents ajustaments.

El nou establiment urbà en aquest sector es veurà dignificat amb la transformació de la mateixa secció de la rambla del Garraf, amb àmplies voravies arbrades entre Solers i el límit amb el terme municipal de Vilanova. La nova configuració es veurà tanmateix afavorida amb la perllongació de la rambla d'entrada, que es troba a continuació de l'avinguda de Catalunya fins la variant de la C-246, per connectar-la a aquesta via mitjançant una proposta d'intersecció que es coordina amb l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú en una formulació unitària d'una cruïlla amb la mateixa variant de la C-246 i que també s'enllaça amb la carretera de Vilafranca i la BV-2112.

A l'altre costat de la variant i entre aquesta via i la BV-2112 (la pujada del carro), es proposa un cementiri municipal en sòl no urbanitzable amb un tractament paisatgístic acurat. La seva situació és procedent en tant està suficientment allunyada dels assentaments residencials i al peu del nou accés des de la variant.

Finalment cal comentar que es planteja una ampliació d'usos hotelers i complementaris en el Sector de Solers amb el desenvolupament previst en un Pla Especial d'ordenació, tot i mantenint la integritat del verd privat protegit i de l'edifici del mas.

Pel que fa a l'Autòdrom, es fixa un sòl urbanitzable no sectorialitzat, el qual podrà desenvolupar-se mitjançant la prèvia redacció d'un Programa d'Actuació Urbanística PAU si es presenta una iniciativa suficient atractiva, encaminada a fomentar les activitats turístiques i terciàries de la zona. Un possible parc temàtic podria ser el disparador de la transformació urbanística.

CAPÍTOL III.

**EL MARC LEGAL D'APLICACIÓ A LA REVISIÓ DEL
PGOM DE SANT PERE DE RIBES.**

1. INTRODUCCIÓ

El procés de Revisió del Pla General d'Ordenació de St. Pere de Ribes s'enmarcarà dins d'un context normatiu que al menys a Catalunya be clarament definit pel Decret 1/1990 , de 12 de juliol, pel qual s'aprovà la refosa dels textos legals vigents a Catalunya en matèria urbanística.

Tanmateix, i amb caràcter de legislació bàsica de l'Estat, serà d'aplicació la Llei 6/1998, de 13 d'abril, sobre règim del sòl i valoracions modificada en part pel Real Decret 4/2000, de 23 de juny, de mesures urgents de liberalització en el sector immobiliari i transports.

Amb caràcter més específic caldrà seguir les determinacions del Decret 146/1984 de 10 d'abril, pel qual s'aprovà el Reglament per al desplegament i l'aplicació de la Llei 3/1984, de 9 de gener, de Mesures d'Adequació de l'Ordenament Urbanístic de Catalunya; del Decret 308/1982, de 26 d'agost, pel qual s'aprovà el Reglament per al desplegament i l'aplicació de la Llei 9/1981, de 18 de novembre, sobre Protecció de la legalitat urbanística; la Llei 23/1983, de 21 de novembre de política territorial i altres disposicions aprovades pel Parlament de Catalunya que afecten directament a l'urbanisme i l'ordenació del territori.

Tanmateix, seran d'aplicació directa o supletòria, en el seu cas, els preceptes corresponents del Reglament de Planejament i del Reglament de Gestió Urbanística, que desenvolupaven la Llei del Sòl de 1976.

Finalment, caldrà tindre en compte les determinacions sobre el model territorial que estableix el Pla Territorial General de Catalunya i els Plans Territorials Sectorials en allò que puguin afectar al municipi de St. Pere de Ribes (per exemple, el Pla d'Espais d'Interès Natural - PEIN) i les directrius i recomanacions del Pla Territorial Metropolità de Barcelona (versió octubre 1998) tot i no haver estat tramitat, en quant a les seves determinacions de caràcter metropolità.

2. PLANTEIG JURÍDIC DEL PROCÉS DE REVISIÓ

Dins del planteig del procés de Revisió s'han tingut especialment en compte, amb caràcter general els següents punts:

1. Assegurar que no es trenqui la continuïtat en la dinàmica urbanística municipal, tant en el camp del planejament com en el de la gestió, siguin públiques o privades.
2. Aconseguir el major consens possible, tant polític com social, en el transcurs del procés i en el resultat final.

3. Que el planejament urbanístic s'articuli tant com sigui possible amb una visió més integral de la planificació dels serveis municipals i dintre d'un marc territorial més ampli, amb visió de ciutat real.

A partir d'aquests criteris generals, exposem a continuació de forma sintètica el procés legal a seguir per tal de dur a terme la Revisió del Pla General de St. Pere de Ribes:

1. Es parteix d'uns criteris i objectius, que han estat assumits en bona part pels membres del Consistori.

És per aquest motiu que en l'acord plenari on es porti a aprovació inicial el document de Pla General, es ratificaran els criteris, objectius i solucions generals del planejament fixats en el seu dia per acord de Ple, amb les matitzacions introduïdes en el recent document.

2. Acord del Ple municipal pel qual s'aprova inicialment el Pla General i s'acorda la seva exposició pública.
3. Publicació de l'acord i exposició pública (1 mes). Tràmit d'al·legacions.
4. Informe de valoració del resultat de l'exposició pública i de les al·legacions presentades.
5. Acord del Ple pel qual s'aprova provisionalment el Pla General, acordant alhora la seva remissió a la Comissió d'Urbanisme de Barcelona perquè, previs els tràmits pertinents, s'elevi a l'òrgan competent per a la seva aprovació definitiva.
6. Ofici de remissió de la documentació del Pla a la Comissió d'Urbanisme de Barcelona
7. Resolució de la Comissió d'Urbanisme de Barcelona informant favorablement l'aprovació definitiva del Pla General
8. En el cas que la Comissió d'Urbanisme imposi prescripcions, caldrà fer un Text Refós.

Posteriorment, el Ple municipal aprovarà el text Refós i acordarà remetre'l de nou a la Generalitat per ésser informat per la Comissió d'Urbanisme de Catalunya.

9. Resolució de la Comissió d'Urbanisme de Catalunya informant favorablement el Projecte de Text Refós del Pla General i donant-lo al Conseller de Política Territorial i Obres Públiques per a la seva aprovació definitiva
10. Resolució del Conseller de Política Territorial i Obres Públiques aprovant definitivament el Text Refós del Pla.
11. Publicació de la Resolució del Conseller en el D.O.G.C. Executivitat del Pla General.

3. RELACIÓ DE LA LEGISLACIÓ VIGENT A CATALUNYA QUE CAL TENIR EN COMPTE EN L'ORDENACIÓ DEL TERRITORI MUNICIPAL DINS DEL PROCÉS DE REVISIÓ DEL P.G.O.M. DE SANT PERE DE RIBES

3.1 LEGISLACIÓ URBANÍSTICA

A. Normativa estatal bàsica

*** Bàsica:**

- Ley 7/1997, de 14 de abril de Suelo y Colegios Profesionales . Medidas Liberalizadoras en materia de suelo (aplicable excepte els articles 1, 2 i 3 i la disposició transitòria única i disposició final primera, derogats per la disposició derogatòria 1ª de la Llei de Règim de Sòl i Valoracions 6/1998 de 13 d'abril).
- Ley 6/1998, de 13 de abril, sobre el régimen del suelo y valoraciones.
- Real Decreto Legislativo 1/1992, de 26 de junio, que aprueba el Texto Refundido de la Ley sobre el Régimen del Suelo y Ordenación Urbana (aplicables els preceptes que no es van declarar inconstitucionals per la STC 61/1997 i els que la disposició derogatòria 1ª de la Llei de Règim de Sòl i Valoracions 6/1998 de 13 d'abril declara vigents).
- Real Decreto 1093/1997, de 4 de julio, por el cual se aprueban las normas complementarias al Reglamento para la ejecución de la Ley Hipotecaria sobre inscripción en el Registro de la Propiedad de actos de naturaleza urbanística.
- Real Decreto - Ley 4/2000, de 23 de junio de medidas urgentes de liberalización en el sector inmobiliario y transportes.

*** Supletòria:**

- Real Decreto Legislativo 1346/1976, de 9 de abril, que aprueba el Texto Refundido de la Ley sobre Régimen del Suelo y Ordenación Urbana. (preceptes que no s'oposin al Texto Refundido de 1992 en allò declarat parcialment vigent, amb especial operativitat en la supletorietat de la legislació urbanística autonòmica).
- Real Decreto 1.169/1978, de 2 de mayo, sobre creación de sociedades urbanísticas por el Estado, los organismos autónomos y las corporaciones locales de acuerdo con el artículo 115 de la Ley del Suelo. (Aquest article 115 es refereix al TRLS de 1976 que segueix vigent com a precepte d'aplicació supletòria, pel que també ho és aquest Real Decret que el desenvolupa; que s'ha d'entendre aplicable amb caràcter supletori a les CCAA).
- Real Decreto 304/1993, de 26 de febrero, que aprueba la tabla de vigencias de los Reglamentos de Planeamiento, Gestión Urbanística, Disciplina Urbanística, Edificación Forzosa y Registro Municipal de Solares y Reparcelaciones, dictado en ejecución de la disposición final en el párrafo 4ª del TRLS - 1992.
- Real Decreto-Ley 5/1996, de 7 de junio, de medidas liberalizadoras en matèria de suelo, (que va ser convalidat per Resolució del Congrés dels Diputats de 20 de juny de 1996, i va donar origen a l'actual Llei 7/1997, de 14 d'abril, sobre medidas liberalizadoras en matèria de suelo).

- Els Reglaments executius del TRLS de 1976: Real Decreto 2159/1978, de 23 de juny, que aprova el Reglamento de Planeamiento. Real Decreto 3288/1978, 25 d'agost, de Gestión Urbanística. Real Decreto 2187/1978, de 23 de juny, de Disciplina Urbanística.
(Cal tenir present que a Catalunya el Decret 143/1984, de 10 d'abril, pel qual s'aprova la taula de vigències de disposicions afectades per la Llei 3/1984, de 9 de gener, de mesures d'adequació de l'ordenament urbanístic de Catalunya, deroga alguns preceptes de les esmentades disposicions).
- Decreto 1.006/1966, de 7 d'abril, pel qual s'aprova el Reglamento de Reparcelaciones de suelo afectado por planes de Ordenación urbana.
- Decreto 635/1964, de 5 de marzo, Reglamento de Edificación Forzosa y Registro municipal de Solares.
(Els Decrets 1.006/1966 i 635/1964, plantegen dubtes interpretatius respecte de la vigència del referit marc normatiu estatal, donat que aquests reglaments van ser parcialment derogats per Real Decret 304/1993, de 26 de febrer pel qual s'aprova la taula de vigències dels reglaments de planejament, disciplina, edificació i registre municipal de solars. Cal tenir present que aquesta taula podria estar afectada per la STC 61/1997 malgrat el Tribunal Constitucional no es va pronunciar la seva constitucionalitat).

B. Legislació de la Generalitat de Catalunya.

- Llei 1/1995 de 16 de març, que aprova el Pla Territorial General de Catalunya.
- Llei 23/1983, de 21 de novembre, de Política Territorial.
- Decret Legislatiu 1/1990, de 12 de juliol, que aprova la refosa dels textos legals vigents a Catalunya en matèria urbanística.
- Decret Legislatiu 16/1994, de 26 de novembre, pel qual s'adeqüen a la Llei 30/1992, de 26 de novembre, normes amb rang de llei que afecten al Departament de Política Territorial i Obres Públiques (modifica preceptes del Decret Legislatiu 1/1990).
- Decret 146/1984, de 10 d'abril, que aprova el Reglament que desplega la Llei sobre Mesures d'Adequació de l'Ordenament Urbanístic.
- Decret 143/1984, de 10 d'abril, pel qual s'aprova la taula de vigències de disposicions afectades per la Llei 3/1984, de 9 de gener, de mesures d'adequació de l'ordenament urbanístic de Catalunya.
- Decret 186/1994, de 26 de juliol, pel qual s'aprova el Reglament pel qual s'adeqüen a la Llei 30/92, procediments reglamentaris que afecten al Departament de PTOP.
- Decret 308/1982, de 26 d'agost, que aprova el Reglament que desplega la norma sobre Protecció de la Legalitat Urbanística.
- Decret 303/1997, de 25 de novembre, pel qual s'aprova el Reglament sobre mesures per facilitar l'execució urbanística.

3.2 LEGISLACIÓ SECTORIAL D'INCIDENCIA TERRITORIAL

3.2.1 Legislació d'Espais Naturals

- Llei 12/1981, de 24 de desembre, que estableix normes addicionals de protecció dels espais d'especial interès natural afectats per activitats extractives.
- Llei 12/1985, de 13 de juny, de protecció del espais naturals.
- Llei 9/1995, de 27 de juliol, de regulació de l'accés motoritzat al medi natural.
- Real Decret 393/1998, de 13 de març, sobre ampliació de mitjans traspassats a la Generalitat de Catalunya pels RD 1.950/19980 de 31 de juliol i 1555/1994 de 8 de juliol, en matèria de conservació de la natura.
- Decret Legislatiu 11/1994, de 26 de juliol, pel qual s'adequa la Llei 12/1985, de 13 de juny, d'espais naturals.
- Decret Legislatiu 14/1994, de 26 de juliol, pel qual s'adequa la Llei 12/1981, de 24 de desembre, per la qual s'estableixen normes addicionals de protecció dels espais d'especial interès naturals afectats per activitats extractives.
- Decret 343/1983, de 15 de juliol, sobre les normes de protecció del medi ambient d'aplicació a les activitats extractives.
- Decret 114/1988, de 7 d'abril, d'avaluació d'impacte ambiental.
- Decret 200/1992, de 25 de setembre, pel qual es distribueixen competències sobre els espais inclosos en el Pla d'Espais d'Interès Natural.
- Decret 328/1992, de 1 de desembre, que aprova el Pla d'espais d'interès natural. (Modificat pel Decret 213/1997).
- Decret 202/1994, de 14 de juny, pel qual s'estableixen els criteris per a la determinació de les fiances relatives als programes de restauració d'activitats extractives (Correcció d'errada al Decret 202/1994, de 14 de juny, pel qual s'estableixen els criteris per a la determinació de les fiances relatives als programes de restauració d'activitats extractives)
- Decret 268/1996, de 23 de juliol, pel qual s'estableixen mesures de tallada periòdica i selectiva de vegetació en la zona d'influència de les línies aèries de conducció elèctrica per a la prevenció d'incendis forestals i la seguretat de les instal·lacions.
- Decret 84/1997, d'1 d'abril, sobre la gestió del règim d'autonomia econòmica dels espais naturals de protecció especial adscrits al Departament de Medi Ambient.
- Decret 213/1997, de 30 de juliol, de modificació del Decret 328/1992, de 14 de desembre, pel qual s'aprova el Pla d'espais d'interès natural.
- Decret 166/1998, de 8 de juliol, de regulació de l'accés motoritzat al medi natural.
- Ordre de 6 de juny de 1988, de desplegament parcial del Decret 343/1983, de 15 de julio, sobre normes de protecció del medi ambient d'aplicació a les activitats extractives.
- Ordre de 14 de maig de 1999, per la qual es fa pública la convocatòria de subvencions destinades a ens locals per al finançament d'actuacions de restauració d'activitats extractives

3.2.2 Legislació Forestal

A. Normativa estatal bàsica

- Ley 8 de junio de 1957, de Montes.
- Decreto 485/1962, de 22 de febrero, Reglamento de Montes .
- Ley 81/1968, de 5 de diciembre, sobre incendios forestales

B. Legislació de la Generalitat de Catalunya

- Llei 6/1988, de 30 de març, forestal de Catalunya.
- Llei 7/1999 de 30 de juliol, pel qual s'aprova el centre de Propietat Forestal (aquesta LLei deroga parcialment la Llei 6/1988).
- Decret 63/1988, e 28 de març, sobre mesures de prevenció d'incendis forestals.
- Decret 35/1990, de 23 de gener, Fixació de la Unitat Mínima Forestal.
- Decret 113/1992, de 28 d'abril, que amplia les zones de muntanya i de municipis que les componen.

3.2.3 Legislació d'Aigües

A. Normativa estatal bàsica

- Ley 29/1985, de 2 de agosto, de Aguas .
- Ley 46/1999, de 13 de diciembre, de Aguas (Modifica la Lley 29 / 1985 estatal.)
- Real Decreto 2473/1985, de 27 de diciembre, que aprueba la tabla de vigencia a que se refiere el apartado 3 de la disposición derogatoria de la ley 29/1985.
- Real Decreto 849/1986, d'11 d'abril, por el que se aprueba el Reglamento del Dominio Público Hidráulico, que desarrolla los títulos I, IV, V, VI, VII de la Ley 29/1985.
- Real Decreto 927/1988, de 29 de julio, Modificado por Real Decreto 1541/1994, de 8 de julio, por el que se aprueba el Reglamento de la Administración Pública del Agua y de la Planificación Hidrológica en desarrollo de la Ley II y III de la Ley 29/1985.
- Real Decreto 1315/1992, de 30 de octubre, por la que se modifica parcialmente el Reglamento del Dominio Público Hidráulico.
- Real Decreto 1.644/1998, de 24 de juliol, por el cual se aprueban los planes Hidrológicos de cuenca .

B. Legislació de la Generalitat de Catalunya

- Llei 5/1990, de 9 de març, d'infraestructures hidràuliques de Catalunya.
- Llei 20/1990 i la Llei 32/1991. (Els títols preliminar i primer, així com la disposició final primera d'aquesta Llei han quedat derogats per la Llei 6/1999 sobre ordenació, gestió i tributació de l'aigua.)
- Decret 320/1990, de 21 de desembre, pel qual s'aprova el Reglament de desplegament del títol 2 del Decret Legislatiu 1/1988, i del títol 1 de la Llei

5/1990, d'infraestructures hidràuliques de Catalunya. (El títol 1er de la Llei 5/1990 ha quedat derogat per la Llei 6/1999 sobre ordenació, gestió i tributació de l'aigua.)

3.2.4 Costes

A. Normativa estatal bàsica

- Ley 22/1988, de 28 de julio, de Costas.
- Real Decreto 1471/1989, de 1 de diciembre, por el que se aprueba el Reglamento para el desarrollo y ejecución de la Ley 22/1988.

B. Legislació de la Generalitat de Catalunya

- Decret 20/1982, de 3 de febrer, pel qual s'assigna al DPTOP les competències transferides en matèria d'ordenació del litoral.
- Decret 248/1993, de 28 de setembre, redacció i aprovació dels plans d'ordenació de les platges i els plans d'usos de temporada.

3.2.5 Legislació sobre Mines

Normativa estatal bàsica

- Ley 22/1973, de 21 de juliol, de minas.
- Real Decreto 2.857/1978, de 25 de agosto, por el que se aprueba el Reglamento General para el Régimen de la Minería.

3.2.6 Ambient Atmosfèric

A. Normativa estatal bàsica

- Ley 38/1972, de 22 de diciembre, de Protección del Ambiente Atmosférico.
- Decreto 833/1975, por el que se desarrolla la ley 38/1972.

B. Legislació de la Generalitat de Catalunya

- Llei 22/1983, de 21 de novembre, de Protecció de l'Ambient Atmosfèric, modificada per les Llei s 7/1989, de 5 de juny , i 6/1996, de 18 de juny.
- Decret 322/1987, de 23 de setembre, de desplegament de la Llei 22/1983.
- Decret 398/1996, de 12 de desembre, regulador del sistema de plans anuals de reducció d'emissions a l'atmosfera.

3.2.7 Tractament de Residus

A. Normativa estatal bàsica

- Ley 10/1998, de 21 de abril, de Residuos.

- Ley 11/1997, de 24 de abril, de envases y residuos de envases.

B. Legislació de la Generalitat de Catalunya

- Llei 6/1993, de 15 de juliol, reguladora dels residus.
- Decret legislatiu 2/1991, de 26 de setembre, per la qual s'aprova la refosa de textos legals vigents en matèria de residus industrials.
- Decret 64/1982, de 9 de març, pel qual s'aprova la reglamentació parcial del tractament de les deixalles i residus.
- Decret 142/1984, d'11 d'abril, de desplegament parcial de la Llei 6/1983, de 7 d'abril, sobre residus industrials.
- Decret 245/1993, de 14 de setembre, d'aprovació dels estatuts de la Junta de Residus.
- Decret 327/1993, de 9 de desembre, d'organització i funcionament del Consell Assessor de la gestió dels residus industrials de Catalunya.
- Decret 201/1994, de 26 de juliol, regulador dels enderrocs i altres residus de la construcció.
- Decret 115/1994, de 6 d'abril, reguladora del Registre general de gestors de residus de Catalunya.
- Decret 323/1994, de 4 de novembre, pel qual es regulen les instal·lacions d'incineració de residus i els límits de les seves emissions a l'atmosfera.
- Decret 34/1996, de 9 de gener, pel qual s'aprova el catàleg de residus de Catalunya (Modificat pel Decret 92/1999, de 6 d'abril)
- Decret 399/1996, de 12 de desembre, pel qual es regula el règim jurídic del fons econòmic previst al Decret Legislatiu 2/1991, de 26 de setembre, pel qual s'aprova la refosa dels textos legals vigents en matèria de residus industrials.
- Decret 1/1997, de 7 de gener, sobre la disposició del rebuig dels residus en dipòsits controlats.
- Decret 27/1999, de 9 de febrer, de la gestió dels residus sanitaris.
- Decret 92/1999, de 6 d'abril, de modificació del Decret 34/1996, de 9 de gener, pel qual s'aprova el Catàleg de residus de Catalunya.
- Decret 93/1999, de 6 d'abril, sobre procediments de gestió de residus.
- Resolució de 12 de desembre de 1996, per la qual es dóna publicitat a l'aprovació del Programa de gestió de les dejeccions ramaderes a Catalunya, adoptat pel Consell de Direcció de la Junta de Residus.
- Resolució de 16 de juliol de 1996, per la qual es dóna publicitat a l'aprovació els programes d'actuació adoptats pel Consell de direcció de la Junta de Residus.
- Resolució de 31 d'octubre de 1995, per la qual es dóna publicitat a l'Acord de Govern de la Generalitat de Catalunya de 25 de juliol de 1995, pel qual es ratifica el conveni entre el Departament de Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya i el Ministeri d'Obres Públiques, Transports i Medi Ambient.
- Resolució de 16 d'octubre de 1995, per la qual es fa públic l'Acord de Govern d'aprovació del Programa general de residus de Catalunya.
- Resolució de 26 de juny de 1995, per la qual es dóna publicitat a l'Acord de Govern de la Generalitat de Catalunya de 7 de març de 1995, pel qual es

ratifiquen els convenis entre el Departament de Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya i el Ministeri d'Obres Públiques, Transports i Medi Ambient.

3.2.8 Activitats classificades

3.2.8.1 Activitats industrials

A. Normativa estatal bàsica

- Ley 21/1992, de 16 de julio, de Industria
- Real Decreto 2.135/1980, de 26 de septiembre, sobre liberalización en materia de instalaciones, ampliación y traslado de industrias.
- Real Decreto 886/1988, de 15 de julio, sobre prevención de accidentes mayores en determinadas actividades industriales.
- Real Decreto 952/1990, de 29 de julio, que modifica los anexos y completa las disposiciones del Real Decreto 886/1988.
- Orden de 19 de diciembre de 1980, sobre normas de procedimiento y desarrollo del Real Decreto 2135/1980

B. Legislació de la Generalitat de Catalunya

- Llei 13/1987, de 9 de juliol, de seguretat de les instal·lacions industrials.
- Ordre de 13 d'abril de 1989, sobre aplicació a Catalunya del Decret 391/1988, sobre prevenció d'accidents majors en determinades activitats industrials.
- Ordre de 18 de març de 1991, de modificació de l'Ordre de 13 d'abril de 1989, sobre prevenció d'accidents majors en determinades activitats industrials.
- Ordre de 18 de març de 1991, de modificació de l'Ordre de 13 d'abril de 1989.

3.2.8.2 Activitats classificades

A. Normativa estatal bàsica

- Decreto 2414/1961, de 30 de noviembre, Reglamento de Actividades molestas, Insalubres, Nocivas y Peligrosas
- Decreto 2.183/1968, de 16 de agosto, por el que se regula la aplicación del Reglamento de Actividades molestas, Insalubres, Nocivas y Peligrosas, en las zonas de dominio público
- Orden de 15 de marzo de 1963, por la que se aprueba una Instrucción que dicta normas complementarias para la aplicación del Reglamento de Actividades molestas, Insalubres, Nocivas y Peligrosas

B. Legislació de la Generalitat de Catalunya

- Llei 3/1998, de 27 de febrer, de la intervenció integral de l'Administració ambiental.
- Decret 136/1999, de 18 de maig, pel qual s'aprova el Reglament general de desplegament de la Llei 3/1998, de 27 de febrer, de la intervenció integral de l'administració ambiental, i s'adapten els seus annexos.

3.2.9 Estudis d'impacte ambiental

A. Normativa estatal bàsica

- Real Decreto Legislativo 1302/1986, de 28 de julio, de evaluación de impacto ambiental.
- Real Decreto 1131/1988, de 30 de septiembre, que aprueba el Reglamento para la ejecución del Real Decreto Legislativo 1302/1986.

B. Legislació de la Generalitat de Catalunya

- Decret 114/1988 de 7 d'abril, d'avaluació d'impacte ambiental.

3.2.10 Habitatge

A. Normativa estatal bàsica

- Ley 15/1995, de 30 de mayo, sobre el límite del dominio sobre inmuebles para eliminar barreras arquitectónicas a las personas con discapacidad.
- Ley 38/1999, de 5 de noviembre, de Ordenación de la Edificación.
- Real Decreto Ley 31/1978, de 31 de octubre, sobre políticas de viviendas de protección oficial.
- Real Decreto 2960/1976, de 12 de noviembre, por el que se aprueba el Texto Refundido de Viviendas de Protección Oficial
- Real Decreto 3148/1978, de 10 de noviembre, que desarrolla el Real Decreto Ley 31/1978.
- Real Decreto 2960/1979, de 12 de noviembre, por el que se aprueba el Texto Refundido de la legislación sobre viviendas de protección oficial.
- Real Decreto 355/1980, de 25 de enero, sobre reserva y situación de las viviendas de protección oficial destinadas a minusválidos.
- Real Decreto 556/1989, de 19 de mayo, por el que se arbitran medidas mínimas sobre accesibilidad en los edificios.
- Orden de 20 de mayo de 1969, por la que se aprueban las Ordenanzas provisionales de Viviendas de protección oficial.
- Orden 24 de noviembre de 1976, sobre normas técnicas de diseño y calidad de las viviendas sociales.
- Orden 3 de marzo de 1980, por la que se determinan las características de los accesos, aparatos elevadores y condiciones interiores de las viviendas para minusválidos proyectadas en inmuebles de protección oficial.

B. Legislació de la Generalitat de Catalunya

- Llei 24/1991, de 29 de novembre, de l'habitatge.
- Llei 20/1991, de 25 de novembre, de promoció de l'accessibilitat i de supressió de barreres arquitectòniques, i d'aprovació del Codi d'accessibilitat.
- Decret 76/1992, de 2 de març, que crea el Programa de Rehabilitació i Conservació del Parc d'Habitatges i el Centre Tècnic de Cooperació per a la rehabilitació d'habitatges.

- Decret 135/95, de 24 de març, que desplega la Llei 20/1991.
- Decret 274/1995, d'11 de juliol, sobre nivell s'habitabilitat objectiva exigida als habitatges. (Als habitatges de protecció oficial els serà d'aplicació les prescripcions establertes en aquest decret en comptes de les Ordenances estatals provisionals de habitatges de protecció oficial)
- Decret 241/1994, de 26 de juliol, sobre condicionants urbanístics i de protecció contra incendis en els edificis, complementaris de la NBE-CPI/91.
- Decret 314/1996, de 17 de setembre, de modificació del Decret 274/1995.

3.2.11 Patrimoni Històric

A. Normativa estatal bàsica

- Ley 16/1985, de 25 de junio, del Patrimonio Histórico Español.
- Real Decreto 111/1986, de 10 de enero, de desarrollo parcial de la Ley 16/1985.

B. Legislació de la Generalitat de Catalunya

- Llei 6/1985, de 26 d'abril, d'Arxius.
- Llei 17/1990, de 2 de novembre, de Museus.
- Llei 4/1993, de 18 de març, del Sistema Bibliotecari de Catalunya.
- Llei 9/1993, de 30 de setembre, del Patrimoni Cultural Català.

3.2.12 Espectacles públics

A. Normativa estatal bàsica

- Real Decreto 2816/1982, de 27 de agosto, por el que se aprueba el Reglamento General de Policía de Espectáculos Públicos y Actividades Recreativas.

B. Legislació de la Generalitat de Catalunya

- Llei 10/1990, de 15 de juny, sobre Policia de l'Espectacle, Activitats Recreatives i Establiments Públics.
- Decret 239/1999, de 31 d'agost, pel que s'aprova el catàleg dels espectacles, les activitats recreatives i els establiments públics sotmesos a la Llei 10/1990, de 15 de juny, sobre policia de l'espectacle, les activitats recreatives i els establiments públics.

3.2.13 Obres Públiques

- Ley de 13 de abril de 1877, General de Obras Públicas.
- Decreto 6 de julio de 1877, que aprueba el Reglamento General de Obras Públicas.

3.2.14 Transports terrestres i Carreteres

A. Normativa estatal bàsica

- Ley 8/1972, de 10 de mayo, de construcción, conservación y explotación de las autopistas de peaje en régimen de concesión.
- Ley 16/1987, de 30 de juny, de Ordenación de los transportes terrestres.
- Ley 25/1988, de 29 de julio, de Carreteras.
- Real Decreto 1.812/1994, de 2 de septiembre, por el que se aprueba el Reglamento General de Carreteras.
- Real Decreto 1211/1990, de 28 de septiembre, por el que se aprueba el Reglamento de la Ley de Ordenación de los Transportes Terrestres.
- Orden 19.11.98, por la que se aprueba la instrucción para el Proyecto, construcción y explotación de obras subterráneas para el transporte terrestre

B. Legislació de la Generalitat de Catalunya

- Llei 7/1993, de 30 de setembre, de carreteres de Catalunya.
- Llei 12/1987, de 28 de maig, sobre regulació del transport per carretera.

3.2.15 Ports

A. Normativa estatal bàsica

- Ley 27//1992, de 24 de noviembre, de Puertos del Estado y de la marina Mercante
- Real Decreto 145/1989, de 20 de enero, por el que se aprueba el Reglamento Nacional de Admisión, Manipulación y Almacenamiento de mercancías Peligrosas en los Puertos.
- Real Decreto 2486/1980, de 26 de septiembre, por el que se aprueba el Reglamento de Puertos Deportivos.

B. Legislació de la Generalitat de Catalunya

- Llei 4/1982, de 5 d'abril, de Creació de la Comissió de Ports de Catalunya.
- LLei 5/1998, de 17 d'abril, de ports de Catalunya.
- Decret 325/1992, de 28 de desembre, pel qual s'aprova el Reglament de gestió de la comissió de ports dependents de la Comissió de Ports de Catalunya.

3.2.16 Telecomunicacions

A. Normativa estatal bàsica

- Ley 19/1983, de 16 de noviembre, sobre instalación, en el exterior de inmuebles, de antenas de estaciones radioeléctricas de aficionados.
- Ley 31/1987, de 18 de diciembre, de ordenación de la Telecomunicaciones.

- Ley 11/1991, de 8 de abril, de Organización y Control de las Emisoras municipales de Radiofusión Sonora en Ondas medias.
- Ley 41/1995, de 22 de diciembre, de televisión Local por Ondas Terrestres.
- Ley 42/1995, de 23 de diciembre, de las Telecomunicaciones por Cable.
- Ley 11/1998, de 24 de abril, General de Telecomunicaciones.
- Real Decreto-Ley 1/1998, de 27 de febrero, sobre infraestructuras comunes en los edificios para el acceso a los servicios de telecomunicación.
- Real Decreto 2844/1989, de 67 de julio, por el que se aprueba el Reglamento de Desarrollo de la ley 31/1987.
- Real Decreto 279/1999, de 22 de febrero, por el que aprueba el Reglamento Regulador de las infraestructuras de telecomunicaciones para el acceso a los servicios de telecomunicación en el interior de los edificios y de la actividad de instalación de equipos y sistemas de telecomunicación.
- Decreto 1.306/1974, de 2 de mayo, por el que se dictan normas sobre instalación en inmuebles de sistemas de distribución de la señal de televisión por cable.

B. Legislació de la Generalitat de Catalunya

- Decret 84/1999, de 23 de març, pel qual s'atribueixen a la Direcció General de Radiodifusió i televisió diverses funcions sobre les infraestructures comuns per a l'accés als serveis de telecomunicació en l'interior dels edificis.
- Decret 172/1999, de 29 de juny, sobre canalitzacions i infraestructures de radiodifusió sonora, televisió, telefonia bàsica i altres serveis per cable en els edificis.

3.2.17 Normativa sobre agricultura

- Decret 169/1983, de 12 d'abril, de Fixació de les Unitats Mínimes de Conreu.
- Ley 3/1995, de 23 de marzo, de Vías Pequarias.
- Ley 19/1995, de 4 de julio, Modernización de las explotaciones agrarias.

3.2.18 Sector elèctric

A. Normativa estatal bàsica

- Ley 54/1997, de 27 de noviembre, reguladora del sector elèctrico.
- Real Decreto, 3275/1982, de 12 de noviembre, por el qual se aprueba el reglamento sobre condiciones técnicas y garantías de seguridad en centrales elèctricas y centros de transformación.
- Decreto 1.151/1968, de 28 de noviembre, por el que se aprueba el Reglamento de líneas elèctricas de alta tensión.
- Decreto 2.413/1973, de 20 de septiembre, por el que se aprueba el Reglamento Electrotécnico para baja tensión.
- Orden de 31 de octubre de 1973 por la que se aprueban las instrucciones Técnicas Complementarias del Reglamento Electrotécnico para baja tensión.

B. Legislació de la Generalitat de Catalunya

- Decret 308/1996, pel que s'estableix el procediment administratiu per a l'autorització de les instal·lacions de producció d'energia elèctrica en règim especial.
- Ordre de 14.05.87, modificada per Ordre de 30.07.87, sobre procediment d'actuació del Departament d'Indústria i Energia per a l'aplicació del Reglament Electrotècnic de baixa tensió.
- Ordre 02.02.90 sobre procediments d'actuació administrativa per a l'aplicació dels Reglaments Electrotècnics per a alta tensió en les instal·lacions privades.
- Resolució 04.11.1988 per la que s'estableix un certificat sobre compliment de les distàncies reglamentàries d'obres i construccions en línies elèctriques.
- Resolució 17.05.89, Instrucció interpretativa de MI-BT 009 del Reglament Electrotècnic de baixa tensió, relativa a instal·lacions d'enllumenat públic.
- Resolució 17.11.92, Instrucció interpretativa de MI-BT 010 del Reglament Electrotècnic de baixa tensió, en relació amb la previsió de càrregues elèctriques en edificis.

3.3 NORMATIVA SOBRE ELEMENTS CONSTRUCTIUS AMB INCIDENCIA TERRITORIAL

3.3.1 Instal·lacions sanitàries

A. Normativa estatal bàsica

- Real Decreto 2.177/1996, de 4 de octubre, por la que se aprueba la norma básica de la edificación NBE-CPI/96: condiciones de protección contra incendios, uso hospitalario
- Orden de 24 de octubre de 1979, por la que se establecen normas sobre protección Anti-incendios en los establecimientos sanitarios.
- Resolución de 05.10.76, por la que se aprueban las normas sobre supresión de barreras arquitectónicas en los edificios pertenecientes a los servicios comunes de la seguridad social dependientes de la Dirección General de Servicios sociales.

B. Legislació de la Generalitat de Catalunya

- LLei 20/1991, de 25 de novembre, de promoció d'accessibilitat i supressió de barreres arquitectòniques.
- Decreto 183/1981, de 2 de juliol, sobre requisits que han d'acomplir els centres, serveis i establiments sanitaris assistencials.
- Decret 40/1992, de 17 de febrer, sobre procediment d'autorització per a la construcció, modificació, adaptació o supressió d'oficines de farmàcia.
- Decret 141/1992, de 22 de juny, sobre medicació de distància entre farmàcies.
- Decret 135/1995, de 27 de juny pel que es desenvolupa la LLei 20/1991, de 25 de novembre. (Modificat pel Decret 204/1999 de 27 de juliol)

3.3.2 Instal·lacions esportives

A. Normativa estatal

- Ley 4/1964, de 29 de abril, reguladora de los teleféricos.
- Llei 10/1990, de 15 de octubre del deporte.
- Real Decreto 2.816/1982, de 27 de agosto, por el que se aprueba el Reglamento General de Espectáculos Públicos y Actividades Recreativas.
- Decreto 673/1966, de 10 de marzo, por el que se aprueba el Reglamento sobre concesión de los teleféricos.
- Decreto 635/1968, de 21 de marzo, por el que se regulan las instalaciones deportivas en Centros de Enseñanza Primaria.
- Orden de 5 de junio de 1968, por la que se dictan normas técnicas sobre instalaciones deportivas de los centros docentes de enseñanza primaria.
- Orden 31.05.60 sobre el régimen de las piscinas públicas.
- Orden de 12.07.61 sobre el régimen de las piscinas privadas.
- Orden de 14.01.98, por la que se aprueba el pliego de condiciones técnicas para la construcción y explotación de la instalación de teleféricos y funiculares para transporte de viajeros.

B. Legislació de la Generalitat de Catalunya

- Llei 8/1988, de 7 de juny, de l'esport (Modificada per Llei 8/1999, de 30 de juliol)
- LLei 20/1991, de 25 de novembre, de promoció d'accessibilitat i supressió de barreres arquitectòniques.
- Decret 103/1988, de 28 de març, sobre regulació de les instal·lacions i funcionament dels parcs aquàtics.
- Decret 135/1995, de 27 de juny, pel que es desenvolupa la LLei 20/1991, de 25 de novembre .(Modificat pel Decret 204/1999 de 27 de juliol)

3.3.3 Instal·lacions de Defensa

- Ley 8/1975, de 12 de marzo, de zonas e instalaciones de interés para la defensa nacional
- Real Decreto 230/1998, de 16 de febrero, por el que se aprueba el Reglamento de Explosivos.

3.3.4 Allotjaments turístics

A. Normativa estatal bàsica

- Real Decreto 2.545/1982, de 27 de agosto, por el que se regulan los campamentos de turismo "campings".
- Real Decreto 1.634/1983, de 15 de junio, por el que se establecen las normas reguladoras de la clasificación de los establecimientos hoteleros.

- Decreto 3.787/1970, de 19 de diciembre, por el que se dictan normas sobre los requisitos mínimos de infraestructura en los alojamientos turísticos.
- Orden 28 de julio de 1966, sobre la ordenación de los campamentos de turismo "campings".
- Orden de 5 de julio de 1967, por la que se establecen normas sobre condiciones de habitabilidad de apartamentos, bungalows y otros alojamientos similares de carácter turístico.
- Orden de 25 de septiembre de 1979, sobre prevención de incendios en establecimientos turísticos.
- Circular, de 10 de abril de 1980, de la Dirección General de Empresas y Actividades Turísticas, por la que se dictan normas de aclaración sobre prevención de incendios en establecimientos hoteleros.

B. Legislació de la Generalitat de Catalunya

- LLei 2/1989, de 16 de febrer, sobre centres recreatius turístics.
- LLei 20/1991, de 25 de novembre, de promoció d'accessibilitat i supressió de barreres arquitectòniques.
- Decret 167/1985, de 23 de maig, sobre procediment per a l'autorització dels establiments dedicats a la pràctica de "càmping" (Modificat pel decret 196/1995, de 27 de juny)
- Decret 93/1986, de 20 de març, sobre requisits mínims d'infraestructura en els allotjaments turístics.
- Decret 193/1989, de 17 de juliol, pel que s'estableixen les normes sobre l'ordenació i la classificació sobre els apartaments turístics.
- Decret 100/1990, de 20 de març, sobre requisits tècnics mínims en els apartaments turístics.
- Decret 135/1995, de 27 de juny, pel que es desenvolupa la LLei 20/1991, de 25 de novembre (Modificat pel Decret 204/1999 de 27 de juliol)
- Ordre 11.07.86 del Departament de Comerç, Consum i turisme, sobre requisits per a la instal·lació, i funcionament de "càmping" (Modificada per Ordres 24.07.91, 22.01.92 i Decret 196/1995)
- Ordre 06.10.87 del Departament de Comerç, Consum i turisme, per la que s'estableixen els requisits tècnics i serveis mínims exigibles als establiments hotelers en els seus diferents grups, modalitats, categories i especialitats.
- Ordre 25.05.99, per la que es deroguen les ordres relatives a prevenció d'incendis en establiments hotelers.

3.3.5 Edificis docents

A. Normativa estatal bàsica

- Real Decreto 1.004/1991, de 14 de junio, sobre requisitos mínimos de los centros que imparten enseñanzas de régimen no universitario.
- Real Decreto 389/1992, de 15 de abril, por el que se establecen los requisitos mínimos que deberán reunir los centros docentes que impartan enseñanzas de música, danza, arte dramático y artes plásticas y diseño conducentes a títulos oficiales.

- Real Decreto 2.177/1996, de 4 de octubre, por la que se aprueba la norma básica de la edificación NBE-CPI/96: condiciones de protección contra incendios, uso docente
- Real Decreto 777/1998, de 30 de abril, por el que se desarrollan aspectos de la ordenación de la formación profesional en el ámbito del sistema educativo.
- Orden de 4 de noviembre de 1991 sobre Programas de necesidades para la redacción de Proyectos de construcción de centros de Educación Infantil, Educación Primaria, Educación Infantil y Primaria, Educación secundaria obligatoria o Educación secundaria completa.

B. Legislació de la Generalitat de Catalunya

- LLei 20/1991, de 25 de novembre, de promoció d'accessibilitat i supressió de barreres arquitectòniques.
- Decret 135/1995, de 27 de juny, pel que es desenvolupa la LLei 20/1991, de 25 de novembre . (Modificat pel Decret 204/1999 de 27 de juliol)
- Orden de 11.05.83, del Departament de Sanitat i Seguretat Social, sobre condiciones higiènic-sanitàries i de seguretat de compliment obligat pels centres d'atenció assistencial per a nens menors de 6 anys.
- Ordre 01.06.86 del Departament d'Ensenyament, sobre condicions materials que hauran de regir en els centres d'atenció assistencial i educativa als nens menors de 6 anys, no inscrits com a centres d'ensenyament.

3.3.6 Edificis públics

A. Normativa estatal

- Real Decreto 2.177/1996, de 4 de octubre, por el que se aprueba la NBE-CPI/96: condiciones de protección contra incendios en los edificios, uso administrativo.
- Decreto 1.716/1962, de 12 de julio, sobre elaboración de Proyectos de Obras del Estado y de sus Organismos autónomos.
- Decreto 1.653/1964, de 14 de mayo, por el que se aprueba el Reglamento de Servicio de Correos.
- Decreto 2.256/1970, de 24 de julio, sobre construcción, administración y conservación de edificios administrativos de servicios múltiples.
- Orden de 31.10.63, Instrucción para la elaboración de Proyectos de Obras del Ministerio de la Gobernación.
- Resolución de 31.10.91, de la Secretaria de Estado de Defensa, por la que se aprueba la Instrucción para la elaboración de Proyectos en el ámbito del ministerio de defensa.
- Circular de 21 de abril de 1965, de la Dirección General de Correos, sobre la construcción de edificios de Correos y Telégrafos.

B. Legislació de la Generalitat de Catalunya

- LLei 20/1991, de 25 de novembre, de promoció d'accessibilitat i supressió de barreres arquitectòniques.

- Decret 135/1995, de 27 de juny, pel que es desenvolupa la LLei 20/1991, de 25 de novembre. (Modificat pel Decret 204/1999 de 27 de juliol)

3.3.7 Equipaments comercials

- Decret 244/1997, de 16 de setembre, pel qual es desplega la Llei 17/1997 d'equipaments comercials.
- Decret 245//1997, de 16 de setembre, que aprova el Pla territorial sectorial d'equipaments comercials.
- Llei 17/2000, de 29 de desembre, d'equipaments comercials.

3.3.8 Cementiris

A. Normativa estatal bàsica

- Decreto 2.263/1974, de 20 de julio, por el que se aprueba el Reglamento de Policía Sanitaria Mortuoria.

B. Legislació de la Generalitat de Catalunya

- Decret 42/1981, de 16 de febrer, sobre construccions de cementiris.
- Decret 250/1987, de 7 de juliol, sobre emplaçament i condicions per a la construcció de cementiris.
- Decret 297/1997, de 25 de novembre, que aprova el Reglament de policia sanitària mortuòria.
- Decret 297/1999, de 25 de novembre, pel que s'estableix el reglament de policia sanitària mortuòria.

3.3.9 Estacions de servei

- Ley 34/1998, de 7 de octubre, del sector de hidrocarburos.
- Real Decreto 2.085/1994, de 20 de octubre, por el que se aprueba el Reglamento de instalaciones petrolíferas e instrucciones técnicas complementarias
- Real Decreto 155/1995, de 3 de febrero, por el que se suprime el régimen de distancias mínimas entre establecimientos de venta al público de carburantes y combustibles petrolíferos de automoción.
- Real Decreto 2.201/1995, de 28 de diciembre, por el que aprueba la Instrucción Técnica complementaria MI-IP 04 "instalaciones fijas para distribución al por menor de carburantes y combustibles petrolíferos en instalaciones de venta al público" del Reglamento de instalaciones petrolíferas (Modificat pel Real Decreto 1.523/1999, de 1 de octubre)
- Real Decreto 1.427/1997, de 15 de septiembre, por el que se aprueba la instrucción Técnica Complementaria MI-IP 03 "instalaciones petrolíferas para uso propio" (Modificat pel Real Decreto 1.523/1999, de 1 de octubre)
- Orden 31-5-1969 que establece normas para la instalación en las carreteras de estaciones de servicio.

Tota aquesta relació ha d'entendre's genèrica i enunciativa, i consegüentment no exclou aquella normativa i/o reglamentació vigent reguladores de les matèries que s'hi relacionen, i que no s'han esmentat específicament.

4. SITUACIÓ LEGAL

El nou Pla General de Sant Pere de Ribes es redacta principalment dins del marc legislatiu format principalment pel Decret Legislatiu 1/1990 del Parlament de Catalunya i per la legislació bàsica estatal en matèria urbanística formada per la Llei 6/1998, de 13 de abril de Règimen de Suelo y Valoraciones i pel recent Real Decreto - Ley 4/2000, de 23 de junio de medidas urgentes de liberalización en el sector inmobiliario y transportes.

Respecte a la legislació urbanística estatal, cal posar de manifest que aquesta és fruit d'un doble procés. Per una banda, la necessitat de reestructuració i revisió del marc jurídic de l'urbanisme en els aspectes de competència de l'Estat, justificat clarament en el fracàs de la darrera de les reformes dutes a terme per la Llei 8/1990 de 25 de juliol, fracàs aquest que es va veure confirmat per la STC 61/1997 de 20 de març, que va desarticlar el sistema configurat per l'esmentada Llei 8/1990 i el conseqüent Text Refós de 1992. Per un altre banda, la introducció d'algunes novetats importants en el sistema tradicional d'exercici de la funció pública urbanística, el sistema de valoracions, i el règim jurídic del sòl.

La Llei 6/1998, de 13 d'abril s'ha dictat a l'ampar dels títols competencials considerats idonis a l'efecte per la STC 61/1997, i inclús alguns més (els previstos als apartats 1r, 4t, 8è, 13è, 18è, 23è de l'article 149.1 de la CE) de forma que, segons resulta de la seva disposició final, el seu contingut dispositiu és de caràcter bàsic.

Per completar el nou panorama legislatiu, cal fer esment al recent Real Decreto - Ley 4 / 2000 de 23 de juny que avança en el procés de liberalització del sòl.

La reforma que s'introdueix, pretén corregir les rigideses advertides en el mercat com a conseqüència del fort creixement de la demanda i la incidència en els productes immobiliaris del preu del sòl, condicionada per la manca de sòl urbanitzable, a criteri dels legisladors estatals.

5. EL NOU RÈGIM DEL SÒL URBÀ FIXAT EN LA LEGISLACIÓ BÀSICA ESTATAL

Amb la Llei 6/1998 desapareix la universalització del deure de cessió de terrenys que per part de l'anterior legislació urbanística (TRLRHL 1992) es va establir pel conjunt de propietaris en sòl urbà; quedant limitat aquest deure de cessió al sòl urbanitzable en tot cas, i als terrenys en sòl urbà inclosos en una unitat d'execució, exceptuant aquelles que tinguin per objecte la reforma, renovació i millora urbana, així com les obres de rehabilitació i substitució de l'edificació sense augment de volum construït.

La nova regulació bàsica estatal introdueix un element significatiu i novedós dins del règim jurídic del sòl urbà, mitjançant l'establiment de la distinció entre aquell que es consideri consolidat per la urbanització i el que no presenti aquestes característiques.

Les subjeccions als deures de cessió referents a aprofitament urbanístic quantificats en un màxim del 10% i les dotacions públiques en general, es preveuen

exclusivament pels propietaris de terrenys en sòl urbà que d'acord amb l'article 14.2 "carezcan de urbanización consolidada" ; mentre no s'estableix cap deure de cessió pels titulars de terrenys en sòl urbà consolidat per la urbanització, on únicament són exigibles els deures de completar al seu càrrec la urbanització per a què els terrenys assolixin la condició de solar i edificar dins dels terminis assenyalats pel planejament.

De l'anàlisi dels articles 14.2 i 18 de la Llei 6/1998, es desprèn que el sòl urbà no consolidat per la urbanització, se subjecta a un règim de deures idèntic al del sòl urbanitzable, amb l'única salvetat relativa a les infraestructures exteriors a l'actuació i demés obres de reforç i ampliació de les mateixes que siguin previstes.

En el marc legal actual, i mentre no existeixi legislació autonòmica posterior a la Llei estatal 6/1998, el planejament urbanístic - principalment el Pla General - juga un important paper, en tant que correspondrà al mateix, la determinació de les condicions que han de concórrer en els àmbits de sòl urbà per a l'aplicabilitat dels deures de cessió, mitjançant les seves funcions de qualificació i classificació de sòl, atribuir una o altra condició al sòl urbà i, per tant, la seva subjecció o no als esmentats deures de cessió.

6. SOBRE ELS CRITERIS DE DELIMITACIÓ DEL SÒL NO URBANITZABLE, SEGUITS EN EL PRESENT P.G.O.M. DE SANT PERE DE RIBES, D'ACORD AMB LES DETERMINACIONS DE LA LEGISLACIÓ URBANÍSTICA VIGENT A CATALUNYA, DE LA LEY 6/1998 I DEL REAL DECRETO - LEY 4/2000 ESTATALS.

6.1 FACULTATS DEL PLANEJAMENT PER A LA CLASSIFICACIÓ DEL SÒL

En relació al tema de la facultat del planejament per a la classificació del sòl i, més concretament, per a la definició del sòl no urbanitzable, es considera necessari efectuar les següents puntualitzacions a partir de les previsions de la Llei 6/1998, concretament del que disposa el seu article 9:

Artículo 9. Suelo no urbanizable.

"Tendrán la condición de suelo no urbanizable, a los efectos de esta Ley, los terrenos en que concurren alguna de las circunstancias siguientes:

1ª Que deban incluirse en esta clase por estar sometidos a algún régimen especial de protección incompatible con su transformación de acuerdo con los planes de ordenación territorial o la legislación sectorial, en razón de sus valores paisajísticos, históricos, arqueológicos, científicos, ambientales o culturales, de riesgos naturales acreditados en el planeamiento sectorial, o en función de su sujeción a limitaciones o servidumbres para la protección del dominio público.

2ª Que el planeamiento general considere necesario preservar por los valores a que se ha hecho referencia en el punto anterior, por su valor agrícola, forestal, ganadero o

por sus riquezas naturales, así como aquellos otros que considere inadecuados para un desarrollo urbano."

Per a l'anàlisi del contingut i abast de l'esmentat article i per a la seva correcta interpretació és convenient conèixer el procés de la tramitació legislativa de la Llei 6/1998. A partir del seguiment d'aquest procés i analitzant les variacions de redactat introduïdes en la tramitació parlamentària es dedueix el veritable abast d'aquest precepte; en aquest sentit, es considera especialment interessant tenir present els següents textos:

"La potestat municipal de clasificación del suelo en la nueva legislación estatal. La "enèrgica rectificación, rectificada a tiempo. " Per Enrique SANCHEZ GOYANES, Doctor en Derecho. Abogado. Profesor asociado de Derecho Administrativo. A EL CONSULTOR NUM, 7, 15 d'abril de 1998. Pàg. 1030 a 1046

"Régimen del suelo y valoraciones. Comentarios a la Ley 6/1998, de 13 de abril." Antonio ARMENGOT DE PEDRO i altres. Ed. EL CONSULTOR DE LOS AYUNTAMIENTOS Y DE LOS JUZGADOS. Madrid. 1998. Pàg.,. 89 a 99

"El sòl no urbanitzable a les Revisions de Planejament sota la Llei 6/1998" Juli ESTEBAN i NOGUERA. Director del Gabinet d'Estudis Urbanístics. Ajuntament de Barcelona. Article inèdit. Barcelona 1998

En els documents esmentats es posa de manifest l'evolució del contingut de l'article 9 de la Llei, des del projecte inicial, passant per la incorporació de les diferents esmenes, fins al seu redactat final. En tot cas, de les diferents intervencions parlamentàries, es dedueix la voluntat clara de respectar el dret dels Ajuntaments a la configuració de la ciutat i, per tant, la capacitat del planejament per adoptar les determinacions que correspongui.

Serà el propi planejament en la seva memòria qui haurà d'explicitar les raons, explícites i responenent a l'interès general, que comporten una determinada decisió, en aquest cas la de considerar inadequats determinats terrenys per al desenvolupament de la ciutat.

La necessitat d'exposar les raons que motiven la classificació del sòl com a no urbanitzable, estan en la base de la mateixa Llei 6/1998 i del nou concepte del sòl no urbanitzable que deixa de tenir un caràcter residual per exigir una delimitació positiva per part del planificador.

En tot cas, queda clar que la inadequació dels terrenys per al desenvolupament urbà, darrer dels supòsits previstos a l'article 9 de la Llei, contempla, precisament, la facultat d'aquesta apreciació per part del planejament general. Estaríem, doncs, en una decisió discrecional del planejament, amb la justificació de les raons que ho aconsellen, raons fonamentades en termes de raonabilitat i en la tendència a la consecució del bé comú.

6.2 ELIMINACIÓ DELS SUPÒSITS QUE PODEN DETERMINAR LA INADEQUACIÓ DELS TERRENYS PER AL DESENVOLUPAMENT URBÀ PER PART DEL REAL DECRETO - LEY 4/2000

Apart de les consideracions de caràcter jurídic, bàsiques a l'hora d'emmarcar la proposta del Pla de Sant Pere de Ribes en el nou marc legislatiu, es consideren extraordinàriament importants els raonaments basats en la pròpia ordenació del territori a la qual ha de respondre el planejament.

És en aquest marc on el motiu de la preservació del sòl no urbanitzable ja no estaria exclusivament en els seus valors intrínsecs sinó que- sense perjudici que aquests existeixin- el motiu de la preservació és la funció del propi espai com a factor d'ordenació territorial, com a suport d'un determinat model de creixement.

És així que la inadequació dels terrenys per al desenvolupament urbà pot provenir, apart d'altres aspectes, de consideracions com la voluntat de polaritzar el creixement en determinats àmbits o per tal de preservar determinats buits urbans.

En els dos casos la inadequació ho serà en funció del model d'implantació urbana, del model de ciutat proposat pel Pla General.

També és argumentable que la classificació d'un terreny com inadequat pot fer-se en funció de les anàlisis de les alternatives de creixement en relació als objectius o possibilitats de créixer el nucli urbà, bé sigui en casos on l'objectiu és de concentrar el creixement en àrees pròximes al sòl urbà o en casos en què hi ha disponibilitat de sòl, amb una previsió de sòl urbanitzable suficient.

No obstant aquests criteris, derivats directament de la filosofia de la Ley 6/1998 han variat substancialment amb l'eliminació d'aquest punt que feia referència a "aquellos otros que considere inadecuados para un desarrollo urbano."

En efecte, aquest punt ha desaparegut de l'article 9 de la Ley 6/1998 a tenor del Real Decreto Ley 4/2000 que deixa redactat el citat article de la forma següent:

Artículo 9. Suelo no urbanizable.

"Tendrán la condición de suelo no urbanizable, a los efectos de esta Ley, los terrenos en que concurren alguna de las circunstancias siguientes:

1ª Que deban incluirse en esta clase por estar sometidos a algún régimen especial de protección incompatible con su transformación de acuerdo con los planes de ordenación territorial o la legislación sectorial, en razón de sus valores paisajísticos, históricos, arqueológicos, científicos, ambientales o culturales, de riesgos naturales acreditados en el planeamiento sectorial, o en función de su sujeción a limitaciones o servidumbres para la protección del dominio público.

2ª Que el planeamiento general considere necesario preservar por los valores a que se ha hecho referencia en el punto anterior, por su valor agrícola, forestal, ganadero o por sus riquezas naturales "

7. EL RÈGIM DEL SÒL URBANITZABLE EN LA LLEI 6/98 I EL REAL DECRETO LEY 4/2000 DE L'ESTAT.

7.1 EL SÒL URBANITZABLE ACTUALMENT TÉ UN CARACTER RESIDUAL.

Amb l'entrada en vigor de la nova Llei de Règim del Sòl i Valoracions 6/98, el sòl urbanitzable passa a tenir un caràcter residual, és a dir, es classificaran com a sòl urbanitzables els terrenys que no siguin sòl urbà o que no s'hagin classificat com a sòl no urbanitzable. Aquesta conceptualització del sòl urbanitzable com a categoria residual, té evidentment una important incidència en les determinacions que correspon establir al planejament general respecte al creixement de la ciutat.

7.2 LES PREVISIONS DEL PLA GENERAL RESPECTE ALS SÒLS URBANITZABLES.

Els terrenys classificats com a urbanitzables poden estar inclosos pel Planejament General en sectors o àmbits pel seu desenvolupament (actual sòl urbanitzable programat), establir les condicions pel seu desenvolupament (actual sòl urbanitzable no programat), o bé l'esmentat planejament pot no fer ni una cosa ni l'altre.

En aquest context, es manté la importància que han vingut tenint les previsions a establir pel Pla General sobre el sòl urbanitzable, sobretot respecte a la delimitació d'aquells àmbits previstos per al seu desenvolupament immediat, en els quals cal entendre que no és necessari l'àmbit de consulta i que es pot procedir per part dels propietaris interessats, a promoure directament el corresponent planejament de desenvolupament per a la seva tramitació i aprovació.

Una de les més grans incògnites que presenta el nou règim de sòl urbanitzable, respecte a l'operativitat en el mateix de les previsions de planejament general, és la relativa a l'abast de les determinacions dels mateixos pel que fa als usos i intensitats que siguin d'aplicació per al sòl urbanitzable entès com a categoria residual.

Es fa difícil poder valorar en aquests moments, fins quin punt es podrà establir aquest règim genèric d'una forma coherent a grans superfícies de sòl, amb circumstàncies molts diferents i on les previsions sobre l'hipotètic creixement ofereixen dubtes importants.

Caldrà avaluar molt acuradament les determinacions dels Plans Generals respecte al sòl urbanitzable no sectorialitzat, en tant que la incorporació d'unes previsions molt detallades pot donar lloc a la seva inclusió en la categoria de sòl urbanitzable sectorialitzat, a l'ampar d'allò disposat a l'últim incís de l'art. 16.1 de la Llei 6/1998, en referir-se a què la transformació del sòl urbanitzable es podrà produir directament a iniciativa dels propietaris quan, per part del Pla General, "se hayan establecido las condiciones para su desarrollo".

Per contra, la manca de determinació d'unes previsions mínimament concretes es pot traduir en una incertesa, amb la consegüent conflictivitat quan es produeixin iniciatives per a la seva transformació.

7.3 QÜESTIONS COMPETENCIAIS QUE PLANTEJA LA LLEI 6/98 RESPECTE A LA SUPRESSIÓ DE LA DISTINCIÓ ENTRE SÒL URBANITZABLE PROGRAMAT I SÒL URBANITZABLE NO PROGRAMAT.

L'anterior distinció entre sòl urbanitzable programat i sòl urbanitzable no programat es pot traduir en la Llei 6/1998 com la nova distinció entre sòl urbanitzable sectorialitzat i sòl urbanitzable no sectorialitzat, entenent pel primer aquell en què el planejament general efectuï una delimitació dels corresponents àmbits o, segons es preveu en l'article 16.1 de la Llei 6/1998, estableixi les condicions per al seu desenvolupament; i pel segon, aquell que sigui objecte de classificació residual en el que, per tant, no s'establiran les determinacions més o menys genèriques per al seu desenvolupament.²⁰

La regulació del sòl urbanitzable establerta en la Llei 6/1998, dona per suposada la supressió de les categories de sòl urbanitzable programat i no programat, en coherència amb allò establert al Decret -Llei 5/1996 de mesures liberalitzadores de sòl i col·legis professionals i ratificat després per la Llei 7/1997. L'única referència que la Llei fa a aquestes categories, té la finalitat de disposar la seva assimilació al règim del sòl urbanitzable (Disp. Transitòria 1^a, apartat b):

"Al suelo urbanizable programado, al suelo apto para urbanizar y al suelo urbanizable no programado se les aplicará el régimen de derechos y deberes establecidos en esta Ley para el suelo urbanizable. El desarrollo del suelo urbanizable no programado podrá promoverse directamente, sin necesidad de concurso, mediante los instrumentos de planeamiento previstos en la legislación urbanística"

Tenint en compte que tant el Decret Llei com la Llei 7/1997 donaven caràcter merament supletori a l'esmentada supressió del sòl programat i del no programat, el problema que sorgeix actualment (a més a més de la supervivència d'aquestes normes estatals merament supletòries després de la STC 61/1997) és, si les CCAA podran o no mantenir aquesta distinció.

Prenent com a punt de partida l'afirmació feta per la STC 61/97 en el sentit de què la definició de l'estatut de la propietat és competència de l'Estat, i els criteris de política urbanística, per a actuar d'una forma predeterminada, són competència de les Comunitats Autònomes, sembla possible que el legislador autonòmic pugui mantenir la distinció entre sòl urbanitzable programat i no programat.

El legislador estatal només pot definir les categories de sòl en quant a "supòsits bàsics" del dret de propietat. Més enllà d'aquesta categorització bàsica, correspon al legislador autonòmic introduir les regles urbanístiques aplicables a les actuacions que es puguin dur a terme en cada classe de sòl; incloent - hi, per tant, el sotmetiment o no a una programació, la necessitat d'incloure en sectors o àmbits delimitats o no, etc.

²⁰ CARLES PAREJA LOZANO " El nou dret urbanístic". Monografies jurídiques . Ed. Marcial Pons 1999. Pag 10 i ss.

No obstant, el legislador estatal no s'ha limitat a establir les condicions bàsiques o postures jurídiques fonamentals com indica la STC 61/97, donat que és significativa la incidència en el sistema urbanístic propi de les CCAA del règim transitori de la Llei 6/1998. En aquest sentit, es destacable la previsió continguda en la Disposició Transitòria 1. b) en base a la qual s'atribueix el dret de tramitació i per tant de transformació urbanística als propietaris de sòl urbanitzable no programat. Així, s'ha d'entendre que aquesta previsió confirma l'excés competencial de la Llei 6/1998.

8. REGULACIÓ DEL DRET A PROMOURE LA TRANSFORMACIÓ URBANÍSTICA DEL SÒL

8.1 EFECTES DE LA DESAPARICIÓ DEL RÈGIM DE SÒL URBANITZABLE NO PROGRAMAT: EL DRET DELS PROPIETARIS A TRANSFORMAR EL SÒL URBANITZABLE MITJANÇANT LA PRESENTACIÓ D'UN P.A.U.

L'aspecte més innovador que planteja la Llei 6/98 respecte al sòl urbanitzable, és per una banda, el seu caràcter residual, classificant com a sòl urbanitzable els terrenys que no siguin sòl urbà o que no s'hagin classificat com a sòl no urbanitzable, i per altra banda, la possibilitat que atorga als propietaris de transformar sòl.

La conceptualització del sòl urbanitzable com a categoria residual i la desaparició del règim del sòl urbanitzable no programat, tenen una important incidència en les determinacions que correspon establir al planejament general en el sòl urbanitzable, i en l'àmbit de decisió de l'Administració actuant, donat que:

- Desapareix el caràcter vinculant que els Programes d'Actuació dels Plans Generals tenien respecte al procés de desenvolupament dels sectors.
- Desapareix la decisió pública per tal d'incorporar el sòl urbanitzable no programat als processos de transformació urbanística, limitant-se el poder decisor de l'Administració actuant al moment de la tramitació del corresponent Programa d'Actuació Urbanística, mitjançant la decisió sobre els criteris d'ordenació, la quantia de les cessions, l'exigència d'executar infraestructures externes, etc
- Malgrat la condició residual del sòl urbanitzable, el dret subjectiu dels propietaris a la transformació urbanística del sòl, és operatiu amb independència de les previsions temporals del Pla respecte al seu desenvolupament.

La desaparició del règim de sòl urbanitzable no programat atribueix als seus propietaris el dret a promoure la seva transformació de forma immediata conforme al que estableix la Disposició Transitòria 1a què estableix que al sòl urbanitzable no programat se li aplicarà el règim del dret i deures establerts pel sòl urbanitzable i el seu desenvolupament podrà promoure's directament, sense necessitat de concurs, mitjançant els instruments de planejament previstos en la legislació urbanística.

- En definitiva, d'acord amb l'actual marc normatiu, aquesta previsió genèrica del sòl urbanitzable comporta el reconeixement a favor dels propietaris de sòl urbanitzable no

programat del dret a obtenir la tramitació i posterior aprovació del PAU, en un règim anàleg al que actualment s'aplica pels propietaris de sòl urbanitzable programat.

En aquest sentit, el punt 2 de l'art. 1 del Real Decreto Ley 4/2000 afegeix un nou apartat a l'art. 15 de la Llei 6/1998 quedant aquest redactat de la forma següent:

" Article 15

1. Los propietarios del suelo clasificado como urbanizable tendrán derecho a usar , disfrutar y disponer de los terrenos de su propiedad conforme a la naturaleza rústica de los mismos. Además, tendrán derecho a promover su transformación instando de la Administración la aprobación del correspondiente planeamiento de desarrollo, de conformidad con lo que establezca la legislación urbanística.
2. La transformación del suelo urbanizable podrá ser también promovida por las Administraciones Públicas sean o no competentes para la aprobación del correspondiente planeamiento de desarrollo "

8.2 DESENVOLUPAMENT DEL SÒL URBANITZABLE EN LA LLEI 6/1998

L'article 15 de la Llei 6/1998, com hem assenyalat en l'apartat anterior, determina amb caràcter general pels propietaris de terrenys classificats com a urbanitzables els següents drets:

- a) Utilitzar, gaudir i disposar d'ells, conforme a la seva naturalesa rústica
- b) Promoure la seva transformació, instant a l'Administració l'aprovació del corresponent planejament de desenvolupament, de conformitat amb allò que estableixi la legislació urbanística.

La concreció del dret a promoure aquesta transformació variarà en funció del detall del Pla General respecte a aquest sòl urbanitzable. En conseqüència les regles bàsiques pel seu exercici seran diferents si el planejament general ha inclòs o no aquests sòls en sectors fixant les condicions pel seu desenvolupament.

En aquest sentit, l'article 16 fixa les regles bàsiques per l'exercici del dret de transformació:

" Article 16

1. El derecho a promover la transformación del suelo urbanizable, mediante la presentación al Ayuntamiento del correspondiente planeamiento de desarrollo para su tramitación y aprobación, se podrá ejercer desde el momento en que el planeamiento general delimite sus ámbitos o se hayan establecido las condiciones para su desarrollo.
2. En otro caso, las Comunidades Autónomas, a través de la legislación urbanística, regularan la tramitación, determinaciones y contenido de la

documentación necesaria para proceder a esa transformación. Asimismo, esta legislación regulará los efectos derivados del derecho de consulta a las Administraciones competentes sobre los criterios y previsiones de la ordenación urbanística, de los planes y proyectos sectoriales, y de las obras que habrán de realizar a su costa para asegurar la conexión con los sistemas generales exteriores a la actuación de conformidad a lo dispuesto en el punto 3 del artículo 18 de esta Ley. Dicha legislación fijará, igualmente, los plazos de contestación a la referida consulta "

La Llei 6/1998 distingeix per tant dues categories de sòl urbanitzable: per una banda, el sòl urbanitzable delimitat en el planejament general (art.16.1) i per altra banda el sòl urbanitzable no delimitat (art.16.2). És en aquest segon cas (16.2) on es planteja el problema de determinar l'abast i les condicions per a l'exercici del dret a la transformació del sòl pels seus propietaris; donat que els requisits per a la transformació del sòl urbanitzable no programat ens remeten a la legislació urbanística autonòmica, i en el nostre cas, el DL 1/90 no s'ha adaptat a la legislació estatal.

8.3 CATEGORIES DE SÒL URBANITZABLE ATENENT A LES PREVISIONS DEL PLA GENERAL

D'acord amb la Llei 6/1998 pot haver dues situacions de sòl urbanitzable basades en les previsions contingudes en el planejament general:

a) Sòl urbanitzable de transformació immediata.

És el sòl respecte al qual el planejament general ha delimitat els àmbits i ha establert les condicions pel seu desenvolupament (assimilable al sòl urbanitzable programat). En aquest cas, els propietaris ja han adquirit el dret a la seva transformació sense cap més requisit.

b) Sòl urbanitzable de transformació diferida.

Respecte a aquest sòl, no existeix delimitació de sectors o àmbits i no s'han establert les condicions pel seu desenvolupament (assimilable al sòl urbanitzable no programat). En aquest cas, l'article 16.2 ens remet a la legislació urbanística de les CCAA que haurà de regular la tramitació, determinacions i contingut de la documentació necessària per a procedir a la seva transformació.

D'acord amb el que s'estableix expressament en la Disposició Transitòria Segona de l'esmentada Llei 6/1998, aquesta nova categoria de sòl urbanitzable genèric o residual no té virtualitat immediata, donat que s'incorporarà al planejament quan el planejament general es revisi. És a dir, en el cas que s'estiguin desenvolupant les previsions contingudes en un Pla General vigent i que no s'estigui revisant abans de l'entrada en vigor de l'esmentada Llei, no s'aplicarà aquesta categoria genèrica amb caràcter residual pel sòl urbanitzable i en conseqüència s'estarà a la classificació de sòl urbanitzable programat i sòl urbanitzable no programat que determina l'esmentat Pla General, amb la

necessitat de tramitar els instruments de desenvolupament que la legislació urbanística estableix a tal efecte (Pla Parcial o PAU).

Ara bé, en el moment que es revisi el Pla General, s'hauran d'incorporar les categories de sòl que estableix la Llei 6/1998; i en conseqüència la categoria de sòl urbanitzable residual.

Malgrat això, per a desenvolupar el sòl urbanitzable no sectorialitzat, continuarà essent necessari la tramitació del corresponent instrument de desenvolupament, que mentre no es canviï la legislació autonòmica, serà el Programa d'Actuació Urbanística, amb les prescripcions fetes per la legislació estatal respecte a la supressió de concurs, i el dret dels propietaris dels esmentats terrenys a promoure la seva transformació de forma immediata mitjançant l'elaboració d'un PAU que l'Ajuntament haurà de tramitar i aprovar

8.4 ARTICULACIÓ DE LA TRANSFORMACIÓ DEL SÒL URBANITZABLE NO PROGRAMAT EN EL RÈGIM TRANSITORI DE LA LLEI 6/1998.

Des de l'entrada en vigor de la Llei 6/1998, els PAU han deixat de ser instruments urbanístics de programació del sòl urbanitzable no programat per passar a ser la documentació necessària per a la delimitació de sectors de planejament parcial i de concreció de condicions pel seu desenvolupament quan no existeixi en el Pla General aquests dos continguts del sòl urbanitzable.

La remissió de l'article 16.2 de la Llei 6/1998 a la legislació urbanística, respecte a la documentació que és necessària per a procedir a la transformació del sòl, ha d'ésser entesa a la figura dels PAU, encara que amb el nou contingut que resulta de les determinacions de la legislació estatal vigent.

Aquesta és la tesi continguda a la Circular del Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya sobre l'aplicació de la Llei 6/1998 quan afirma que:

" El PAU, mentre no vingui alterada la figura per mitjà de la legislació pròpia del Parlament, regularà la tramitació dels actuals sòls urbanitzables no programats, de manera concordant amb els sòls que contempla l'article 16.2 de la Llei, i servirà igualment als efectes de donar compliment de forma transitòria al dret de consulta assenyalat a la Llei 6/1998 "

Amb l'actual marc jurídic (Llei 6/1998 Estatal i Decret Legislatiu 1/90 Autonòmic) respecte als sòls urbanitzables no programats, cal tenir presents les següents consideracions:

* Els propietaris de sòl inclosos en un sector de sòl urbanitzable no programat, tenen dret a presentar davant l'Ajuntament una proposta de PAU que desenvolupi aquest sòl, amb el conseqüent dret a la seva tramitació.

* Les administracions urbanístiques competents (local i autonòmica) hauran d'assenyalar sobre la base del PAU tramitat, d'acord amb el que determina l'article 59 del DL 1/90, els criteris d'ordenació i extensió mínims de l'àmbit proposat; concretar

les afeccions ocasionades al sector de planejament sectorial aprovat, fixar les obres, els serveis, infraestructures a construir i els sòls externs al sector necessaris per assegurar la connexió amb la ciutat o amb els serveis executats de manera que es garanteixi la correcta integració del nou sector amb la ciutat d'acord amb l'article 18.3 de la LLei 6/1998

* El PAU, en el context del nou sòl urbanitzable, no és un instrument de decisió discrecional de l'Administració, sinó que s'hauria transformat en un requisit previ a l'exercici del dret dels propietaris a promoure la transformació del sòl.

En conseqüència, el contingut de la intervenció municipal en relació al PAU no podria abastar aspectes com la seva oportunitat o necessitat, sinó que ha de referir-se a la comprovació del compliment dels deures dels propietaris determinats en l'article 18 de la Llei, dins del marc de les condicions fixades pel Pla General.

8.5 POSTURES CONTRÀRIES A LA DOCTRINA MAJORITARIA RESPECTE A L'ARTICULACIÓ DE LA TRANSFORMACIÓ DELS SÒLS URBANITZABLES NO PROGRAMATS.

Malgrat que en el present apartat de la Memòria del PGOM de Sant Pere de Ribes hem exposat clarament quina és la nostra postura i quina es l'opinió de la doctrina majoritària respecte a l'articulació el dret dels propietaris a transformar el sòl urbanitzable no programat, i el paper dels PAU en l'actual marc normatiu; hi ha alguns autors que defensen postures contràries. A fi i efecte de donar una visió global dels diferents punts de vista sobre la possible transformació del sol urbanitzable no programat, posem de manifest en aquest punt les principals reflexions fetes per aquests autors que divergeixen de la doctrina majoritària:

- a) No és possible en el règim transitori, la transformació del sòl urbanitzable no delimitat, instant a l'Administració la tramitació del corresponent pla de desenvolupament, atès que hi ha un buit legal.

Autors com Diaz Lema i Enrique Porto Rey defensen aquesta postura i distingeixen dos supòsits:

* Si els sectors de urbanitzable no programat estan delimitats en el planejament general i inclús estan fixades les condicions pel seu desenvolupament.

En aquest cas i d'acord amb l'apartat b) de la DT 1ª, es permet la promoció directa d'aquest sòl sense la necessitat de promoure el concurs, mitjançant els instruments de planejament de desenvolupament previstos en la legislació urbanística.²¹

* Si els sectors de sòl urbanitzable no programat no estan delimitats en el planejament general o no s'han fixat les condicions pel seu desenvolupament.

²¹ JOSE MANUEL DIAZ LEMA " El Régimen transitorio del Suelo en la Ley 6 / 1998, de 13 de abril ". Revista de Derecho Urbanístico núm. 161 pàg 110 i ss

En aquest cas és d'aplicació l'article 16.2 que remet a la legislació urbanística autonòmica, la tramitació, determinacions i contingut de la documentació necessària per a procedir a la transformació del sòl urbanitzable. Aquesta ampliació del sòl urbanitzable no es podrà produir fins que es revisi el planejament general. En aquest sentit, la Disposició Transitòria 2^a de la Llei 6/1998, estableix que el planejament general haurà d'adaptar la seva classificació de sòl quan es procedeixi a la seva revisió. En definitiva, fins aquest moment es manté la distinció programat no programat i no és possible en el règim transitori, la transformació del sòl urbanitzable no delimitat instant a l'Administració la tramitació del corresponent pla de desenvolupament, atès que hi ha un buit legal.

En aquests sòls no és possible l'aplicació de la Disposició Transitòria 1a. i s'haurà d'esperar a la regulació autonòmica.

- b) Els sòl urbanitzable no programat dels plans generals que no continguin delimitació sectorial o condicions pel seu desenvolupament, requereixen juntament amb la tramitació del PAU i Pla Parcial, la formulació de l'expedient delimitador corresponent i al mateix temps la fixació de les condicions de desenvolupament.²²
- c) A tots els sòls urbanitzables conformes amb els instruments de planejament general existents a l'entrada en vigor de la Llei 6/1998, els és d'aplicació l'article 16.1 per a promoure la seva transformació. No obstant, la previsió continguda en l'article 16.2 és d'aplicació diferida al moment en què es revisi el planejament i s'incorpori la classificació de sòl urbanitzable continguda en la Llei estatal.

Aquesta postura defensa que l'article 16.1 (que estableix el dret a promoure la seva transformació mitjançant la presentació de PP o PAU) es refereix tant al sòl urbanitzable programat (sòl inclòs en sectors, arts 23.2.2. DL1/90) com al sòl urbanitzable no programat (sòl no inclòs en sectors o àmbits, no obstant les condicions de desenvolupament del qual s'han fixat, encara que sigui de forma genèrica, en el Pla General. article 23.2.3. DL 1/90).

La regulació continguda en l'article 16.2 (determinacions, contingut i documentació necessària per a procedir a la seva transformació i regulació del dret de consulta), es refereix només al nou sòl urbanitzable genèric o residual, que resultarà de la presumpció d'urbanitzabilitat establerta en la Llei 6 / 1998

9. OPERATIVITAT DELS PROGRAMES D'ACTUACIÓ URBANÍSTICA EN EL MARC DE LA NOVA LEGISLACIÓ .

D'acord amb la delimitació de competències reconeguda en la Constitució Espanyola i reafirmada en la STC 61/97, correspondrà al legislador autonòmic, i en el nostre cas concret, al legislador urbanístic català, establir l'àmbit de determinacions propi del

²² ENRIQUE PORTO REY " Incidencia práctica de la nueva ley en los instrumentos de planeamiento y equidistribución en los periodos general y transitorio ". Revista de Derecho Urbanístico núm. 161 , pàg 175 i ss.

planejament general pel sòl urbanitzable no sectorialitzat, així com la naturalesa i contingut del dret de consulta.

En tant no es produeixi aquest desenvolupament, sembla clara la procedència de mantenir l'operativitat dels PAU com a instrument de planejament adequat, a fi i efecte de què per l'Administració competent es puguin avaluar i establir les condicions en què s'han de produir aquestes iniciatives de transformació urbanística.

Cal tenir present que la transformació d'aquest sol urbanitzable no sectorialitzat es farà directament mitjançant l'aprovació del PAU, sense la necessitat de convocar el concurs que preveu actualment la normativa autonòmica catalana

En un futur, caldrà articular una figura de planejament intermig de característiques anàlogues però no idèntiques als actuals PAU, que permeti a l'Administració urbanística determinar conforme a l'article 16.2 Llei 6/1998, els criteris i previsions de l'ordenació urbanística en el marc dels quals s'hauran de produir les iniciatives de transformació.

Com s'ha posat de manifest en el present capítol de la Memòria del PGOM de Sant Pere de Ribes, el PAU en el context del nou sòl urbanitzable, no és un instrument de decisió discrecional de l'Administració, sinó que s'hauria transformat en un requisit previ a l'exercici del dret als propietaris a promoure la transformació del sòl. En conseqüència, el contingut de la intervenció municipal en relació al PAU no podria abastar aspectes com la seva oportunitat o necessitat, sinó que haurà de referir-se a la comprovació del compliment dels deures dels propietaris determinats en l'article 18 de la Llei, dins del marc de les condicions fixades pel Pla General.

CAPÍTOL IV.

EL SISTEMA DE COMUNICACIONS (clau B)

1. Sistema general de comunicacions.

Forma part del sistema de comunicacions, la línia del ferrocarril que travessa el terme en el seu límit a Migdia, amb una superfície reservada de 13.913 m², delimitat dins el Sector Els Colls en sòl urbanitzable en procés d'execució.

La posada en servei de l'Autopista Pau Casals, (A-16), a més de millorar la connectivitat amb el corredor litoral català, ha provocat la reestructuració dels sistema de comunicacions a nivell municipal i comarcal. Pel que fa a isocrones, amb aquesta via de comunicació, Sant Pere de Ribes es situa a uns de trenta minuts de Barcelona i Tarragona. Pel que fa als enllaços d'aquesta via, de peatge, el terme municipal en disposa de dos amb capacitat per a tots els moviments. Com s'ha esmentat en el primer capítol d'aquesta memòria, les relacions habituals s'han modificat amb la construcció de la A-16, augmentant considerablement els moviments entre Sant Pere de Ribes i la resta de la Regió Metropolitana de Barcelona. Cal constatar que les relacions intercomercials del rera país interior, es reforçaran considerablement amb la consolidació de l'Eix Diagonal C-244, Vilanova-Vilafranca-Igualada.

Per altra banda, amb la construcció de l'A-16, el tram de variant que es manté al marge de l'autopista s'ha convertit en distribuïdor comarcal. L'antiga carretera C-246, de Sitges a Vilanova manté el seu traçat històric fins a la cruïlla amb la BV-2112 on, junt amb l'autopista, s'hi ha construït una rotonda. El tram final d'aquesta carretera passa a complir una funció bàsicament intermunicipal i d'enllaç amb Vilanova, atorgant-li un caràcter més urbà, com una rambla urbana moderna.

La resta de l'actual sistema general de comunicacions és format per:

- a) la carretera B-211, que travessa el terme municipal des de Sitges a Canyelles amb una variant en el nucli de Ribes.
- b) les carreteres provincials BV-2111, de Ribes a Olivella; la BV-2113, que connecta la -211 amb la C-246 a través de Puigmoltó, i la BV-2112, antiga de Vilanova, que partint de Sota-ribes travessa el terme fins la variant de la C-246. A més de les anteriors, la C-246 connecta amb la BV-2112 a través de l'antic accés a la finca Maristany, al sector de Solers.

Dins la categoria de vies locals, el sistema general de comunicacions compta actualment amb l'accés a Mas d'en Serra a través del Polígon industrial de Vilanoveta i l'enllaç entre els sectors dels Cards i Mas d'en Serra vorejant Els Colls, a més d'altres de menor entitat que permeten l'accés rodat al Montgrós i al Parc del Garraf per Can Pere i Mas Alba, respectivament.

Les noves propostes del Pla pel que fa al sistema general de comunicacions són les següents:

- 1.- Construcció d'un vial de circumval·lació que connecti la BV-2112 fins la BV-2111 i així permetre una connexió òptima de totes les carreteres que

incideixen al nucli de Ribes, i en conseqüència evitar el trànsit pesant per l'interior del poble.

- 2.- Mantenir la possibilitat de desenvolupar el projecte de carretera de Ribes a Begues a través del Massís del Garraf, atesa la importància que podria esdevenir en un futur per a la comarca del Garraf.
- 3.- Millora de l'accés als Sectors Can Lloses / Can Marcer i Can Pere de la Plana amb la reconversió de la carretera d'Olivella des del Palou Alt fins al camí d'Olesa de Bonesvalls.
- 4.- Prolongació de l'Avinguda 11 de Setembre, de Ribes amb la construcció d'un nou pont sobre la reiera de Ribes.
- 5.- Paral·lel a la variant de Ribes s'haurà d'establir una vialitat de distribució que abasti els nous assentaments residencials que s'han previst per al nucli urbà del poble. Cal l'obertura d'un pont que es sumarà a la remodelació de l'actual per tal de millorar la seva capacitat de desguàs i la connectivitat amb el barri de les Parellades.
- 6.- A Les Roquetes, com ja s'ha comentat, es proposa construir un passeig de circumval·lació a partir de l'actual carrer Agricultura i que voreja a ponent el nucli urbà del poble, establint una conjunció urbanística amb el terme municipal de Vilanova i la Geltrú, tancant un esquema amb anella a través del carrer Roger de Flor i un vial de nova construcció en forma de serp que en un futur pugui arribar fins l'avinguda del Montseny (a Mas d'en Serra), la qual es proposa canviar-ne la secció amb àmplies voravies i un frondós arbrat. També es considera com a vial estructurant, el carrer Miquel Servet que connecta amb el viari de Vilanova i la Geltrú, travessa tot el nucli urbà de les Roquetes, i enllaça amb l'avinguda del Montseny. A més a més es planteja un nou eix d'accés des de la rotonda situada en la C-246, al costat del nucli antic de Vilanoveta, establint una rambla-saló central que després continua a través del carrer Sagunt fins la vinya d'en Petaca. Aquesta està previst que es transformi qualitativament en un espai emblemàtic en el qual s'hi emplacin una edificació amb dependències municipals.
- 7.- A les Roquetes, a més a més, es planteja continuar la Rambla d'Entrada a l'altre costat de la Rambla del Garraf i perllongar-la fins la variant de la C-246 per tal d'establir un accés directe des de l'esmentada carretera. Aquest es planteja coordinadament amb Vilanova i la Geltrú i pretèn establir un clar accés al nucli de les Roquetes, relacionant-lo amb la cruïlla de la carretera de Vilafranca (C-244) amb la variant de la C-246. Cal precisar que la cruïlla que figura en els plànols d'ordenació és purament orientativa i solament a títol d'afectació de sòls. El disseny definitiu vindrà definit en el projecte que formuli amb més bon criteri la Direcció General de Carreteres de la Generalitat de Catalunya.
- 8.- També es proposa com a eix estructurant la perllongació de la Ronda Ibèrica, de Vilanova i la Geltrú, a través del sector de Vilanoveta i fins arribar a la

rotonda situada a la sortida ponent de la A-16 a Sant Pere de Ribes, on hi conflueix tanmateix l'antiga C-246 i la seva variant.

- 9.- La xarxa de camins rurals del municipi també s'ha de considerar com a part del sistema general de comunicacions. Aquest tipus de via podrà ser objecte d'intervencions de caràcter global, a través del planejament especial o d'actuacions aïllades que es puguin derivar de la gestió del sòl no urbanitzable.
- 10.- Afectar una franja de 75 m com a reserva per a infraestructura viària al nord de l'autopista des del terme municipal de Sitges fins a la Serra del Carç i a partir d'aquest punt al nord de la variant de la C-246, per a futures alternatives de transport col·lectiu.
11. Es tindran en compte les futures afectacions derivades del condicionament de la carretera C-15b, per tal que el seu traçat estigui dissenyat d'acord amb paràmetres geomètrics corresponents a una velocitat específica de 70 km/h i una secció de 7 m de calçada més vorals a banda i banda de 1,5 m (d'acord amb l'ordre d'estudi 991201. Millora general. Condicionament de la carretera i el desdoblament de la C-15 entre Canyelles i Vilafranca del Penedès).

2. Quantificació:

La superfície del Sistema de Comunicacions de la vialitat bàsica principal és de 83,76 Ha, la qual representa el 2,06% de la superfície del terme municipal.

3. Instrumentació:

La redacció de projectes, adjudicació, contractació, execució i funcionament de la infraestructura de la xarxa bàsica del sistema general viari, correspon a la Direcció General de Carreteres del Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat, i a l'Exma. Diputació Provincial de Barcelona, atenent a la competència de cada via.

Pel que fa al sistema ferroviari, la seva dependència correspon a RENFE - Ministeri de Foment.

CAPÍTOL V.

EL SISTEMA D'INFRAESTRUCTURES DE SERVEIS TÈCNICS (clau C1)

1. Sistema general d'infraestructures i serveis.

La informació actualitzada de les infraestructures i serveis existents al municipi de Sant Pere de Ribes és recollida en els diferents plànols que integren aquest pla general. Les propostes del PGOM referents a infraestructures i serveis urbans es podran desenvolupar indistintament a través del planejament especial que en cada cas correspongui o de projectes específics d'obra ordinària o d'urbanització.

2. Infraestructures de telecomunicacions.

Atesa la problemàtica paisatgística que pel cim del Montgrós representa la proliferació de repetidors i altres infraestructures de telecomunicacions d'abast supramunicipal, a més d'una torre de guaita del servei de prevenció d'incendis forestals, es proposa la reordenació de les instal·lacions implantades en aquest indret entorn a un edifici únic que permeti l'agrupament i minimitzi el seu impacte ambiental i paisatgístic.

L'aplicació de l'anterior directiva podrà ser desenvolupada a través d'un pla especial, d'iniciativa pública o privada que, si s'escau, podrà anar acompanyada del corresponent conveni. En tractar-se d'un enclau situat a cavall dels termes municipals de Sant Pere de Ribes i Canyelles, qualsevol proposta d'intervenció haurà de comptar amb la participació d'ambdós ajuntaments i d'aquelles altres institucions públiques i privades interessades en la matèria.

Per altra banda es fixen dos indrets per a la situació de possibles antenes de telecomunicacions. L'una és al costat del dipòsit dels Cards i l'altra en la rotonda del Palou Alt. En aquest últim cas caldrà tractar-ho com un espai escultòric mitjançant un projecte unitari, i restarà totalment prohibida la instal·lació d'altres antenes en el municipi. Cal precisar que qualsevol instal·lació d'antena anirà fixada i integrada unitàriament a un dels pals de suport previstos.

Tanmateix la instal·lació primera per part d'una empresa adjudicatària no li donarà dret exclusiu i es permetrà que qualsevol altra empresa s'hi pugui instal·lar coherentment amb un projecte que respecti el criteri unitari.

3. Infraestructures i serveis subministrats per empreses privades.

Actualment aquest tipus d'infraestructura està controlada per les diferents empreses subministradores, les quals moltes vegades imposen les pròpies normes d'instal·lació i el programa i condicions econòmiques del desenvolupament del servei.

4. Telefonia.

La infraestructura telefònica del terme municipal de Sant Pere de Ribes es limita a les xarxes urbanes, una central automàtica a Ribes i el pas d'una línia coaxial a través de la carretera C-246. Les actuacions de nova planta que s'executen en

aplicació de projectes d'urbanització, en general es concreten amb la companyia telefònica mitjançant convenis, en ocasions tàcits, que es signen en funció de les disponibilitats pressupostàries i tècniques de l'empresa encarregada del servei.

Respecte a aquest servei, el PGOM es limita a recomanar la connexió dels sectors que s'hagin de desenvolupar a Roquetes i a la plana de Vilanoveta, a la línia coaxial que la Telefónica té prevista construir per connectar Vilanova amb Sitges, passant així a implantar-se una xarxa d'alta tecnologia de nivell comarcal.

Tanmateix en el planejament derivat caldrà incorporar en les infraestructures de serveis el cablejat coaxial i altres instal·lacions de comunicació actualitzades.

5. Electricitat.

Recentment ha estat construït prop de la Masia de Can Ramon un centre de transformació que s'ha incorporat a la documentació gràfica del pla, junt amb les línies d'alta tensió que travessen el terme municipal. Les competències de l'Ajuntament es limiten a qüestions accessòries d'impacte ambiental, regulades dins la normativa urbanística del pla.

La xarxa interior en alta, i els centres de transformació, són recollits en els diferents plànols incorporats al pla. El traçat i condicions d'aquestes instal·lacions definitives podran ser modificades a través del corresponent Pla Especial.

6. Gas.

La xarxa de gas del municipi inclosos els mecanismes de regulació han estat tanmateix recollits en els diferents plànols a partir de la documentació subministrada per la companyia encarregada del servei.

7. El cicle de l'aigua: Sistema general de desguàs i sanejament.

Tractament de lleres.

El sistema hidràulic del terme municipal de Sant Pere de Ribes desguassa a través de dues conques principals: la riera de Ribes i els torrents de la Fita i la Riera i una de reduïdes dimensions que forma el fondo de la Guineu, al sector dels Colls.

Tret de la de La Fita, el conjunt de rieres que passen pel municipi, s'han incorporat al sistema d'espais lliures (valls de riera). Constitueixen sistemes estructuradors del paisatge, amb comunitats i hàbitats d'interès ecològic que s'han de protegir i restaurar quan calgui, que actuen de corredors ecològics per a moltes espècies. Atès el seu paper dins el sistema d'espais lliures el tractament específic que hauran de rebre, inclosos els treballs de neteja i manteniment, s'haurà de desenvolupar a través dels mecanismes de programació que l'Ajuntament i la Junta d'Aigües acordin per fer compatible la funció medio-ambiental que el pla li adjudica amb la seva pertinença al sistema hidràulic territorial.

Entre els punts del sistema de valls de riera que mereixen especial atenció, en tant que poden ser afectats per rierades, cal destacar el meandre que forma la riera de Jafra al peu de la Penya Marcer, ocupat per diverses edificacions construïdes al marge de la legalitat que es troben en estat molt precari de conservació; la zona aigües amunt del pont de les Parellades, fins la confluència de les rieres de Begues i Vilafranca; la riera de Ribes junt al Sector Rocamar, al límit del terme municipal amb Sitges; el desguàs de la riera de Jafra amb la de Ribes, a tocar a Can Quadres i, si més no, part de la urbanització Mas Parés de Dalt, segons es desprèn de l'informe emès per l'ETS d'Enginyers de Camins, Canals i Ports de la UPC.

En tots els indrets a que fa referència el punt anterior que puguin formar part de sectors a desenvolupar, el planejament a aplicar en cada cas haurà d'establir les mesures que siguin necessàries per tal de garantir la seguretat de les persones i bens i el bon funcionament dels sistemes urbans que en puguin resultar afectats. Si es tracta d'àrees on no hi ha prevista cap actuació amb capacitat d'afrontar la problemàtica detectada, s'hauran de proposar els projectes que siguin necessaris per corregir les situacions després d'avaluar els riscos que presenten i els recursos disponibles per fer-hi front.

El planejament que s'encarregui d'ordenar els diferents sectors afectats per rieres i lleres públiques haurà d'establir les mesures que siguin necessàries per tal de garantir l'accessibilitat i el bon manteniment d'aquests espais, en tant que es tracta d'elements fonamentals dins del sistema de corredors biològics del pla.

8. Sistema general de sanejament i tractament d'aigües residuals.

En els documents gràfics s'ha incorporat en el plànol corresponent la proposta del PGOM referent a aquest servei. Amb tot, cal recordar que per part de la Junta de Sanejament, s'està realitzant diversos estudis que afecten al municipi.

La recent construcció per la Junta de Sanejament d'una estació de tractament d'aigües residuals, compartida entre Sitges i Sant Pere de Ribes, (en una antiga pedrera abandonada situada a prop de La Mata), amb capacitat per tractar la totalitat de les aigües que desguassen a la riera de Ribes, ha permès satisfer les necessitats de tractament de les aigües residuals de Ribes, Can Macià, Vallpineda, les Torres, Puigmoltó, el Carç i Rocamar.

L'entrada en funcionament d'aquesta infraestructura, ofereix la possibilitat d'aprofitar els efluents tractats per la depuradora que sens dubte poden aportar un cabal aprofitable pel regadiu d'aquells terrenys situats en cotes inferiors a les de la planta de depuració.

Cal valorar molt positivament el funcionament de l'esmentada depuradora des de la seva inauguració el dia 1 d'agost de 1997. No ha presentat cap mena de problema i cal constatar com adequat l'emplaçament que va utilitzar, en tant aprofita l'esvoranc d'una pedrera preexistent.

Tot i que hi ha hagut un contenciós interposat per un propietari a la instal·lació de la depuradora, l'Ajuntament i les entitats implicades han recorregut la sentència al Tribunal Suprem, tot justificant la idoneïtat de la instal·lació i el seu funcionament.

Cal recordar també, l'evidència de la necessitat que Junta de Sanejament iniciï la construcció del col·lector en alta, projectat des de fa anys a la Riera de Vilafranca, que des del terme de Canyelles ha d'anar connectant amb la canalització que porta les aigües residuals de Ribes fins a la depuradora esmentada en el punt anterior. Aquest col·lector permetria recollir aigües procedents del terme de Canyelles i les dels assentaments del propi municipi ubicats aigües amunt de la riera de Vilafranca. Les aigües de la conca de Vilanoveta, que van a parar a la riera de La Fita, ja són conduïdes actualment a l'estació de tractament de Vilanova i la Geltrú a través del sistema de col·lectors ja construïts en el seu moment. Les actuacions de nova planta que el pla ha previst programar en aquesta conca hauran de connectar-se als col·lectors existents. Un dels aspectes que hauran de ser tractats en aquests projectes haurà de ser la recollida i correcte desguàs de les aigües pluvials.

També s'haurà de tenir especial cura de la correcta resolució d'aquest tema per part de l'activitat actual i la que es preveu que sigui possible dur a terme a partir d'ara al sector de Solers, on es preveu la construcció d'un establiment hotel·ler.

La reutilització de les aigües residuals generades al conjunt del Municipi, un cop hagin estat depurades, serà objecte d'un pla especial per tal d'establir mesures per a la seva reutilització.

9. Abastament d'aigua.

El projecte de portada d'aigües en alta a les comarques del Penedès i el Garraf ha suportat la incorporació al sistema general d'infraestructures d'una sèrie d'elements que el pla ha recollit a partir de la informació territorial, principalment es tracta del conducte d'alimentació; el dipòsit de distribució, construït prop del Portal d'en Rafeques, i la xarxa d'abastament als municipis veïns i als dipòsits municipals.

Un cop assolit el projecte de portada d'aigua d'Abrera, s'haurà d'elaborar una proposta d'aprofitament integral dels recursos hídrics del municipi que, a més de tenir en compte els sistemes d'abastament públic de les diferents urbanitzacions, haurà de contemplar la reutilització dels afluents de les diferents depuradores existents en el municipi. Aquesta proposta haurà d'incorporar mesures dirigides a la recuperació dels aqüífers contaminats i a la racionalització del consum, especialment en aquells sectors on el subministrament d'aigua estigui a càrrec d'entitats urbanístiques col·laboradores.

10. Quantificació.

Superfícies sistema general d'infraestructures i serveis.

Ubicació	Classe de sòl	Superfície (m ²)	
Estació depuradora	no urbanitzable	13.865	
Abocador a suprimir	no urbanitzable	78.885	
Deixalleria	urbanitzable	1.518	
Planta de compostatge	no urbanitzable	19.029	
Central receptora de FECSA		no urbanitzable	5.797
Dipòsit de distribució d'Abrera	no urbanitzable	2.500	
Central telecomunicacions	no urbanitzable	1.626	
TOTAL		123.220	

CAPÍTOL VI.

EL SISTEMA D'ESPAIS LLIURES (clau A)

1. Definició

1. El sistema d'espais lliures de Sant Pere de Ribes inclou aquells sòls que, localitzats estratègicament en les diferents àrees del municipi, permeten estructurar una xarxa d'espais naturals, forestals, agrícoles i zones verdes urbanes interrelacionades a través de l'ordenació d'eixos cívics i carrers peatonals, itineraris paisatgístics i recorreguts peatonals. Així mateix inclou dins del sistema d'espais lliures, les lleres fluvials i el litoral.

El sistema d'espais lliures ordena els espais de lleure i esbarjo dels ciutadans, alhora que determina la imatge final de la ciutat i del seu entorn no urbanitzat.

S'inclou les "valls de riera" (clau A3) en el sentit paisatgístic i ecològic com a espais lliures. Les rieres són, tant pel que fa a les comunitats estrictament aquàtiques, com per les que es desenvolupen en les seves immediacions, una font de diversitat important. Són zones de refugi per plantes i animals, zones de cria, de caça per a alguns depredadors, camins naturals per a la fauna, i un lloc on hi ha sovint aigua disponible per a beure. En una regió tan eixuta com la de Sant Pere de Ribes, tots els espais humits són valuosíssims. Per altra banda, des del punt de vista paisatgístic i pel lleure dels habitants, és molt convenient recuperar les rieres. Aquesta recuperació implica tant la qualitat de l'aigua com de la vegetació circumdant. El fet d'incloure aquests espais dins del sistema general d'espais lliures intenta deixar constància explícita del valor d'aquests sistemes en l'entorn de Sant Pere de Ribes, i ha d'ajudar a protegir-los. Per altra banda, la confecció d'un pla especial per el sistema de valls de riera, permetrà definir d'una manera coherent els límits precisos d'aquest espai lliure i definir els criteris i normes específiques per a la seva gestió i conservació. L'espai públic del domini hidràulic és una part tan sols d'aquestes valls de riera, que malauradament no està prou ben delimitat a la pràctica, i que en tot cas, no es respecta quasi mai. Des del municipi, s'ha de poder contribuir a millorar aquesta situació deficient.

2. La franja litoral

Diferents factors, han fet que la franja litoral del terme municipal de Sant Pere de Ribes històricament hagi estat un lloc de molt difícil accés.

L'existència d'una gran propietat a cavall dels termes municipals de Sitges, Sant Pere de Ribes i Vilanova i la Geltrú que ocupava la major part de la franja extrema del terme, amb accés des de Vilanova, ha propiciat en aquest paratge un funcionament del tot aliè al Municipi de Sant Pere de Ribes. A més, en el seu límit amb les Roquetes, una tanca i un guarda rural privat, n'impedia l'accés.

Paral·lelament al mar, entre l'anterior finca i la costa, el traçat del ferrocarril de Barcelona a Tarragona forma una plataforma terraplenada amb un únic pas inferior gairebé impracticable que incrementa la dificultat a l'accés a la costa. La reduïda extensió d'aquesta franja, amb una longitud aproximada de 658 m i una superfície de 35,5 hectàrees, que forma una unitat paisatgística perfectament definida fins el seu límit natural a la carena amb el sector Mas d'en Serra, i l'escassa platja que disposa, han limitat expectatives d'aprofitament turístic i l'interès en millorar-ne els accessos.

Pel que fa a la vegetació, l'abandonament dels antics conreus, que ha deixat com a record la pervivència d'algun exemplar de garrofer, i la replantació forestal a base de cedres i algun pi han contribuït a la configuració del paisatge actual que, malgrat presentar una més que dubtosa qualitat medio-ambiental, ha merescut l'atenció de diferents grups ecologistes de la comarca que l'hi han dedicat una persistent campanya per preservar el paratge de la seva urbanització.

Amb tot cal ressaltar que la singularitat del lloc i la seva ubicació estratègica, al costat del nucli de Les Roquetes, són factors que van ser tinguts en consideració en la valoració que va fer l'Ajuntament en el moment d'atorgar a aquest sector la consideració d'urbanitzable, dins l'anterior revisió del PGOM.

Així, l'aprofitament, concedit a petició de la propietat del sòl dels Colls, recollit en el corresponent conveni urbanístic signat per l'Ajuntament de Sant Pere de Ribes i els propietaris del sector, incloïa la reserva i cessió gratuïta de 247.239 m² de sòl per a la seva destinació com a sistema d'espais lliures, infraestructures i equipaments públics.

Un cop aprovat el desenvolupament del PGOM en l'àmbit de referència, a través del pla parcial i projecte d'urbanització corresponents, la seva execució s'ha desenvolupat amb un considerable retard respecte dels terminis assenyalats en el PGOM. Aquesta circumstància ha propiciat la intervenció municipal en el sentit de supeditar la renovació de l'anterior conveni millorant les condicions en el sentit de relocalitzar l'edificabilitat prevista en la franja més meridional i reduir el nombre màxim d'habitatges, tot millorant la urbanització.

Cal ressaltar que la funció estructural que el present pla general atorga a la franja costanera de Sant Pere de Ribes, s'ha manifestat en actuacions de caràcter divers que es deriven d'acords adoptats pels representants del municipi en el Plenari Municipal:

1. Posar a disposició de possibles iniciatives, a plantejar conjuntament amb altres Institucions de la Comarca 125.673 m² de sòl pertanyents al sistema general d'espais lliures del municipi. En cas que la proposta d'actuació conjunta no prosperés, aquests terrenys podrien albergar algun tipus d'iniciativa temàtica recolzada en els valors medio-ambientals d'aquest indret.
2. Garantir el lliure accés a la línia de costa en els termes que estableixi la gestió pública d'aquest sistema general i la seva conservació en els termes que pressupostàriament s'estableixin.

3. Aprofitar en benefici del reequilibri de les Roquetes i Mas d'en Serra, els efectes induïts dels aprofitaments que el planejament urbanístic atorga al sector.

3. Finalitats i funcions

1. Els espais lliures de Sant Pere de Ribes tenen les següents finalitats:
 - Espais d'estada i esbarjo pròxims als llocs de residència.
 - Espais dotats de significació ciutadana per a passeig, trobades o actes cívics.
 - Espais equipats per a fires i activitats afins.
 - Dotar al medi urbà d'arbrat i vegetació.
 - Preservar els elements morfològics, paisatgístics, naturals i funcionals del terme municipal.
 - Protegir determinats elements dels sistemes generals.
 - Constituir la xarxa d'espais urbans i periurbans que connecten els teixits construïts amb els elements naturals que configuren l'entorn exterior.
 - Enriquir la biodiversitat de l'ecosistema urbà i natural del municipi.
2. El sistema d'espais lliures definit en el present Pla General garanteix les següents funcions:
 - a) **Funció ambiental:**
Com a espais oberts estratègics dins dels continus urbanitzats, aquest espais, definits pels seus valors ambientals i paisatgístics garanteixen a diferents nivells (municipal, comarcal i metropolità) la vinculació entre els corredors ecològics del territori. Per elles mateixes, les valls de riera contenen habitants molt amenaçats i la seva protecció és necessària per a la conservació de la biodiversitat.
 - b) **Funció cultural:**
Definida pel caràcter de patrimoni històric i pedagògic respecte a la intervenció de l'home en la transformació i la utilització dels recursos naturals, la investigació tecnològica per a la millora d'aquests recursos i la intervenció urbanística per la determinació de la imatge final de la ciutat i del seu entorn rural.
 - c) **Funció d'esplai i lleure:**
Definida pels elements de relació social i d'utilització d'aquests sòls per part dels ciutadans com a espais d'esplai, lleure i expansió.
3. Les diferents Administracions Públiques intervindran activament per tal de preservar, regenerar i promocionar aquests espais i garantir les seves funcions.

4. Tipus d'espais lliures

Els sòls destinats per aquest Pla General a sistema d'espais lliures bé sigui en sòl urbà, urbanitzable o no urbanitzable es classifiquen de la forma següent:

- Parc forestal públic	(clau A.1)
- Parcs, jardins i places públiques	(clau A.2)
- Valls de riera	(clau A.3)
- Litoral	(clau A.4)
- Itineraris de vianants	(clau A.5)

5. Quantificació

Els sòls destinats a aquest sistema són dibuixats en els plànols d'ordenació i la superfície global és de 4.821.622 m².

A part de les superfícies anteriors cal constatar que l'Ajuntament podrà adquirir pel sistema d'expropiació les àrees del bosc de Can Bertran, La Muntanyeta i la Cisterna del Garrofer, les quals estan situades entre el nucli de Ribes i Can Lloses i Mas Alba. Tanmateix en els nuclis urbans de Ribes i de Les Roquetes, es preveu la instal·lació d'una oficina d'Informació i Turisme municipal, dins de les àrees qualificades com a sistema de Parcs, jardins i places públiques (clau A.2)

6. Compliment de l'article 23 del Decret Legislatiu 1/1990 de 12 de juliol.

El sistema general d'espais lliures ha de contenir parcs urbans públics, en proporció no inferior a 5 m² de sòl per cada habitant, en relació al total de la població prevista en el Pla. En aquests parcs només s'admeten aquells usos compatibles amb el seu caràcter que no suposi cap restricció de l'ús públic.

La població total prevista en el Pla General és de 48.007 habitants (vegi's quadre resum potencial).

El sistema general d'espais lliures s'estén per 482,16 Ha Això representa un estàndard de 100,43m² de sòl per habitant molt superior al legalment establert com a mínim.

La superfície 482,16 Ha representa 11,84 % de la superfície total del terme municipal.

CAPÍTOL VII.

EL SISTEMA D'EQUIPAMENTS COMUNITARIS (clau D)

1. **Les reserves de sòl destinat als equipaments. Els estàndards per a la seva ubicació i el seu dimensionat.**

1.1 **Introducció**

El planejament ha de preveure i establir una determinada proporció de sòl o sostre destinada a la satisfacció adequada de les necessitats de la col·lectivitat. Aquestes necessitats de servei són l'expressió d'una demanda de la població potencial (l'actual més la futura) que el planejament hagi estimat per al municipi.

Les reserves de sòl o sostre que farà el Planejament hauran doncs de ser objecte d'un correcte dimensionat i d'una adequada distribució espacial i localització. El dimensionat de les necessitats per el que fa a determinats tipus de dotacions ens ve fixat amb caràcter vinculant per la legislació vigent (Decret Legislatiu 1/1990 i Reglament de Planejament, Ordres Ministerials, Decrets de la Generalitat de Catalunya, etc...)

El problema del dimensionat de les necessitats està íntimament relacionat amb el concepte d'estàndard. L'estàndard s'entén com a una relació numèrica que expressa l'obtenció d'unes finalitats (satisfacció de necessitats col·lectives) d'una manera objectiva (valors) en relació a una població servida. Els estàndards ens serviran, doncs, tant per evaluar l'actual nivell de Servei com per a dimensionar les necessitats previstes.

Ens referirem al que la Llei defineix com a sistemes generals (en sòl urbà, urbanitzable i no urbanitzable) d'àmbit municipal o supramunicipal, i als sistemes locals en sòl urbanitzable que ja venen fixats directament pel Reglament de Planejament de la Llei del Sòl.

D'altra banda la localització concreta (a més de tenir molt en compte els aspectes que condicionaran la seva obtenció -econòmics i de gestió- i el paper estructurant del teixit que hauran d'assumir) vindrà donada especialment en funció del nivell de servei de la mateixa dotació pel que fa a l'accessibilitat i a la distància.

El concepte d'estàndard s'ofereix a títol orientatiu de les decisions del planejament i, en la mesura en que representen quantitats òptimes poden ser reelaborades i reconsiderades en cada cas en funció de la multiplicitat de factors que el planejament introdueixi.

1.2 **Criteris i objectius d'ubicació**

Per tal d'establir el nivell de servei adequat de l'equipament en relació a la població s'han de tenir en compte els dos conceptes següents:

- Radi d'aglomeració o contigüitat:

Distància màxima a que dos o més municipis, barris o districtes poden ser situats relativament per a poder ser considerats com una única unitat de població que justifiqui o doni suport a un determinat equipament.

Aquest concepte permet superar l'artificiositat dels límits administratius, tenint en compte que un barri o fins i tot un municipi no constitueixen categories aïllades sense integració en una comarca o altres entitats territorials i que el valor de les necessitats es produeix dins d'aquest marc més general pel que fa referència a determinats tipus d'equipaments.

Els radis d'aglomeració del quadre es donen a títol indicatiu i sembla clar que s'haurien de justificar en cada cas en funció de les variables que intervenen en la seva definició, com poden ser els accidents físics, l'accessibilitat, la distribució espacial de la població, etc...

- Radi de Servei:

Distància màxima que es pot recórrer per a tenir accés a l'equipament, és a dir la distància que determina l'entorn de població servida.

Ultrapassar el radi límit comportaria la insatisfacció de les necessitats per un excessiu allunyament físic de l'equipament respecte dels que l'han d'utilitzar.

El quadre següent resumeix indicativament aquests radis en referència als diferents subtipus d'equipaments considerats.

RADI D'AGLOMERACIÓ I DE SERVEI DELS EQUIPAMENTS

EQUIPAMENTS		radis d'aglomeració en m		òptim	radis de servei en m mitjà límit	
1.	EDUCATIUS					
	Llar d'infants i parvulari	2.000	(D)	250	500	1.000
	Primària	2.000	(D)	250	500	1.000
	ESO i Batxillerat	7.000	(M)	1.000	3.000	6.000
	Cicles Formatius i Programes de garantia social	7.000	(M)	1.000	3.000	6.000
	Especial (Centres Específics) D.M.		(ASM)	2.000	5.000	10.000
2.	SANITARI-ASSISTENCIALS					
	El Departament de Sanitat i Assistència Social de la Generalitat de Catalunya, per Decret del 7 de gener del 1980 proposa una organització territorial concreta per aquest tipus de dotació. El mapa Sanitari definitivament aprovat localitza tots i cadascun dels diferents equipaments sanitaris.					
3.	ASSOCIATIU-CULTURALS					
	Centre Cultural i Social	2.000	(M)	250	500	1.000
	Biblioteca-Museu	2.000	(M)	250	500	1.000
	Centre d'assemblees	D.M.	(ASM)	5.000	10.000	20.000
	Llar d'avis	2.000	(D)	250	500	1.000
4.	ESPORTIUS					
	Futbol	2.000	(D)	500	1.000	2.000
	Polisportiu descobert	2.000	(D)	500	1.000	2.000
	Frontó-Piscina	7.000	(M)	500	1.000	2.000
	Piscina d'ensenyament - Gimnàs	7.000	(M)	1.000	3.000	6.000
	Polisportiu cobert	D.M.	(ASM)	1.000	3.000	6.000
	Altres esports	D.M.	(ASM)	2.000	5.000	10.000
5.	ALTRES					
	Administratiu a)	7.000	(M)	1.000	3.000	6.000
	Abocats	D.M.	(ASM)	5.000	10.000	25.000
	Abastament	variable				
	Cementiris	7.000	(M)	1.000	3.000	6.000
	Culte Religios	2.000	(M)	500	1.000	2.000
	Administratiu b)	D.M.	(ASM)	2.000	5.000	10.000
	(D)	Districte				
	(M)	Municipi				
	(ASM)	Àmbit Supramunicipal				
	(DM)	Distància màxima entre les dues zones més allunyades de l'àmbit (generalment "comarcal")				

1.3 El concepte d'Estàndard

1.3.1 Criteris utilitzats

Per tal de calcular les necessitats i els dèficits i preveure el nou sòl a reservar analitzant els diferents tipus d'equipaments s'utilitzen els anomenats estàndards.

S'entenen com a estàndards les unitats que precisa cada usuari potencial de l'equipament. Per exemple: m² de sòl per nen a escolaritzar o núm de llits per habitant.

En certs casos, el correcte funcionament de la dotació fa que només es pugui preveure aquest a partir d'un cert llindar de població servida (cas d'un hospital general). En altres casos, certs equipaments han d'existir sempre en un determinat àmbit (districte, municipi,...) i àdhuc han de tenir un tamany mínim.

Per a l'elecció de l'estàndard corresponent a cada tipus o subtipus de dotació caldrà doncs considerar fonamentalment els següents conceptes:

1. El sector de població que precisa cada dotació:

Es fa distinció entre la demanda potencial (percentatge de la població susceptible d'utilitzar l'equipament) i la demanda efectiva (percentatge de la demanda potencial realment usuària de l'equipament). Per exemple: percentatge de població total escolaritzable en Instituts d'Ensenyament Secundari IES, pel que fa a Batxillerat (demanda potencial) i el percentatge d'aquesta (50%) que realment s'estima amb aquest tipus d'escolarització.

2. La població servida per cada equipament (en funció de la capacitat funcional d'aquesta i de la seva freqüència d'utilització). Per exemple un centre de salut pot servir a una població compresa entre 4.000 i 25.000 habitants en funció del seu nivell de complexitat.

3. El tamany de l'equipament:

S'expressa en termes de m² de sòl necessari per a l'instal·lació. En certs casos es distingeix entre tamany "òptim". L'anàlisi següent fa referència sempre als tamany "optimitzats".

Donat que aquest concepte està intimament lligat a la tipologia i a les condicions de la pròpia instal·lació s'estima per a certs casos (particularment les dotacions escolars), la pauta de relació "índex d'edificabilitat" -"percentatge d'ocupació del terreny"- -"tamany del terreny"- que representa aquesta optimització o el mínim crític per a la dotació corresponent.

El tamany "òptim" hauria de ser en qualsevol cas predominantment operatiu, podent-se admetre només en certes situacions justificades la

consideració de tamany inferior al "òptim" (cas de sistemes - locals o generals en sòl urbà amb molta densificació o particulars condicions de l'edificació...)

1.3.2 Classificació

Per a l'anàlisi dels equipaments s'ha establert la següent classificació que recull els diferents tipus i subtipus agrupats segons criteris funcionals, físics i legals:

EQUIPAMENTS COMUNITARIS (clau D)

D1. EDUCATIUS

- Llar d'infants
- Parvulari
- Primària
- ESO
- Batxillerat
- Cicles Formatius
- Programes de Garantia Social
- Ensenyament especial en centres específics

D2. SANITARI-ASSISTENCIALS

- Consultori
- Assistència primària
- Centre de salut
- Residències 3 edat

D3 ASSOCIATIU-CULTURALS

- Centre cultural i social
- Biblioteca-Museu
- Centre d'assemblees
- Llar d'avis

D4. ESPORTIUS I LLEURE

ALTRES DOTACIONS

- D5. Administratius
- D6. Serveis urbans
- D7. Mercat i abastaments
- D8. Cementiri
- D9. Religios

2. Característiques dels equipaments.

2.1 Els equipaments educatius

La legislació vinculant per a aquest tipus d'equipaments és la següent:

- Decret Legislatiu 1/1990: 10 m² sòl/habitatge per a dotacions educatives.
- Reglament de Planejament de la Llei del Sòl: Reserves de sòl per a dotacions en plans parcials (sòl urbanitzable) (columna centres docents).
- Llei Orgànica 1/1990 de 3 d'octubre d'Ordenació General del Sistema Educatiu (LOGSE), publicada en el BOE, 4 d'octubre de 1990.
- Reial Decret 1004/1991 de 14 de juny, pel qual s'estableixen els requisits mínims dels centres que imparteixen ensenyament de règim general no universitari BOE, de 26 de juny de 1991.
- Ordre de 4 de novembre de 1991, per la qual s'aproven els Programes de Novetats per a la redacció dels projectes de construcció de centres d'educació infantil i educació primària, educació secundària obligatòria i educació secundària completa. BOE, novembre 1991.
- Reial Decret 389/1992 de 15 d'abril pel qual s'estableixen els requisits mínims dels centres que imparteixen ensenyament artístic. BOE, 28 d'abril de 1992.
- Llei Orgànica 11/1983 de 15 d'agost de reforma universitària.
- Reial Decret 557/1991 de 12 d'abril sobre creació i reconeixement de necessitats de centres universitaris. BOE, 20 d'abril de 1991.

2.1.1, 2.1.2, 2.1.3 Ensenyament Preescolar, Primària, ESO i Batxillerat.

La determinació dels estàndards en aquest subtipus es fa en funció del grau d'escolarització previst en la Llei Orgànica d'Ordenació General del Sistema Educatiu en cada cas. Les demandes potencial i efectiva considerades es consignen estimativament en el quadre annex.

La consideració del programa de necessitats dels diferents centres convenientment contrastat amb els tamanyos de diversos projectes reals han permès la determinació de les necessitats de sostre construït de les diverses instal·lacions.

El tamany òptim (m² sòl) ha estat fixat amb els següents criteris generals respecte de les condicions de l'edificació i les tipologies:

- Ocupació del sòl per l'edificació: 25%
- Índex d'edificabilitat: variable entre 0,5 i 0,61 m² sostre/m² sòl
- Alçada de l'edificació: PB + 2PP
(excepte preescolar PB + 1PP)

El Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya admet 25 alumnes/aula per l'ensenyament primari i pels pàrvuls, i 30/35 places/aula per ESO i Batxillerat.

2.1.4 Cicles Formatius.

Els criteris per a la fixació dels estàndards han estat els mateixos que en el cas de 1.1, 1.2 i 1.3. En la determinació de la superfície de sostre de cada tipus de centre s'ha considerat en referència a l'àrea de docència específica o de tallers i val a dir que es variable, tot depenent del tipus específic d'ensenyament.

2.1.5 Programes de garantia social.

Aquesta modalitat educativa, tot i que està reconeguda per la pròpia LOGSE, es realitza normalment fora dels Instituts d'Ensenyament Secundari IES.

2.1.6 Ensenyament especial.

En aquest cas es té en compte el Pla Nacional d'Educació Especial.

Es preveu en consideració per aquest tipus d'ensenyament, les dues vessants assenyalades pel P.N.E.E.

- L'ensenyament especial en serveis ordinaris, que pot tenir lloc en els mateixos centres de CEIP, sigui en aula ordinària o en aula especial com a servei de recolzament.
- L'ensenyament especial en centres específics.

Es considera que només el 30% del total de places a preveure per aquest tipus d'ensenyament hauran de ser ubicades en centres específics. El 70% restant es té de preveure en règim ordinari, és a dir, en aules d'un CEIP directament o en aules especials integrades a raó d'una aula per cada 8. Aquesta consideració s'ha de tenir molt en compte, sobre tot en aquest últim cas als efectes de sobredimensionar els estàndards adoptats pels centres de CEIP.

Els centres específics es disposen en mòduls de 100, 200 i 300 places subdividits en unitat operatives de 4 aules.

La proporció adoptada d'alumnes per aula i professor ha estat la de 13 alumnes. Aquesta pauta flexible està en funció dels tipus de seccions predominants al centre concret (paralítics cerebrals, autisme, deficiència mental, profunds, formació professional,...).

Es pot considerar que un àmbit de població de 250.000 hab. precisa en termes generals al voltant de 400 places en centres específics d'ensenyament especial.

2.1.6 Ensenyament superior

Aquest nivell inclou tots els estudis definits per la Llei General d'Educació vigent. Encara que el previsible canvi de marc legal i la difícil previsió de l'evolució de la taxa d'escolaritat superior, en aquests moments fan molt problemàtica la fixació d'una demanda efectiva per aquests subtipus d'ensenyament, es poden considerar les següents dades:

- demanda potencial: grup d'edat 18 anys fins a 25
- demanda efectiva: un 35%

L'estàndard, en m² sòl/alumne pot variar des de 10 m² sòl/alumne (inserció en casc urbà) fins a 100 m² sòl/alumne (ubicació en terrenys específics amb "campus").

**Q. 1 EQUIPAMENTS EDUCATIUS:
EL SECTOR DE POBLACIÓ QUE LES PRECISA:
DEMANDA POTENCIAL I EFECTIVA.**

	demanda potencial	demanda efectiva	observacions
1.1 ENSENYAMENT PREESCOLAR	GRUP D'EDAT DE fins a 5 anys	65 per 100	
1.2 PRIMÀRIA	GRUP D'EDAT DE 6 a 11 anys	100 per 100	L'escolarització és obligatòria en aquesta etapa.
1.3 ESO	GRUP D'EDAT DE 12 a 15 anys	100 per 100	L'escolarització és obligatòria en aquesta etapa.
1.4 BATXILLERAT	GRUP D'EDAT DE 16 a 17 anys	50 per 100*	
1.5 ENSENYAMENT PROFESSIONAL (cicles formatius)	GRUP D'EDAT DE 16 a 17 anys	30 per 100*	
1.6 PROGRAMES DE GARANTIA SOCIAL	GRUP D'EDAT DE 16 a 17 anys	10 per 100*	
1.7 ENSENYAMENT ESPECIAL	GRUP D'EDAT DE 0 a 5 anys 6 a 14 anys 15 a 18 anys	2,27 per 100 2,77 per 100 2,27 per 100	S'estima que només el 30% del total de places a preveure-ho seran en centres específics d'ensenyament especial.
1.8 ENSENYAMENT SUPERIOR	GRUP D'EDAT DE 18 a 25 anys	35 per 100*	

* dades estimades

Q.2 EQUIPAMENTS EDUCATIUS:

	ni d'alumnes per ut.	estàndard adoptat (m²sòl/alumne)
1.1 ENSENYAMENT PREESCOLAR	de 0 a 1 anys (8) de 1 a 2 anys (13) de 2 a 3 anys (20) de 3 a 5 anys (25)	10
1.2 PRIMÀRIA	(25)	13
1.3 ESO	(30)	14
1.4 BATXILLERAT	(35)	14
1.5 ENSENYAMENT PROFESSIONAL	variable	16
1.6 CICLES FORMATIUS	variable	16

2.2 Els equipaments Sanitari-Assistencials

El departament de Sanitat i Assistència Social de la Generalitat de Catalunya va establir l'anomenat "Mapa Sanitari de Catalunya" que constitueix una proposta integral per a l'Ordenació Sanitària. Aquest document que comporta un model d'organització territorial, així com una assignació de nivells assistencials desitjables, municipi per municipi, constitueix doncs referència obligada d'aquest tipus de dotacions.

L'Organització Territorial es basa en l'ensenyament "d'àrees de salut" com a unitats bàsiques de gestió, dintre de les quals el planejament haurà de delimitar a efectes assistencials unes subàrees anomenades "sectors". Els sectors, comprendran àmbits de població servida situats entre un mínim de 4.000 habitants (medi rural) i un màxim de 100.000 habitants.

Els criteris d'accessibilitat als centres ubicats dintre del sector condiciona la delimitació d'aquest i s'estableix en un màxim de 30 minuts en automòbil.

Es distingeix entre "assistència primària" (primer nivell d'assistència a la població, prop d'on viu el ciutadà) i "assistència hospitalària i d'especialitats" (internament, consulta externa i serveis complementaris) i residències de vells (no malalts ni impossibilitats).

Els estàndards globals (en termes de nombre de llits per cada mil habitants) per "l'assistència hospitalària i d'especialitats" són els següents:

- Llits de malalts aguts: 5 llits/1.000 habitants
(hospitals generals i centres especialitzats)
- Llits de malalts crònics: 1 llit/1.000 habitants
(hospitals geriàtrics i d'estància prolongada)
- Llits de malalts psiquiàtrics: 2 llits/1.000 habitants
(hospitals psiquiàtrics)

El quadre següent expressa els estàndards, la població servida i els criteris de capacitat dels centres d'assistència primària i d'assistència hospitalària i d'especialitats:

QUADRE Q5

2.2.1 EQUIPAMENTS D'ASSISTÈNCIA PRIMÀRIA.

	àmbit de servei (habitants)		estàndard (m ² sostre o m ² sòl/ut)	observacions	
	mínim	màxim			
2.1.1 Consultori	---	4.000	200 m ² st/ut.	no precisa exclusiu	sòl
2.1.2 Centre de Salut.	4.000	25.000	800 m ² st/ut. 1.000 m ² st/ut. 1.200 m ² st/ut	h<10.000 hab. 10.000<h<15000 hab. h>15.000 hab.	

QUADRE Q6

2.2.2 EQUIPAMENTS D'ASSISTÈNCIA HOSPITALÀRIA I ESPECIALITATS

	àmbit de servei (hab)	estàndard m ² sòl/lit	capacitat del centre (núm. de llits)		
			mínim	óptim	màxim
200					
2.2.1 Hospital General nivell 1	variable (*)	100 m ² s/lit	100	200	500
2.2.2 Hospital General nivell 2	variable (*)	100 m ² s/lit	100	200	500
2.2.3 Hospital General nivell 3	variable (*)	150 m ² s/lit	100	200	500
2.2.4 Hospital d'espe- cialitats (geriatria i altres)	variable (*)	150 m ² s/lit	variable en funció de l'especialitat.		

(*) el mínim funcional d'un hospital per aguts és de 20.000 habitants.

2.2.3 Residències d'avis:

Per aquesta dotació assistencial s'adopten els següents criteris:

- Demanda potencial: grup d'edat de més de 65 anys.
- Demanda efectiva: 7%

L'estàndard adoptat és de 50 m² de sòl per plaça de la residència (incloent-hi cambres, espais de relació, serveis i espais lliures exteriors).

2.3 **Equipaments Associatiu-Culturals**

L'estàndard utilitzat per aquest tipus d'equipaments permet que es puguin albergar varis conjuntament sota el mateix sostre donada la versatilitat de llurs programes funcionals.

Els següents estàndards són indicatius i individualitzats i corresponen als programes funcionals ressenyats. La previsió conjunta de diversos subtipus en el mateix centre (per exemple en un centre social o en un centre d'assemblees) implica que només s'haurà de considerar independentment els estàndards d'aquells subtipus que no figuren en el programa conjunt a l'hora de l'estimació de l'estàndard global per aquest tipus d'equipaments associatiu-culturals.

Els estàndards globals adoptats per aquests equipaments associatiu-culturals assenyalats en el quadre Q7 es troben en qualsevol cas per sobre de les exigències previstes pel Reglament de Planejament per a sistemes locals en sòl urbanitzable, única referència legal existent.

Per a aquest còmput comparatiu, juntament amb els equipaments associatiu-culturals s'han tingut en compte les sanitari-assistencials i les públic-administratives corresponents a cada llindar de població considerat, ja que la reserva d'equipament social a la qual fa referència el Reglament de Planejament en relació als plans parcials residencials, contempla també aquestes modalitats.

QUADRE Q7

població potencial estàndard global determinacions del R.P.L.I.S.
 (h=ni habitants potencials)(m² st/hab) (m² st/hab)

h < 1.000	1,76	0,31
1.000 < h < 2.000	1,76 - 1,12	0,75
2.000 < h < 4.000	1,12 - 1,08	1,00
4.000 < h < 8.000	1,54 - 1,505	1,50
8.000 < h < 20.000	1,505	1,50
h <>20.000	1,905	1,50 (#)

(#) Més els que disposi el planejament superior.

SUBTIPUS	ESTÀNDARD m ² sostre/habitant	OBSERVACIONS	PROGRAMA
3.1 Centre cultural i social	0,20	tam. mitjà 2.000 m ² sostre tam. mínim 500 m ² sostre	Biblioteca Sales múltiples (conferències, projeccions) Local exposicions
3.2 Biblioteca - Museu	0,06		
3.3 Centre d'assemblees	0,15	només per més de 100.000 hab.	Biblioteca central Museu Auditori
3.4 Llar d'avis	0,05	mínim 200 m ² sostre	

2.4 Els equipaments esportius

El Pla Director de les Instal·lacions i Equipaments Esportius de Catalunya PIEC, elaborat per la Secretaria General de l'Esport de la Generalitat de Catalunya, preveu els següents criteris.

2.4.1 Dimensionat dels terrenys

Les dimensions i les característiques d'edificabilitat que han de tenir els terrenys destinats a equipaments esportius depenen del tipus d'instal·lació esportiva que es preveu construir-hi i de la seva situació dins del municipi.

En aquest apartat s'analitzen els terrenys destinats a les instal·lacions esportives, però no els destinats a àrees d'activitat esportiva perquè el seu espai esportiu no és mesurable.

Respecte a les instal·lacions, cal diferenciar les que pertanyen al tipus de la xarxa bàsica dels de la resta. En quant a la situació del terreny o solar, se'n diferencien dos tipus: el que es troba dins d'una trama urbana edificada amb continuïtat que s'ha de definir com d'alineació, segons vial, i el que es troba en una situació en què el tipus edificatori és el de construcció aïllada.

Tipus d'instal·lacions de la xarxa bàsica

En el quadre Q3 següent es troben les superfícies i dimensions mínimes que han de tenir els terrenys destinats als diferents tipus d'instal·lacions que pertanyen a la xarxa bàsica. Les dades varien segons el tipus edificatori de la zona, ja sigui segons alineació de vial o en edificació aïllada.

Les dimensions mínimes dels terrenys s'han de preveure per tal que permetin la correcta orientació de la instal·lació. Les que són a l'aire lliure, han d'estar orientades nord-sud. Les dimensions mínimes segons orientació corresponen a l'amplada i llargada d'un rectangle que cal inscriure en el solar per poder ubicar correctament el recinte dels espais esportius (pista i grades en pavelló, vasos i platges en piscines cobertes, etc.). Per dimensionar els terrenys s'han considerat els diferents mòduls de la xarxa bàsica, d'acord amb les característiques establertes en el PIEC.

Quadre Q3. Dimensions mínimes dels terrenys dels tipus d'instal·lacions de la xarxa bàsica.

Tipus	Mòdul	sup. recinte espais m ²	sup. edificad a m ²	ocupació edificaci ó m ²	sup. aparcamen t m ²	sup. solar m ²		dimensions mín.	
						s/alineació vial	aïllada	N-S m	E-O m
POL	POL-1	610	150	150	140	1.000	1.150	35	25
	POL-2	975	150	150	150	1.400	1.550	50	30
	POL-3	1.410	150	150	160	2.000	2.150	50	35
PAV	PAV-1	750	1.000	1.000	350	1.350	3.000	25	35
	PAV-2	1.250	2.000	2.000	650	2.650	6.050	30	50
	PAV-3	1.500	2.500	2.500	950	3.350	7.600	35	50
SAL	SAL-1	200	350	350	140	450	1.050	15	20
	SAL-2	250	400	400	150	550	1.200	15	25
	SAL-3	350	500	500	160	650	1.500	20	30
CAM	CAM-1	4.560	150	150	700	7.400	8.100	100	55
	CAM-2	6.615	500	500	950	10.000	10.950	110	70
	CAM-3	8.322	550	550	1.150	12.000	13.150	120	80
PCO	PCO-1	700	1.600	1.300	550	1.750	3.950	25	40
	PCO-2	900	2.000	1.600	700	2.150	4.850	25	50
	PCO-3	1.200	2.600	2.000	900	2.650	6.050	30	50
ATL	ATI-1	5.100	150	150	800	5.600	6.400	95	60
	ATI-2	16.400	500	500	1.300	20.700	22.000	185	100
	ATI-3	17.500	550	550	1.500	21.950	23.450	190	105

Cal mantenir les reserves indicades fins i tot quan es concreten diferents tipus d'instal·lacions en un mateix complex ja que s'han de preveure espais per a futures ampliacions, zones enjardinades, camins d'accés, zones de joc per a infants i altres zones per a esbarjo.

2.4.2 Estàndards orientatius

Les reserves de sòl que calen a cada municipi per a la construcció d'instal·lacions esportives de la xarxa bàsica, han d'estar previstes en el pla d'ordenació municipal i es concretaran en els mapes d'instal·lacions esportives del municipi que han d'elaborar els respectius ajuntaments. Tanmateix, i a títol orientatiu, en aquest apartat, es proposen uns estàndards que responen a unes necessitats mitjanes dels municipis en funció del nombre d'habitants. Aquests estàndards s'han d'entendre com a provisionals i no ajustats específicament a les necessitats reals, però que poden ser útils a manca de la concreció definitiva.

En els estàndards mínims provisionals només es consideren les instal·lacions esportives que pertanyen a la xarxa bàsica. Per a la previsió de la reserva de sòl s'han tingut en compte les dades de les dimensions mínimes dels terrenys segons el tipus d'instal·lació. En tots els trams de població s'han considerat les superfícies de solar corresponent a l'edificació segons alineació de vial i les corresponents a l'edificació aïllada, per tant a cada municipi cal establir un valor comprès entre ambdós.

En els municipis de menys de 1.000 habitants, la reserva de sòl assignada correspon a la del següent tram de població, i sòls és d'aplicació en els municipis que siguin capçalera de l'àmbit territorial o tinguin assignades instal·lacions de caire supramunicipal.

Si a un municipi que pertany a un segment de població més alt li corresponen menys metres quadrats d'estàndards que el màxim d'un segment més baix, els seus metres quadrats d'estàndards han de ser, com a mínim, els d'aquell.

Quadre Q4. Estàndards orientatius per a les instal·lacions de la xarxa bàsica.

Població municipi	PTG* m ² /hab	PIEC	
		m ² /h vial	m ² /h aïllada
Menys de 1.000 habitants	---	4,50	5,00
De 1.000 a 5.000 habitants	4,00	4,50	5,00
De 5.001 a 10.000 habitants	3,50	4,00	4,50
De 10.001 a 25.000 habitants	3,50	3,50	4,00
De 25.001 a 50.000 habitants	3,00	3,00	3,50
De 50.001 a 100.000 habitants	3,00	2,50	3,00
De 100.001 a 200.000 habitants	2,00	2,00	2,50
De 200.001 a 500.000 habitants	2,00	1,50	2,00
Més de 500.000 habitants	PGM**	1,00	1,50

* PTG Pla Territorial General de Catalunya

** PGM Pla General Metropolità

A les necessitats bàsiques esportives dels municipis expressades en metres quadrats de sòl reflectits en el quadre anterior, caldria afegir-hi les necessitats específiques de cada municipi que es definiran en els Plans de la xarxa complementària. A causa de la complexitat i diversitat d'aquestes necessitats no es poden fixar uns estàndards que siguin d'aplicació general.

2.5.1 Pública-administrativa

a) de caràcter predominantment municipal.

Ajuntament (dependències i oficines, serveis auxiliars, sanitat, policia municipal, parc mòbil i serveis tècnics auxiliars)

Estafeta postal

Correus - Telègraf

F.O.P.

Jutjats municipals (en funció de l'Organització Judicial).

b) de caràcter predominantment supramunicipal.

Comissaria de Policia

Parc de bombers

Administració comarcal

Jutjats d'instrucció.

En aquest apartat es consideren compreses bàsicament les mencionades dotacions de funcions i àmbits de servei molt diferents entre si. Cal remarcar, a l'igual que passa amb els equipaments associatiu-culturals, que no precisen de sòl exclusiu, sent la majoria compatibles entre si en una mateixa edificació i inclús compatibles amb altres tipus d'equipaments (preferentment les socio-culturals mencionades) i per això, l'estàndard indicatiu es presenta necessàriament en metres quadrats de sostre per habitant potencial.

Normalment no existeix dèficit d'aquest tipus de dotacions, en especial en els casos de lindars de població servida inferiors a 20.000 habitants. El estàndard indicatiu per aquest cas serà de 0,40 m² de sostre per habitant, tenint en compte que per a menys de 5.000 habitants de població potencial es considera suficient un total de 1.000 m² de sostre construït destinat a aquests equipaments. El planejament haurà de preveure un estàndard complementari (que es podria xifrar indicativament en 0,20 m² de sostre per habitant) quan l'àmbit de població superi els 20.000 habitants. Aquest complement dotacional es valorarà fundamentalment en funció del paper comarcal de la població considerada.

2.5.2 Públic de serveis i d'abastament

Amb aquesta denominació genèrica es consideren una sèrie de dotacions que responen a diverses necessitats públiques:

2.5.2.1 Abocadors i altres instal.lacions de tractament

2.5.2.2 Mercats

2.5.2.3 Escorxadors

2.5.2.1 Abocadors i altres instal·lacions de tractament de residus sòlids urbans.

El promig de producció de desperdici i residus sòlids de la població s'estima de 0,65 Kg/hab./dia per $h < 10.000$ i de 0,78 Kg/hab./dia per $h > 10.000$

El tractament necessari dels residus sòlids urbans es pot fer amb diferents sistemes. Els més usuals són els següents:

- a) Abocadors controlats
- b) Plantes incineradores
- c) Plantes de compostatge

Dels tres sistemes, el d'abocador controlat, de cost molt reduït es rendible a partir d'una producció de 20 Tm/dia (25.000 a 30.000 hab.). Precisa d'una més gran reserva de sòl i el seu màxim inconvenient es troba en la dificultat de conjugar correctament el binomi rendibilitat-ubicació, doncs aquesta ve determinada per les condicions del sòl i el caràcter d'activitat "molesta, insana, nociva o perillosa". El seu radi de servei no ha d'excedir de 25 Km. Els altres sistemes ofereixen els avantatges de l'aprofitament ulterior de l'energia lliberada o dels productes finals, però la seva ubicació, igualment problemàtica, el molt superior cost d'instal·lació i el fet de que només siguin rendibles a partir de llindars de població servida molt més elevats (250.000 hab.) fa que només siguin recomanables en casos molt concrets.

Les necessitats de sòl estimades per un període de 15 anys seran en cada cas les següents:

- a) $3,16 \text{ m}^2$ /habitant
- b) $0,039 \text{ m}^2$ sòl/habitant
- c) $0,355 \text{ m}^2$ sòl/habitant

Es recomanable per aquest tipus de dotació la mancomunitat entre municipis cara a l'utilització i la gestió donades les característiques anteriorment apuntades del servei, els seus costos i la seva rendibilitat.

2.5.2.2 Mercats

Les necessitats de sòl per a l'ubicació de mercats municipals s'estimen en $0,15 \text{ m}^2$ sòl/habitant.

Aquesta estimació té en compte una provisió de 0,8 m./100 habitants a raó de 20 m^2 de sòl per lloc.

El volum funcional mínim i màxim per a aquests tipus de mercats és de 100 parades i 200 parades respectivament. Aquest últim volum correspondria a un llindar de població de 30.000 habitants.

Els mercats centrals, de caràcter supramunicipal precisarien així mateix 0,15 m² de sòl/habitant.

2.5.2.3 Escorxadors

L'actual legislació estableix encara l'obligatorietat de l'existència d'un escorxador per cada població més gran de 5.000 habitants. Malgrat tot aquests escorxadors municipals, en vies de desaparició, tendeixen a ésser substituïts per escorxadors centrals frigorífics que serveixen les necessitats públiques d'abastament a nivell municipal i supramunicipal amb indubtables avantatges.

Es poden adoptar xifres compreses entre 0,10 m² sostre/habitant i 0,13 m² sostre/habitant per al global d'aquesta dotació i llindars de població servida entre 10.000 i 50.000 habitants

2.5.3 Cementiris

La legislació civil vigent estableix l'obligatorietat de que cada municipi tingui un cementiri dintre del seu propi terme municipal i l'extensió del qual estigui en funció del nombre de defuncions hagudes en l'últim decenni en el propi terme i de la densitat de població.

Mancomunar cementiris seria possible però no presenta avantatges especials donat que la concentració no es correspon amb una notable disminució dels costos. Únicament la carència de sòl o la necessitat de fer la prestació de determinats serveis clarament centralitzables (crematoris, sales d'autopsies, etc...) podrien justificar una mancomunitat de cementiris actualment.

Cal de totes maneres tenir en compte les conseqüències que podria tenir una evolució de les idees tradicionals i valors culturals i religiosos en la previsió d'aquest tipus de dotació.

El sòl necessari per a aquest tipus d'instal·lacions pot establir-se en 1,50 m² sòl/habitant (cementiri mediterrani) basant-se en una estimació de 7,5 m² sòl/nínxol a preveure. En aquesta previsió s'inclouen nínxols, capelles, servei administratiu, serveis complementaris, vials, aparcaments i vegetació.

2.5.4 Religió

Pel que fa als equipaments destinats al culte religiós, s'estableix un estàndard de 0,20 m² de sostre per habitant, amb un mínim de 500 m²

de sostre. El programa inclou tant el centre de culte com les dependències annexes.

3. La distribució de la població

Els 22.699 habitants de Sant Pere de Ribes, registrats el 3 de maig del 2000, es distribueixen com segueix, classificant-los per grups d'edat i total del municipi, corresponent al padró municipal d'habitants.

QUADRE Q8

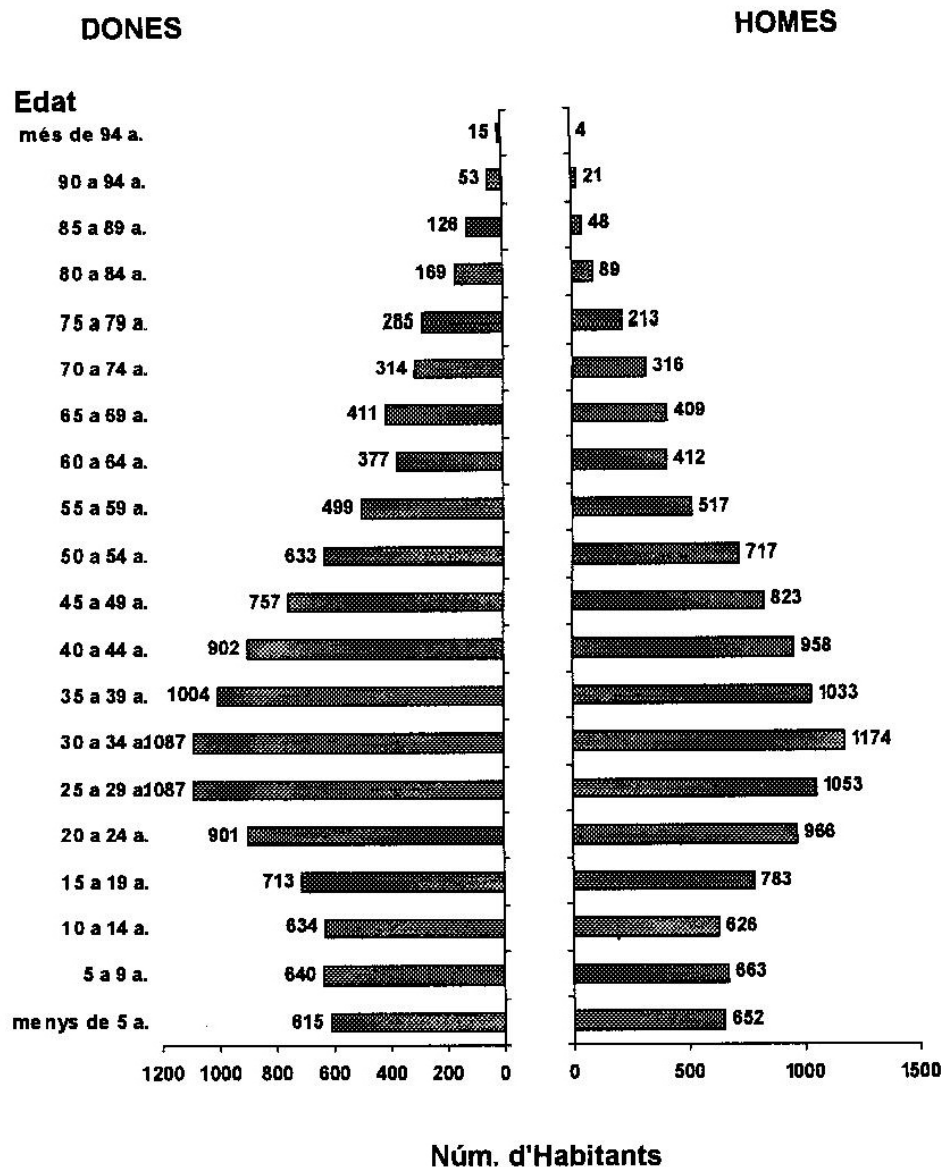
Entitat	menys de 15 anys	de 15 a 64 anys	de 65 anys o més	TOTAL
Can Lloses	30	141	16	187
Can Macià	22	160	16	198
Can Pere de la Plana	11	85	8	104
Els Cards	9	58	7	74
Els Garrofers	3	15	2	20
Els Vinyals	7	63	7	77
Les Roquetes	1.810	7.445	985	10.240
Les Torres	5	32	8	45
Mas Alba	9	54	12	75
Mas d'en Serra	178	910	85	1.173
Mas Parés de Dalt	2	12	1	15
Puigmoltó	19	83	28	130
Ribes	1.553	6.550	1.166	9.269
Rocamar	49	217	36	302
Torre Veguer	1	3	0	4
Vallpineda	122	551	71	744
Vilanoveta	0	17	25	42
TOTALS	3.830	16.396	2.473	22.699

A nivell global del municipi cal constatar a més que la franja d'edat compresa entre els 0 i els 17 anys inclosos, es distribueix com segueix:

de 0 a 5 anys	1.483 habitants
de 6 a 11 anys	1.585 habitants
de 12 a 15 anys	1.032 habitants
de 16 a 17 anys	592 habitants

La resta de grups d'edat es poden contemplar en l'esquema adjunt que descriu la piràmide d'edats.

Número d'Habitants per Edat i Sexe

4. Situació actual i proposta

En el Volum V s'incorpora l'Annex Informatiu II, que conté una exposició detallada dels equipaments existents al municipi de Sant Pere de Ribes, definits fitxa a fitxa i en les quals hi figuren les següents dades informatives:

El nom de l'equipament, l'ús predominant, l'adreça, el telèfon de contacte, la titularitat i la gestió ja sigui de caràcter públic o privada, un plànol de situació a escala 1/10.000 i una planta d'emplaçament a escala 1/2000, la superfície de la finca, el sostre construït, el nombre de plantes, així com una breu descripció.

Com a introducció hi ha una reflexió sobre equipaments i la qualitat de vida, emmarcada en el discurs de la ciutat estructurada.

Pel que fa als equipaments escolars cal dir que en aplicació dels estàndards mínims establerts en els apartats 1 i 2 d'aquest capítol a partir de les dades del Quadre Q9, s'ha comprovat que hi ha dèficit escolar, en aplicació estricta a partir de les dades que figuren en la piràmide d'edats i les dotacions existents, tot i que s'ha calculat com equipament escolar existent, el públic i privat. L'Ajuntament està destinant sòls per un nou equipament per a la construcció d'un nou Centre d'Ensenyament de Primària.

QUADRE Q9

DADES DELS CENTRES ESCOLARS DEL MUNICIPI. CURS 1999/2000

CENTRE	CURS	ALUMNES
CEIP EL PI	P-3	100
	P-4	97
	P-5	83
	1 ^{er}	102
	2 ^{on}	91
	3 ^{er}	82
	4 ^{rt}	94
	5 ^è	90
	6 ^è	89
TOTAL		828

CENTRE	CURS	ALUMNES
CEIP LES ROQUETES	P-3	50
	P-4	42
	P-5	47
	1 ^{er}	43
	2 ^{on}	48
	3 ^{er}	66
	4 ^{rt}	61
	5 ^è	48
	6 ^è	55
TOTAL		460

CEIP STA. EULÀLIA	P-3	51
	P-4	36
	P-5	42
	1 ^{er}	59
	2 ^{on}	55
	3 ^{er}	50
	4 ^{rt}	49
	5 ^è	48
	6 ^è	61
TOTAL		451

ESCOLA BEL-AIR (PRIVADA)	P-3	27
	P-4	26
	P-5	24
	1 ^{er}	33
	2 ^{on}	17
	3 ^{er}	19
	4 ^{rt}	16
	5 ^è	14
	6 ^è	12
TOTAL		188

CENTRE	CURS	ALUMNES
IES ALEXANDRE GALI	1 ^{er} ESO	103
	2 ^{on} ESO	121
	3 ^{er} ESO	114
	4 ^{rt} ESO	117
1 ^{er} BATXILLERAT	c. salut	15
	humanitats	47
	cient. Tecnologia	13
2 ^{on} BATXILLERAT	c. salut	13
	humanitats	40
	cient. Tecnologia	21
TOTAL		604

IES CAN PUIG	1 ^{er} ESO	70
	2 ^{on} ESO	80
	3 ^{er} ESO	83
	4 ^{rt} ESO	95
	1 ^{er} BATXILLERAT	66
	2 ^{on} BATXILLERAT	35
CICLE FORMATIU	MÒDULS	18
TOTAL		447

ESCOLA MUNICIPAL D'ADULTS	Elemental 1 ^{er} nivell	24
	Elemental 2 ^{on} nivell	15
	Elemental 3 ^{er} nivell	26
	Bàsica	35
	Dones magribines	14
	Homes magribins	15
	Iniciació Informàtica	14
TOTAL		143

LLARS D'INFANTS

CENTRE	CURS	ALUMNES
ELS TRES PINS (Associació de Pares)	nens d'1-2 anys	10
	nens de 2-3 anys	38
TOTAL		48

EL NIU (Particular)	nens d'1-3 anys	30
TOTAL (manca d'espai per atendre totes les peticions)		30

COL.LEGI MASSO (Centre de monges)	nens de -1 anys	8
	nens d'1 any	13
	nens de 2 anys	40
	a la tarda	8
TOTAL (32 nens en llista d'espera)		69

EL CARGOL (Cooperativa)	nens d'1 a 2 anys	11
	nens de 2 a 3 anys	21
TOTAL (7 nens en llista d'espera)		32

Ensenyament Preescolar

Grup d'edat de 0 a 5 anys = 1.483 nens

Demanda efectiva = $1.483 \times 0,65 = 964$

Cens escolar $(280 + 139 + 129 + 77 + 48 + 30 + 69 + 32) = 804$

Dèficit existent = $964 - 804 = 160$ places.

Ensenyament de Primària

Grup d'edat de 6 a 11 anys = 1.585 alumnes

Demanda efectiva = $1.585 \times 1,00 = 1.585$

Cens escolar = $(548 + 321 + 322 + 111) = 1.302$

Dèficit existent = $1.585 - 1.302 = 283$ places.

Ensenyament d'ESO

Grup d'edat de 12 a 15 anys = 1.032 alumnes

Demanda efectiva = $1.032 \times 1,00 = 1.032$

Cens escolar = $(455 + 328) = 783$

Dèficit existent = $1.032 - 783 = 249$ places.

Ensenyament de Batxillerat

Grup d'edat de 16 a 17 anys = 592 alumnes

Demanda efectiva = $592 \times 0,5 = 296$

Cens escolar = 250

Dèficit existent = $296 - 250 = 46$ places.

Els dèficits detectats, de fet no són tan grans ni tenim en compte que la capacitat d'acolliment de les diferents unitats dels centres no estan exhaurides pel que fa a l'ocupació. Tanmateix cal constatar que hi ha una demanda efectiva pel que fa a Ensenyament Professional i Programes de Garantia Social i no cal dir Ensenyament Superior.

El fet de la proximitat amb Vilanova i la Geltrú ha permès que bona part de la demanda efectiva generada pel que fa a ESO i Batxillerat hagi trobat acolliment en els seus centres com ara el Joan Ramon Benaprès i els Escolapis a Sitges o en els IES Manuel de Cabanyes, Mir, Lluch i Rafecas i el Dolors Mallofré a Vilanova i la Geltrú. La UPC Universitat Politècnica de Catalunya compta també amb una oferta docent a Vilanova i la Geltrú i hi ha un contingent del sector de població de Sant Pere de Ribes que treballa a Barcelona i hi porta els fills a col·legis privats.

Finalment cal aclarir que els sòls cedits com equipaments en el desenvolupament dels Plans Parciais podran acollir folgadoament la demanda efectiva que pugui generar el creixement urbanístic en període de vigència del Pla.

El desenvolupament del sector de Can Coll, entre la BV-2113 i Can Macià podria acollir un centre educatiu superior.

Els equipaments Sanitari-Assistencial

Pel que fa als equipaments Sanitari-Assistencials cal constatar que el municipi de Sant Pere de Ribes es troba en una situació privilegiada pel que fa a les dotacions existents de residències per a la gent gran. Així tenim l'Hospital Residència Sant Camil, el Redós de Sant Josep i Sant Pere, la residència Vallpineda i la residència Vilanoveta.

A més a més tant a Ribes com a les Roquetes hi ha un casal d'avis en els quals hi ha diferents serveis i dependències i l'Associació de Jubilats i Pensionistes de cadascun d'ells organitza normalment les activitats que s'hi desenvolupen. Pel que fa als Centres Sanitaris, a part de l'Hospital-Residència Sant Camil, que és un hospital amb llits d'aguts, llarga durada i consultes externes de diverses especialitats, hi ha un centre d'Atenció Primària tant a Ribes com a Les Roquetes depenent de l'ICS, els quals presten serveis de Medicina General. Cal dir que el CAP de Ribes és insuficient per a la demanda actual i futura i que caldrà cercar un nou emplaçament capaç d'acollir una edificació que satisfaci el programa complet i les necessitats pròpies generades per la demanda efectiva. En l'illa on es troba situat el Redós de Sant Josep i Sant Pere i en la part confrontant al carrer Sant Antoni Maria Claret, es permetrà bastir una ampliació per acollir llits de la residència amb un sostre màxim de 1.500 m^2 i la construcció del CAP amb un sostre de 1.200 m^2 , limitant-se a planta baixa i dues plantes pis.

Equipament Associatiu-Cultural

Com es pot veure en detall en el recull de fitxes del volum V hi ha força dotacions de caràcter cultural, sobretot a Ribes, on hi trobem el Centre Cultural, el Local, l'Arxiu Històric de Can Salvador Miret, la biblioteca Manuel de Pedrolo, el teatre del centre parroquial, el cinema Casino, els Xulius-Centre Social Ribetà, i el Teatre la Nau Pere Vall i Soler (entitat cultural i esportiva GER). Tanmateix a les Roquetes hi podem trobar dotacions d'aquesta naturalesa. Així hi ha l'associació de veïns de les Roquetes, el centre cívic l'Espai, el teatre municipal de Les Roquetes i la biblioteca popular Josep Pla, inaugurada l'any 1993.

Els Equipaments Esportius

L'avantprojecte del Pla Director d'Instal·lacions i Equipaments Esportius de Catalunya redactat per la Secretaria General de l'Esport de la Generalitat de Catalunya, preveu per al municipi de Sant Pere de Ribes tot un seguit de necessitats en la xarxa bàsica d'equipaments esportius.

Segons el Cens d'equipaments esportius, a data d'avui, les instal·lacions existents que formen part provisionalment d'aquesta xarxa són les següents:

Pistes poliesportives	1 POL-1	CEIP ELS COSTERETS
	1 POL-1	CEIP ELS COSTERETS
	2 POL-2	CEIP ELS COSTERETS
	1 POL-2	CEIP LES ROQUETES
	2 POL-1	CEIP SANTA EULÀLIA
	2 POL-2	PISTA POLIESPORTIVA MUNICIPAL
	1 POL-1	PISTA POLIESPORTIVA MUNICIPAL
Pavellons poliesportius	1 PAV-2	PAVEL·LÓ D'ESPORTS MUNICIPAL
	1 PAV-2	PAVEL·LÓ POLIESPORTIU "LES ROQUETES"
Sales esportives	1 SAL-1	PAVEL·LÓ POLIESPORTIU "LES ROQUETES"
	1 SAL-2	CEIP ELS COSTERETS
Camps poliesportius	1 CAM-1	CAMP DE FUTBOL MUNICIPAL
	1 CAM-2	CAMP DE FUTBOL MUNICIPAL LES ROQUETES

Segons aquestes existències, els dèficits detectats en la xarxa bàsica són els següents:

Pavellons poliesportius	1 PAV-2
Sales esportives	3 SAL-3
Piscines cobertes	1 PCO-3

Aquestes dades han de considerar-se com a provisionals i estan pendents de l'actualització i aprovació del PIEC, així com de l'elaboració per part de l'Ajuntament del mapa d'instal·lacions de la xarxa bàsica del municipi.

El Pla General comptarà amb sòls suficients per tal de fer front i trobar una bona localització dels nous equipaments en els sectors de desenvolupament urbà que es programen. Pel que fa a les piscines cobertes es determinarà la seva ubicació final a partir d'un Pla d'Equipaments del municipi. Cal tenir en compte que a més a més hi ha una piscina coberta a l'Escola Bel Air amb un conveni entre l'Ajuntament i l'escola per a la utilització de les instal·lacions.

Equipaments Administratius

A Ribes hi ha les dependències administratives municipals en l'edifici consistorial situat a la plaça de la Vila. A les Roquetes, per altra banda, les dependències municipals es troben en els baixos de l'edifici situat al c/ Gaudí 5-7, enfront del parc Pompeu Fabra.

Es proposa que la ubicació de les noves dependències administratives municipals es relocalitzin en un nou edifici emblemàtic situat davant de la plaça de nova creació a la Vinya d'en Petaca. Precisament, l'Ajuntament ha convocat un concurs públic d'idees per l'ordenació de la UA2, cercant entre altres objectius una nova centralitat en el poble de Les Roquetes

Equipaments de Mercat i Abastament

Els divendres al matí, a Ribes hi ha un mercat ambulant que ocupa part del carrer Sitges i de la carretera dels Cards. D'altra banda, a Les Roquetes també hi ha un mercat ambulant els dimecres pel matí al c/ Roger de Flor i voltants.

En la Revisió del Pla General es proposa un nou eixample de les Roquetes, transformant l'actual c/ Roger de Flor en un ampli passeig que juntament amb el saló del nou eix que es propicia a continuació del carrer Sagunt, es podrà comptar amb un espai exterior capaç d'acollir les activitats pròpies del mercat a l'aire lliure. Tanmateix i en aquest sector es podrà construir un edifici cobert, destinat a mercat.

A Ribes, es preveu l'emplaçament per un edifici destinat a mercat, situat a ponent del carrer Onze de setembre i entre el passeig de Circumval·lació i la riera. Estarà situat en una àrea que al seu exterior es podrà desenvolupar l'activitat de mercat a l'aire lliure.

Equipament Cementiri

El cementiri és parroquial i està situat al costat de l'església vella a Sota-ribes. Ha tingut constants ampliacions. És un establiment erràtic pel que fa al seu creixement, i àdhuc per la mateixa normativa de localització. En el Pla General es proposa un

nou emplaçament del cementiri separat dels nuclis residencials, al costat nord de la variant de la C-246. Es pretén establir un nou cementiri amb un projecte clarament paisatgístic i acurat disseny. Bons referents poden ser el Skogskyrkogården, de Gunnar Asplund i Sigurd Lewerentz a Stockholm, el de Roques Blanques d'Enric Batlle i Joan Roig a Collserola i el d'Igualada d'Enric Miralles.

Cal dir que la situació del nou cementiri podria connectar-se fàcilment amb Ribes a través de la carretera de la pujada del Carro i amb Les Roquetes a través de la perllongació de la Rambla d'Entrada salvant la variant a través de la nova cruïlla proposada. El seu nou emplaçament tindria una òptima accessibilitat al peu de la variant de la C-246 i amb un entorn natural immillorable que propicia el seu tractament com un veritable parc.

Equipament Religiós

L'equipament religiós el constitueixen les esglésies (la vella i la nova) de Ribes, i l'església de Santa Eulàlia recentment inaugurada a Les Roquetes i situada enfront del carrer Sagunt, en confluència amb el carrer Miguel de Unamuno..

Un altre equipament religiós el tenim amb l'ermita de Sant Pau situada al peu del camí que porta el seu nom. És un indret entranyable on històricament s'hi aplega la gent del poble a la festa major d'hivern. En el mateix camí i entre l'antiga carretera de Canyelles i l'ermita, es troba una petita capella coneguda per Sant Pau Xic.

RESUM

La població de Sant Pere de Ribes gaudirà en general de dotacions suficients per a satisfer les seves necessitats, en els diferents tipus de dotacions. Quan s'incrementi la població a conseqüència del desenvolupament de les noves àrees urbanes i urbanitzables, aquestes amb l'aportació de sòls per a dotacions faran possible un reequipament que asseguri les necessitats futures sense problemes, amb les quals i resumidament, podríem dir que pel potencial previst, correspondria comptar de suficient superfície per a encabir la demanda efectiva que es deriva del quadre adjunt. De totes maneres es recomana la redacció d'un pla especial d'Equipaments per tal d'optimitzar les localitzacions, conceptes i usos.

Quadre Q10. EQUIPAMENTS SEGONS ESCALES URBANES DIFERENTS.

Equipaments en la unitat de promoció		Equipaments en un conjunt d'ut		Agrupació de conjunts d'unitats		Ciutat	
60-100 habitatges		1.500- 2.000 habitatges		5.000 habitatges		50.000 habitants	
nom	sup.	nom	sup.	nom	sup.	nom	sup.
Comerç i serveis	10-12%	Centre Cívic	1.500	Administració local	1.500	Administració general	3.000
Esports bàsics (pista polivalent)	20 x 40	Ensenyament infantil	1.800	Centre cultural	4.000	Teatre, auditori	5.000
		Ensenyament primari	6.000	Biblioteques	1.200	Hospital	20.000
		Centres assistencials	1.000	Ensenyament secundari	8.000	Esports (velòdrom)	12.000
		Esports (piscina)	1.000	Esports (atletisme)	12.000	Esports (rugbi, beisbol...)	12.000
		Esports (gimnàs)	500	Esports (futbol)	9.000	Complex esportiu	40.000
		Esports (polisportiu)	2.000	Esports (piscina coberta)	1.500	Residència d'avis	1.000
				Sanitat (CAP)	2.000	Casals de dia	1.500
				Escoles bressol	500	Museus	3.000
						Cementiri	50.000

Nota: Les dades del quadre anterior són tan sols de referència o indicadors de les necessitats. Per la seva definició s'ha tingut en compte els estàndards mig per habitant, el radi de servei de cada equipament i la lògica del funcionament propi d'una instal·lació derivada del seu grau o possibilitat de fraccionament.

Es podria tanmateix tenir en compte el següent quadre de distribució òptima del sòl dotacional en el teixit central. Població sostenible, elaborat pel MOPTMA i l'Institut Juan de Herrera per a la realització de l'estudi "Paràmetres dotacionals en sòl urbà".

QUADRE Q11.

SECTOR	VEÏNAT m ² /hab	BARRI m ² /hab	BARRI-CIUTAT m ² /hab	TOTAL B-C m ² /hab	CIUTAT m ² /hab
Equipament de benestar social		0,040	0,268	0,308	0,002
Equipament cultural	0,060	0,038	0,090	0,188	0,160
Equipament esportiu	0,350	0,034	0,340	0,724	1,360
Equipament educatiu	0,890	0,500	0,330	1,720	0,570
Equipament sanitari		0,033	0,090	0,123	0,150
TOTAL EQUIPAMENTS	1,300	0,645	1,118	3,063	2,242
Abastament i consum			0,020	0,020	0,400
Defensa i justícia			0,006	0,006	0,600
Protecció i manteniment Mau	0,010	0,060	0,035	0,105	0,800
Seguretat i protecció civil			0,036	0,036	
Serveis de l'administració			0,016	0,016	0,600
Serveis funeraris				0,000	0,900
TOTAL SERVEIS BÀSICS	0,010	0,060	0,113	0,183	3,300

Quantificació.

Total sòl destinat a equipaments 59,60 Ha.

Aquesta superfície representa el 1,47 % de la superfície del terme municipal.

CAPÍTOL VIII.

**LA PROTECCIÓ DEL PATRIMONI HISTÒRICO-ARTÍSTIC I DEL
PATRIMONI ARQUEOLÒGIC.**

1. Protecció del patrimoni històric-artístic.

El present Pla General parteix del sistema de protecció que en el seu moment van instaurar les Normes Especials de Protecció del Patrimoni Històric-artístic i de les belleses naturals de Sant Pere de Ribes, que van ser aprovades per la Comissió d'Urbanisme de Barcelona el 6 de març de 1981, i que van ser assumides íntegrament pel Pla que es revisa. La present revisió incorpora nous elements que no havien estat considerats i corregeix alguna de les anteriors determinacions a partir de l'experiència extreta de la seva aplicació.

Les principals novetats respecte el règim de protecció de la normativa anterior afecten a la possibilitat de canvi d'ús que podrà referir-se a la total superfície de l'edificació protegida sempre que els efectes d'aquest canvi no alterin de forma substancial el valor objecte de protecció.

Es proposa també recuperar la Comissió Informativa en la matèria que haurà d'intervenir en el procés d'atorgament de llicències afectades per aquesta protecció.

El catàleg que es desenvolupa en les pàgines següents, estructurat seguint els mateixos criteris que el vigent fins ara, incorpora nous elements a protegir i admet la possibilitat d'ampliació mitjançant el planejament especial com a instrument amb competències per intervenir en temes d'aquest tipus.

CATÀLEG DEL PATRIMONI HISTÒRICO-ARTÍSTIC I DE LES BELLESES NATURALS DEL MUNICIPI DE SANT PERE DE RIBES.

EDIFICIS I MASIES:

1c.	Ca l'Artigues del Palou	21c.	Solers i el seu passeig
2c.	Can Climent	22c.	Casa del terme
3c.	Can Coll	23c.	Rectoria Vella
4c.	Can Jove	24c.	Can Duran
5c.	La Serra	25c.	Escola Vella del carrer del Pi
6c.	Can Martí del Mas Roig	26c.	Xalet del Palou
7c.	Can Miret de les Parellades	27c.	Can Montaner del Palou
8c.	Can Miret de les Torres	28c.	La Granja del Carme
9c.	Can Parès	29c.	Can Peret Coll
10c.	Can Pau Artigues	30c.	Can Mestre dels Clapers
11c.	Xoriguera	31c.	Can Cuadras de la Timba
12c.	Castell de Ribes	32c.	Els Vinyals
13c.	Ermita de Sant Pau	33c.	El Racó
14c.	Església Vella	34c.	Els Sumidors
15c.	El Redós de Sant Josep i Sant Pere	35c.	La Torreta
16c.	Apartaments El Castell	36c.	Mas d'en Giralt
17c.	Torre del Veguer	37c.	Corral d'en Massó
18c.	Can Puig	38c.	Ca l'Almirall de la Font
19c.	La Casa Roja	39c.	Mas Berenguera
20c.	La Granja	40c.	Can Pere de la Plana

41c. Can Marcer de la Penya
 42c. Mas de les Catalunyes
 43c. Mas Parès de Dalt
 44c. Can Masalleres
 45c. Montgròs
 46c. Can Ramon
 47c. La Masieta
 48c. Can Ramonet
 49c. Can Zidro
 50c. La Coma (Can Barba)
 51c. Can Tomeu
 52c. Corral de Capdet
 53c. Can Parici
 54c. Can Vidal de la Serra
 55c. Can Feina
 56c. La Fassina
 57c. El Mur
 58c. Can Fontanals
 59c. Mas de les Farigoles
 60c. Can Macià
 61c. Can Bertran
 62c. Ca l'Escolà
 63c. Masia de la Carretera
 64c. Les Casetes
 65c. Corral d'en Pujol
 66c. Can Mironet del Bosc
 67c. Els Cocons
 68c. La Mata
 69c. Clot dels Frares
 70c. Mas d'en Bosc
 71c. Can Baró de la Cabreta
 72c. Can Bruguera
 73c. Mas d'en Serra
 74c. Els Colls-Casa del Mar
 75c. Can Puça
 76c. Can Ramon Miret
 77c. Can Cuadras del Palou
 78c. Can Geló
 79c. Can Joanet d'en Zidro
 80c. Can Carbonell de les Parellades
 81c. La Casa Gran
 82c. Can Tabaco Xic
 83c. Sant Pau Xic
 84c. Maset d'en Lleó
 85c. Mas d'en Mossèn Alba
 86c. Can Quima-Can Carnisser nou
 87c. Can Torrents
 88c. Can Giralte del Palou
 89c. Can Doctor Cuadras

90c. Església de Sant Pere
 91c. Rectoria
 92c. Maset d'en Cuadras
 93c. Torre de Vilanoveta
 94c. Casa de la Vila
 95c. Plaça Marcer, 5
 96c. Can Punxes
 97c. Clot d'en Sidós (autòdrom)
 98c. Mas del Coll d'Entrefort

BARRIS:

1a. Les Parellades
 2a. Les Torres
 3a. Ribes i el Palou
 4a. El Palou Alt
 5a. Puigmoltó
 6a. Sota-ribes
 7a. Vilanoveta
 8a. El Carç

CONJUNTS:

1b. Carrer del Calvari
 2b. Carrer dels Pous
 3b. Plaça de la Vila

FAÇANES:

1d. Ca la Brígida
 2d. Can Mestre Xic
 3d. Can Pau Roig
 4d. Plaça de la Font, 6
 5d. Can Simón
 6d. C/ Major 9
 7d. C/ Major 10
 8d. C/ Major 11
 9d. C/ Major 13
 10d. C/ Major 18
 11d. C/ del Pi 22
 12d. C/ del Pi 24
 13d. C/ del Pi 25
 14d. C/ del Pi 27
 15d. C/ del Pi 36
 16d. C/ del Pi 38
 17d. C/ del Pi 40
 18d. C/ del Pi 42
 19d. C/ Nou 3

- 20d. Plaça Marcer, 10
- 21d. Plaça Marcer, 11
- 22d. Plaça Marcer, 12
- 23d. Plaça Marcer, 13
- 24d. C/ Ajuntament, 6
- 25d. Plaça de la Font, 3
- 26d. C/ Doctor Puig, 5
- 27d. Plaça Marcer, 6

ALTRES ELEMENTS ARQUITECTÒNICS:

- 1e. Pont de Can Coll
- 2e. Font de la Farmàcia
- 3e. Autòdrom Rocamar
- 4e. Bosc i jardí de Solers
- 5e. Creu de terme
- 6e. Creu del camí de Sant Pau
- 7e. Pont de la Palanca

Les masies i altres elements de l'anterior relació han estat degudament situats en el plànol I.7 a escala 1/15.000, i complementats en els plànols sèrie II.2 a escala 1/2.000

2. Protecció del patrimoni arqueològic

La revisió del PGOM incorpora tanmateix les àrees d'expectativa arqueològica facilitades pel Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, les quals estan perfectament descrites en el volum IV i resumidament es llisten a continuació, incorporant-se també en els plànols.

A1. EL VILAR	A22. LA MUNTANYETA
A2. TOMBES DE SOLERS	A23. ALLÒ EN ROSSELL
A3. LES TORRES	A24. BALMA DEL COSTER MITGER
A4. LA CREUETA	A25. CAN JOVE
A5. CAN MASALLERES	A26. EL GARROFER DE LA CISTERNA
A6. PORTL D'EN RAFEQUES	A27. AVENC DEL MAS DE MOSSÈN ALBA
A7. BÒBILA ROCA	A28. LA CASA ROJA
A8. PUIGMOLTÓ	A29. FORATS DE SANT BORI (D'EN BORI)
A9. EL PADRUELL	A30. ROCA RUBÍ
A10. LA PEDRA ENCANTADA	A31. COVES DE ROCA RUBÍ
A11. SOLERS	A32. ELS PINS DE CAN JOVE
A12. CAN MIRONET	A33. CAN COLL
A13. CAN GIRALT	A34. FORN DE LES TIMBES
A14. LA CARRETERA	A35. CAN RAMON
A15. CAN BARÓ DE LA CABRETA	A36. ELS COCONS
A16. LA SERRA	A37. SANT PAU
A17. LA MASIETA	A38. COVA NEGRA
A18. EL MONTGRÓS	A39. MAS BERENGUERA
A19. LES TIRENQUES	
A20. EL BOSQUET	
A21. ALLÒ EN ROS	

SEGONA PART

CAPÍTOL I

EL SÒL URBÀ

1. ELS SÒLS CLASSIFICATS DE SÒL URBÀ

L'atorgament del règim de sòl urbà que es proposa és en base de l'actual classificació del Pla General que es revisa, incorporant aquells sòls que s'han desenvolupat mitjançant plans parcials i han executat en la totalitat la seva urbanització i els compromisos o que tenen la seva consideració legal pel que fa a l'executivitat.

També cal advertir que determinats indrets, s'han considerat amb el règim de sòl urbà alguns sòls que no arriben a tenir la consideració física d'aquest règim, ja sigui per la poca consolidació de l'edificació, ja sigui pel baix grau d'urbanització. En aquests casos en què s'ha assignat el règim de sòl urbà, a vegades per necessitat d'obtenir més ràpidament sòls públics, s'hi han fixat unes unitats d'actuació per tal que es materialitzin les cessions i es garanteixi la urbanització necessària, en les proporcions semblants a les que correspondrien en règim de sòl urbanitzable.

D'acord amb l'article 23 del DL 1/1990, en sòl urbà el PGOM han de contenir les següents determinacions:

1.1 Delimitació del sòl urbà i sectors d'actuació.

Segons l'article 8 de la Llei 6/1998 tenen la condició de sòl urbà:

- a) El sòl ja transformat perquè té, com a mínim, accés rodat, proveïment d'aigua, evacuació d'aigües i subministrament d'energia elèctrica o perquè està consolidat per l'edificació en la forma i amb les característiques que estableix la legislació urbanística.
- b) Els terrenys que, en execució del planejament, hagin estat urbanitzats d'acord amb aquest planejament.

Tractant-se, Sant Pere de Ribes, d'un municipi plurinuclear s'han delimitat, com a conseqüència, varis nuclis de població. En els plànols corresponents de classificació i qualificació del sòl es grafia la delimitació del sòl urbà, amb escales 1:10.000 i 1:2.000 respectivament, amb les superfícies i usos predominants que resumeix la següent Taula.

Superfícies i usos dominants en sòl urbà.

Sector	Superfície bruta del sector i usos dominants (m ²)				TOTAL
	Habitatge	Industrial	Terciari	Diversos*	
Ribes				1.487.925	1.487.925
Els Garrofers	58.825				58.825
Solers			190.663		190.663
Els Camils			38.237		38.237
El Carç	3.765				3.765
Puigmoltó	49.087				49.087
Rocamar				186.081	186.081
Les Torres i Vallpineda				322.987	322.987
Les Roquetes				589.622	589.622
Mas d'en Serra	493.336				493.336
Pol. Ind. Vilanoveta-2		254.312			254.312
Vilanoveta				40.425	40.425
Les Herbes del Racó		23.014			23.014
Àrea de servei BV-211			19.707		19.707
Pol. Ind. Vilanoveta		273.620			273.620
Sup. total de sòl urbà	605.013	550.946	248.607	2.631.573	4.031.606

* La columna d'usos diversos es refereix als nuclis de població madurs amb una estructura urbanística complexa.

Com prescriu la Llei, en la delimitació de sòl urbà s'ha comprovat que el grau d'ocupació per a l'ús dominant assoleixi el percentatge que la Llei exigeix per a la definició de sòl urbà. En el cas concret de Les Herbes del Racó i de Solers, s'ha imposat a més, la voluntat d'impedir-ne una expansió desproporcionada.

Tret dels àmbits a que es refereix el punt anterior, les Unitats d'Actuació corresponents, a l'ampliació de les Torres i unes petites ampliacions de Puigmoltó, la resta de sectors compten amb planejament aprovat que defineix els usos del sòl i les infraestructures bàsiques. En general la revisió ha procurat homogeneïtzar la zonificació i definir uns nous estàndards per a les infraestructures en funció del desenvolupament previst pel sector.

1.2 Tractament detallat del sòl urbà

Defineixen l'estructura urbana dels diferents sectors: el sistema viari, a través de les alineacions i rasants, els sistemes d'espais lliures i equipaments com a elements sobre els quals es recolza l'aprofitament urbanístic de les diferents zones i la qualificació urbanística del sòl. Aquests elements d'ordenació, grafats a escala 1: 2.000, s'han definit a partir de la cartografia del padró de l'impost de béns immobles, per que puguin servir de referència per a posteriors aplicacions d'informació geogràfica i gestió territorial a desenvolupar per l'administració actuant.

1.2.1 Qualificació del sòl

En sòl urbà, a partir de la diferenciació funcional entre sistemes i zones, la qualificació urbanística del sòl té com a objectiu determinar a nivell detallat els usos i intensitats d'ús que es desenvolupen dins de cada sector de sòl urbà. La referència gràfica en la qual s'aplica la qualificació urbanística del sòl és la zonificació.

L'article 3 del DL 1/1990, inclou dins la competència urbanística concernent al planejament la d'establir zones diferents d'utilització segons la densitat de població que hagi d'habitar-les, percentatge de terreny que pugui ser ocupat per construccions; volum, forma, nombre de plantes i destí dels edificis amb criteris d'ordenació generals per a cada zona.

Els quadres que complementen aquesta part de la memòria recullen les superfícies de sòl per a cada sector i per a cadascuna de les zones definides pel pla. En un volum annex normatiu es recull també la superfície total de cada sector, la de cada unitat zonal i de sistemes, i els totals de les superfícies anteriors.

1.3 Desenvolupament dels diferents sectors de sòl urbà

1.3.1 Ribes

El Casc Urbà de Ribes incorpora els antics sectors de Can Macià i els Costarets i els barris del Palou Alt, Sota-ribes i les Parellades. En tant que no s'hagin conclòs en la seva totalitat els respectius processos d'urbanització, es mantenen les unitats d'actuació urbanística 3, 4, 5, 7, 9 i 11 i la subdivisió del Polígon 8 en unitats d'actuació A i B, en els termes en que s'estan desenvolupant fins a completar la seva urbanització.

Es delimita un sector central de reordenació del casc antic que té com a objectiu la reconversió del casc històric per adequar-lo a la supressió de la travessia urbana de la carretera B-211 i garantir així la connexió entre les noves polaritats comercials i el centre. Per aquest àmbit es preveu la redacció d'un pla especial de reforma interior, el PE1, que doni alternatives a l'actual estructura comercial, dotació d'aparcaments i redefinició dels usos del sòl, mantenint l'edificabilitat bruta dins d'un marge del 10% respecte de l'actual. La superfície total d'aquest sector és de 263.800 m².

S'incorpora la nova ordenació proposada pel desenvolupament de la segona fase del sector de Can Puig, a partir del conveni establert entre l'Ajuntament i la Direcció General d'Habitatge, incloent-hi la nova ubicació de l'IES Can Puig.

Es qualifica com a equipament la Masia del Carme, fins ara qualificada com a zona de conservació d'ús.

Es requalifiquen part dels sòls com a zona ciutat jardí unifamiliar intensitat V (clau 10.2e), constituint amb els terrenys veïns, que encara no han estat urbanitzats, la unitat d'actuació número UA23.

Es delimiten les noves unitats d'actuació: UA-15 (Cal Doctor Ignasi Roig), UA-16 (Can Carbonell) i UA-17 (Can Guillem), ambdues al barri de les Parellades, UA-18 (casa cremada) i UA-19 (Fàbrica Textil Miret). Amb les anteriors propostes el pla intenta assumir determinades formulacions de la propietat compaginant-les amb un millor funcionament dels àmbits en que són ubicades. En cada cas, la nova ordenació proposa incorporar part del sòl afectat a sistema en funció de les condicions particulars establertes.

Mereix una menció a part, la proposta d'ampliació de la carretera d'Olivella fins a la Urbanització Can Lloses Can Marcer i a la permeabilització viària del Palou Alt. Per a l'execució d'aquesta vialitat, s'ha delimitat la unitat d'actuació número UA-21 que permetrà obtenir la cessió del terreny destinat a vial en correspondència a l'atorgament d'un aprofitament urbanístic limitat que s'ubicarà a l'extrem nord del nucli antic del Palou Alt. L'ordenament i la resta de determinacions precises per regular aquesta unitat d'actuació es fixen en el present document. També i al Palou Alt es fixen dues d'altres unitats d'actuació, la UA-20 i la UA-30 per tal d'obtenir sòls per a la millora de l'espai públic.

A nivell d'estructura viària, es prolonga el Passeig Enric Morera fins la carretera d'Olivella, intentant salvar les pistes esportives del pati de l'escola dels Costarets. A més a més l'equipament educatiu s'amplia en el solar de propietat municipal situat al costat del pavelló poliesportiu de Ribes.

Altres actuacions puntuals són la de l'ampliació dels sòls destinats a equipament administratiu, ocupant el pati posterior de l'edifici de la Casa de la Vila, la delimitació d'una àrea destinada a la construcció del nou mercat al costat del passeig de Circumval·lació i amb una placeta que el separi de l'eix Onze de Setembre - pont de Can Coll. Tanmateix s'ajusten errades materials en alguns límits i es determina que la benzinera pugui passar directament a la qualificació de ciutat jardí (clau 10.2e) si deixa la seva activitat quan es posin en funcionament les altres dues proposades (l'una a l'antiga pedrera de la BV-211 i l'altra al costat de la rotonda de la sortida de l'autopista en sentit Sitges).

S'incorpora la Unitat d'Actuació UA31, zona industrial (Giravi-Girami) a Sota-Ribes per tal de mantenir els compromisos de cessió dels espais públics i la urbanització dels mateixos d'acord al document aprovat definitivament per la CUB el 30 de setembre de 1997.

1.3.2 Les Roquetes

El nou pla general considera el sector Mas d'en Serra incorporat al nucli urbà de les Roquetes, amb el qual forma un continu urbà. Amb tot, per raons

històriques i pel fet que el Mas d'en Serra, no ha finalitzat l'execució de la totalitat de les infraestructures establertes pel Pla Especial corresponent, es conserva aquesta denominació.

Es defineix un sector de rehabilitació i reforma interior que inclou els barris de la Cervereta i Solicrup. Delimiten l'àmbit d'aquest sector, degudament recollit en els plànols d'ordenació a escala 1:2.000, els carrers Agricultura i García Lorca. Es desenvoluparà mitjançant un Pla Especial, el PE2, que incorpora l'obertura dels carrers Pere II i Jacint Verdaguer, així com l'eixamplament del c/ Andalusia.

La revisió manté la unitat d'actuació UA2 a la Vinya d'en Petaca la qual es desenvolupa en un Pla Especial que acabarà de determinar la situació de l'espai lliure, l'equipament, la zona comercial i el tipus edificatori, amb un sostre total de 7.700 m².

1.3.3 Mas d'en Serra

Com ja s'ha dit, la revisió manté vigent el PEIRI de Mas d'en Serra. Cal però incorporar el disseny detallat de l'avinguda Montseny d'accés a la urbanització en base a dues voravies de 5 m d'ample per tal de fer possible la plantació d'un bon arbrat, el soterrament de les línies i la creació d'una catifa verda que separi i protegeixi el vianant dels cotxes. Al final de l'avinguda Montseny en la seva trobada amb el c/ Agricultura, als Colls es projecta un round-about per organitzar el trànsit.

1.3.4 Els Garrofers

S'incorpora al sector una finca veïna coneguda com "el Bosquet", que tot i comptar una edificació, el pla parcial tramitat amb anterioritat a l'anterior revisió de PGOM no va recollir. Es manté el nombre d'habitatges actuals i s'estableix una unitat d'actuació urbanística, la 22 per tal de garantir l'equidistribució de beneficis i càrregues del planejament.

L'increment d'aprofitament urbanístic que resulta de les anteriors determinacions permet incorporar al sector una franja de zona verda ubicada en l'espai que resta entre aquesta urbanització i el sòl no urbanitzable protegit que limita al nord amb el sector.

1.3.5 Vallpineda

Es manté l'estructura urbana del PEIRI de Vallpineda, tot i simplificant la zonificació en suprimir la zona 21.1 que passa a (10.2ca) residencial i terciari, i refondre les zones 19.2 i 19.3 en la nova (10.1ba) limitant el seu ús al d'habitatge unifamiliar aïllat i arreglerat.

Es manté l'antic equipament situat a l'extrem ponent del sector i es qualifiquen de (9.1a) uns sòls situats en front d'aquest terreny, tot i mantenint una unitat d'actuació, la UA-29.

El sector creix en direcció sudponent fins a tocar el límit amb el Terme de Sitges per recuperat una proposta d'equipament. Per aquest motiu es delimita la UA-12.

1.3.6 Rocamar-Minivilles

Pel sector de Rocamar es fixa la unitat d'actuació UA-26, per tal de materialitzar les cessions i la finalització de l'obra urbanitzadora. En el límit Nord del Sector es preveu la connexió amb l'Autòdrom mitjançant un pont per damunt de la riera de Ribes.

La zona 23, hotelera, passa a ser ciutat jardí intensitat III (clau 10.1cb).

Fins que l'Ajuntament recepcioni les obligacions derivades del pla que es revisa referents a la Unitat d'Actuació 10 (Minivilles), es mantenen vigents les obligacions que per a ella fixa el planejament vigent fins ara.

1.3.7 Polígon industrial Vilanoveta

En aquest sector, per tal de garantir (en el cas de que es realitzi) que la transformació d'ús industrial a residencial, terciari o comercial, es faci de forma unitària per a totes les illes afectades, aconseguint així una ordenació global per tot el front de la Rambla, es delimita un àmbit de Pla Especial que té com objectiu garantir l'ordenació unitària de les illes i alhora, la fixació dels espais corresponents a les cessions dels espais públics, així com la definició dels usos de l'ordenació. En els plànols d'ordenació s'inclou una primera composició que s'ha d'entendre amb caràcter orientatiu i que serà definitivament fixada en l'esmentat Pla Especial. En cas de transformació d'ús a residencials, terciaris i/o comercials es podrà augmentar el seu índex d'edificabilitat neta fins a $1,5 \text{ m}^2\text{st}/\text{m}^2\text{sl}$. Com a conseqüència de les plusvàlues generades, en el cas de la transformació d'ús, es cediran 35 m^2 de zona verda per cada nou habitatge i un 10% de l'aprofitament mitjà de l'increment de $0,4 \text{ m}^2\text{st}/\text{m}^2\text{sl}$. L'ús de les plantes baixes, en cas de transformació, es reservarà a comercial o industrial de 1ª i 2ª categoria, és a dir compatible amb l'habitatge. Cal precisar que els propietaris de l'illa afectada per la perllongació de la Rambla d'Entrada, mantindran, dins la nova parcel·la neta, la totalitat de l'edificabilitat assignada en la reparcel·lació o la nova, de $1,5 \text{ m}^2\text{st}/\text{m}^2\text{sl}$ aplicat a la parcel·la actual, en el cas de transformació d'ús.

Les construccions i les instal·lacions afectades es veuran compensades en el nou sector de desenvolupament industrial en règim de sòl urbanitzable, situat entre l'actual polígon i la variant de la C-246, així com també correran a càrrec del nou sector les despeses d'execució de la perllongació de l'esmentada Rambla d'entrada.

També es formula, que en qualsevol cas, les noves edificacions industrials que es poguessin bastir entre la Rambla del Garraf i la perllongació de la Ronda Ibèrica, seran de 1 i 2 categoria, és a dir, compatibles amb el veïnatge d'ús residencial.

Pel que fa a les edificacions confrontants a la Rambla del Garraf i a l'avinguda de les Roquetes es limita l'ús comercial i d'oficines en la franja de la façana principal.

1.3.8 Casc antic de Vilanoveta

La revisió del pla general reserva un paper privilegiat al nucli urbà de Vilanoveta. En conseqüència els canvis que s'hi proposen, qualitativament, són molt importants.

Un cop desenvolupat el nou sector urbanitzable que es preveu pel creixement de les Roquetes, Vilanoveta passarà a ser el punt de referència de la nova entrada que es projecta a partir de la rotonda construïda en la C-246. Amb l'ordenació resultant d'aquesta revisió, el nucli històric de Vilanoveta, passarà a ser el contrapunt històric d'aquesta jove població. Entre Vilanoveta i el nou creixement de les Roquetes es preveu un coixí verd i de dotacions.

Pel que fa a l'estructura interna, el nou ordenament recull la diversitat d'usos que en el decurs del temps s'hi han anat produint, diferenciant els corresponents a casc antic, dels de tipus residencial dotacional o turístic. En aquest sentit, cal esmentar l'existència d'un equipament cultural d'abast comarcal com és la Casa d'Andalusia. També cal apuntar l'existència d'una residència geriàtrica contrària a l'actual ordenament, per la qual cosa fins ara no ha pogut ser legalitzada.

La assignació de noves rendes de tipus hotel·ler i de residència col·lectiva, permet assignar els costos de llur implantació, tant pel que fa a cessions com a l'execució d'infraestructures. A tal fi, se'ls hi assigna dues unitats d'actuació, la UA-24 i la UA-24 bis, que inclouen una superfície reservada a sistema d'espais lliures i al sistema viari.

1.3.9 Puigmoltó

S'adequa la qualificació urbanística a les tipologies ja avui implantades al sector, diferenciant zones de casc antic, ciutat jardí de baixa densitat i edifici protegit, totes elles per a ús d'habitatge. Atenent una proposta presentada amb caràcter previ a la revisió i posteriorment ratificada en el període d'informació pública dels criteris i objectius generals de l'ordenació, s'ha incorporat al nucli una unitat d'actuació, la UA-14, que inclou una zona amb (clau 10.1e) i amb la cessió d'uns sòls destinats a sistema viari i al sistema de parcs, jardins i places públiques (clau A2) i possibilitant la construcció de quatre habitatges.

Tanmateix es fixa una altra Unitat d'Actuació, la UA-25 per tal de cedir i urbanitzar el tram llevant del vial intern.

1.3.10 Les Torres

Es fixa una Unitat d'Actuació, la UA-13 que permetrà l'establiment d'un front edificat a llevant del camí d'accés des de Vallpineda, la millora del qual correrà al seu càrrec, i la creació d'una placeta. En l'ordenació d'aquesta unitat d'actuació es fixa la tipologia de nucli antic (clau 7.1).

Una segona unitat d'actuació, la UA-27, la qual porta implícita la redacció d'un Pla Especial, té com a objectiu permetre la legalització d'una activitat agro-alimentària implantada que s'ha desenvolupat al nucli, amb gran incidència en el sector vinícola, la relació de les noves edificacions amb les preexistents, el control mediambiental del conjunt i la ubicació d'un habitatge vinculat a una explotació agrícola propera al nucli que no compleix les condicions requerides per a la seva autorització. Això fa que, prèviament a la patrimonialització dels drets atorgats per la revisió s'haurà de donar compliment al mutu acord de 29 de març de 1999 entre les parts afectades per l'actuació anterior. Tanmateix caldrà que es materialitzi la plantació d'una massa verda que fagociti les construccions de la indústria i les mimetitzi des de les perspectives de la A-16. Qualsevol nova instal·lació de sitges i dipòsits serà soterrada.

1.3.11 El Carç

El perímetre d'aquest sector es limita al nucli històric.

La qualificació urbanística es limita a una sola zona objecte de protecció, edificis protegits en el catàleg (clau 11.1a).

1.3.12 Els Camils

Per raó de la seva funció territorial, la totalitat del sector es considera que forma part del sistema general d'equipaments.

La qualificació urbanística de sistema s'aplica a la totalitat del sòl aprofitable del sector. Només la masia destinada a habitatge del Pp Camils ha estat qualificada com a zona objecte de protecció (clau 11.1b).

1.3.13 Solers

El sector de Solers constitueix un paratge especialment important pel municipi de Sant Pere de Ribes: en el temps de vigència del pla que es revisa hi ha estat enclavat el Gran Casino de Barcelona, que ha representat la

principal activitat de caràcter lúdic i terciari del municipi. La finca conté, a més, un conjunt d'elements que el pla general considera que són mereixedors de protecció, com el nou vial d'enllaç entre la C-246 i la BV-2112, els jardins del Mas i el bosc exterior que es proposa protegir-lo i que s'incorpori com a sistema de parcs (clau A2).

Com sigui que en el moment de redactar aquesta revisió s'ha tramitat el trasllat de l'activitat que en el seu moment va justificar l'ordenació del sector, s'han iniciat converses amb els propietaris per definir les condicions que permetin reconvertir l'edifici en un establiment hotel·ler.

Atès que a hores d'ara resten per complir-se les obligacions derivades del planejament anterior com la cessió del bosc, el vial d'accés des de l'antiga C-246 i l'execució de les infraestructures urbanístiques que hauria d'haver definit el pla especial o projecte d'urbanització redactat al respecte, la revisió manté aquestes obligacions que s'hauran de materialitzar prèviament a la concessió de qualsevol obra de reconversió i, evidentment, abans que sigui autoritzat qualsevol nou ús que s'hagi d'instaurar en les finques incloses en el sector.

Pel que fa a l'ordenament del sector, la qualificació del sòl grafiada en els plànols corresponents manté la protecció de l'actual edifici, el vial d'accés, el bosc exterior i l'ubicat a l'interior del recinte així com els jardins que envolten l'edifici principal. La zona actualment usada com a aparcament es qualifica com a equipament esportiu privat amb un sostre màxim de 3.000 m²st i en tant no es destini a aquesta funció podrà continuar utilitzant-se com aparcament. S'admetrà tanmateix l'ús educatiu, complementari a l'ús principal. En qualsevol cas, l'ús d'aparcament pel normal funcionament de qualsevol de les activitats previstes en el sector es considera incompatible pel normal funcionament amb la protecció que el pla atorga a les zones de bosc interior i exterior del recinte tancat.

Dins el sistema de Parcs i Jardins i Places Públiques (clau A2) delimitada pel camí de Solers i la BV-2112, es podrà ordenar una zona d'aparcament en el Pla Especial, el PE3, tot i respectant la zona arbrada.

Es preveu una zona per a espectacles a l'aire lliure, situada a ponent de l'edifici principal dins la zona de verd privat protegit (clau 11.2). Tanmateix es fixa una edificabilitat total de 15.179 m²st, dels quals 8.388 m²st són de l'edifici actual i la resta, 6.791 m²st corresponen a una possible ampliació de l'edifici que haurà de definir-se en el Pla Especial, el PE3, ocupant part de la zona que ara en els plànols d'ordenació ve definida com a verd privat protegit. (clau 11.2). El Pla Especial PE3 haurà de mantenir els valors arquitectònics, paisatgístics i mediambientals protegits per aquest planejament.

En el termini de dos anys, i en qualsevol cas prèviament a qualsevol actuació que tingui com a objectiu la reconversió de les instal·lacions actuals, s'hauran d'haver fet efectives les cessions obligatòries i gratuïtes assignades al sector. Passat aquest termini, l'Ajuntament podrà adoptar les mesures que consideri oportunes per a obtenir els referits sistemes incloent l'expropiació dels

terrenys afectats i repercussió del cost d'expropiació sobre la resta de propietats del sector en proporció als respectius aprofitaments urbanístics.

El Pla Especial tanmateix determinarà els usos compatibles per a la construcció situada davant de l'antiga c-246 i futura Rambla Garraf.

1.3.14 Indústria Les Herbes del Racó

Inclou una activitat industrial agrícola d'envasament i comercialització d'herbes medicinals amb un alt grau de compatibilitat amb el sòl no urbanitzable. Es tracta de legalitzar la situació de fet sense possibilitats d'expansió.

Atès que en el moment de tancar la redacció d'aquest document manca suficient informació per desenvolupar de forma precisa l'ordenament del sector, en principi es defineix la voluntat de regularitzar la seva situació a través del planejament especial, el PE4, o mitjançant les directives que es puguin concretar en la tramitació de la mateixa revisió. Si finalment s'opta pel pla especial, aquest haurà de detallar la qualificació urbanística del sòl, zones de transició que, si més no compleixin la normativa de protecció contra els incendis forestals i les infraestructures i aparcaments adients a l'ús consolidat.

En qualsevol cas el desenvolupament d'aquests sòls s'atendrà a les determinacions fixades pel Pla Especial per a la Zona d'Interès Natural.

Es tindrà en compte en el Pla Especial la reserva de sòl necessària per al condicionament de la carretera C-15b, per tal que el seu traçat estigui dissenyat d'acord amb paràmetres geomètrics corresponents a una velocitat específica de 70 km/h i una secció de 7 m de calçada més vorals a banda i banda de 1,5 m (d'acord amb l'ordre d'estudi 991201 Millora general. Condicionament de la carretera C-15b entre Sant Pere de Ribes i Canyelles i el desdoblament de la C-15 entre Canyelles i Vilafranca del Penedès).

1.3.15 Sector de Serveis de la BV-211

Es planteja la possibilitat d'establir una estació de servei en els sòls ocupats per una antiga pedrera situada al peu de la BV-211 a uns 400 m a ponent de l'accés al poble de Ribes per les Parellades. El seu desenvolupament serà mitjançant un Pla Especial, el PE5, que admetrà l'ús d'estació de servei (clau C3) ampliant-se amb l'industrial de 2 categoria i el de restauració, així com els relacionats amb el món de l'automòbil. El sostre total es limita a 600 m² st, incloent la benzinera. Serà vinculant que en el sector de serveis s'hi instal·li un punt d'informació municipal.

Es tindrà en compte en el Pla Especial la reserva de sòl necessària per al condicionament de la carretera C-15b, per tal que el seu traçat estigui dissenyat d'acord amb paràmetres geomètrics corresponents a una velocitat

específica de 70 km/h i una secció de 7 m de calçada més vorals a banda i banda de 1,5 m (d'acord amb l'ordre d'estudi 991201 Millora general. Condicionament de la carretera C-15b entre Sant Pere de Ribes i Canyelles i el desdoblament de la C-15 entre Canyelles i Vilafranca del Penedès).

1.3.16 Les Parellades

El nucli antic de les Parellades constitueix una entitat territorial històricament diferenciada del casc urbà de Ribes, per la barrera física de la riera de Ribes. A partir de l'hort de la masia actualment erm de Can Carbonell, el barri ha sofert una expansió en direcció a la variant de la carretera de Canyelles, de reduïdes dimensions.

El nucli antic fou objecte d'anàlisi detallada en la documentació d'informació urbanística del Pla revisat, que el nou PGOM assumeix en tots aquells aspectes que no són modificats expressament. En resposta a les grans deficiències en matèria d'infraestructures, a començament dels 90, va ser redactat per la Gerència d'Urbanisme de l'Ajuntament un pla especial d'infraestructures que a hores d'ara s'està executant.

Iniciada l'execució de les obres d'urbanització de la Unitat d'Actuació que va definir el Pla General objecte de revisió, es proposen dues noves unitats d'actuació que permetran donar sortida a la situació en que es troba l'hort de Can Carbonell i fer possible l'accés al sector de creixement en sòl urbanitzable que l'actual revisió proposa ubicar entre les Parellades i la Variant de la BV-211, a la qual més endavant es farà referència. Per tal d'accedir millor a aquest nou sector de desenvolupament es preveu la connexió amb la trama viària del nucli antic del poble de Ribes.

1.4 Polígons i unitats d'actuació

1.4.1 Modificacions poligonals

Com ja s'ha dit, la revisió del PGOM fa seus tots aquells actes dirigits a l'execució del planejament que no siguin expressament modificats. Per tant, en tot allò que no sigui expressament modificat, en el planejament pendent d'execució es mantenen les divisions poligonals en els termes vigents en el moment en que s'aprovi la revisió, per bé que no s'incloguin en els documents gràfics.

Amb això s'entén que la revisió considera vigents tots aquells drets i obligacions inherents a la propietat del sòl i a l'administració actuant que no hagin estat consolidats en els seus objectius de fons o en llur contingut formal.

1.4.2 Unitats d'Actuació

Les Unitats d'Actuació 3, 4, 5, 7, 9, i 11 es mantenen les seves determinacions en no estar del tot executades, per bé que no s'inclou el seu grafiat en els plànols d'ordenació. Les Unitats d'Actuació 1, 6 i 8 en considerar-se executades s'exclouen de la revisió, mantenint-se, no obstant, llurs denominacions per raons històriques.

En el volum VII, corresponent als Instruments de Planejament es detallen els paràmetres i determinacions de les diferents unitats d'actuació i plans especials, tant en la part gràfica com en la part numèrica i escrita.

CAPÍTOL II
EL SÒL URBANITZABLE

1. ELS SÒLS CLASSIFICATS DE SÒL URBANITZABLE

D'acord amb l'article 10 de la Llei 6/1998 sobre règim urbanístic del sòl i valoracions, als efectes d'aquesta Llei, el sòl que no tingui la condició d'urbà o no urbanitzable serà considerat sòl urbanitzable i podrà ser objecte de transformació en els termes establerts en la legislació urbanística, el mateix pla general d'ordenació i la resta de planejament que li sigui aplicable.

1.1 Delimitació del sòl urbanitzable i sectors d'actuació

La revisió del PGOM pel que fa a sòl urbanitzable, manté les condicions dels sectors en execució i proposa les següents modificacions respecte del pla anterior:

1. Supressió del Sector de Can Puig, per a ús residencial.
2. Reducció de l'àmbit del Sector Can Pere de la Plana.
3. Reducció de l'àmbit del Sector Can Lloses / Can Marcer.
4. Reducció de l'àmbit del Sector Els Vinyals / Can Girabals.
5. Ajust del Sector Mas Parés de Dalt /Torre del Veguer.
6. Definició de cinc nous sectors residencials de sòl urbanitzable que permetran encabir-hi el creixement previst per a Ribes i les Roquetes, dos sectors industrials i un altre reservat a usos direccional, oci, terciari i d'equipament per a la implantació d'activitats econòmiques. Tanmateix es preveu un sector destinat a parc Tecnològic a Can Puig.
7. La resta del territori pendent de sectorialitzar es considera com a sòl apte per urbanitzar que haurà de respectar les incompatibilitats fixades pel PGOM i acatar els criteris establerts per a la delimitació de sectors de planejament parcial.

El quadre que segueix correspon al balanç reclassificador d'aquesta revisió respecte el pla anterior.

SUP. AFECTADES SEGONS PGOM (en m²)

SECTOR	1982	2001	DIFERÈNCIA
Els Colls	354.616	349.529	-5.087
Can Puig Ind.	274.045	298.054	24.009
Can Puig Residencial	274.045	0	-274.045
Mas Alba	1.970.391	1.908.945	-61.446
Can Lloses / Can Marcer	2.590.191	1.104.485	-1.485.706
Els Cards	229.757	244.751	14.994
Els Vinyals / Can Girabals	1.307.636	306.167	-1.001.469
Mas Parés / Torre del Veguer	176.442	164.908	-11.534
Can Pere de la Plana	2.205.000	529.646	-1.675.354
C-246	0	307.096	307.096
Pol. Ind. Variant c-246	0	108.609	108.609
Pol. Ind. Vilanoveta	0	141.809	141.809
Ribes Parellades Can Giralt	0	158.905	158.905
Ribes Can Mestre	0	49.667	49.667
Can Jove	0	194.737	194.737
Can Coll	0	255.823	255.823
Mercat-Parc Central	0	248.633	248.633
Resta per urbanitzar	0	498.462	498.462
Balanç reclassificador			- 2.511.897

El resultat total serà la desclassificació de prop de 251 hectàrees de sòl urbanitzable que passaran a algun dels règims de protecció previstos pel sòl no urbanitzable.

1.2 Criteris per a l'execució del PGOM en sòl urbanitzable

1. El sistema d'actuació pels diferents sectors en Sòl Urbanitzable el determinarà el pla parcial corresponent, considerant-se, per omissió, el de compensació.
2. En dos anys s'haurà d'haver iniciat la tramitació, dels plans parcials corresponents a tots els sectors definits en aquest pla.
3. Per tal d'assegurar el desenvolupament d'aquest PGOM, un cop superat l'anterior termini, a partir de l'entrada en vigor d'aquesta revisió, si per causes imputables a la propietat del sòl no hagués estat presentat el corresponent Pla Parcial, l'Ajuntament podrà optar per utilitzar com a sistema d'actuació el de cooperació. En el ben entès que aquesta és una opció potestativa, sobre la que l'Ajuntament haurà de valorar l'oportunitat, o no, de la seva aplicació.
4. Es tindran en compte els criteris de sostenibilitat en les propostes d'ordenació que es formulin en els diferents sectors de desenvolupament derivat.

Tanmateix es tindrà cura de la utilització actualitzada dels serveis i infraestructures d'acord amb els avenços tecnològics.

5. Tota la infraestructura de suport pel bon funcionament de cadascun dels sectors anirà a càrrec exclusiu del mateix sector de desenvolupament, tot i tenint en compte els ajuts que puguin derivar-se de les obligacions que depenen de les administracions públiques competents.

En tot cas si en igual circumstància, en el termini de tres anys no s'hagués aprovat el Pla Parcial corresponent, l'Ajuntament per incompliment dels terminis d'aquest PGOM, podrà aplicar allò que preveu per a aquests casos la Legislació vigent.

Els sectors Mercat-Parc Central (SUPP9) que ocupa la Plana de Vilanoveta, on s'ha previst ubicar-hi el creixement de les Roquetes i el de les Parellades-Can Giralt (SUPP4), s'executaran de forma progressiva, en períodes de dos anys, durant els vuit de vigència del PGOM per tal de repartir la capacitat d'augment de la població segons aquesta periodificació.

1.3 Sobre les juntes de conservació

En tots els sectors en que es divideix el Sòl Urbanitzable, a fi de garantir la conservació de la urbanització, es constituirà una Associació Urbanística Col.laboradora de Conservació d'aquestes entitats de conservació que podran néixer a partir de la Junta de Compensació, i en formaran part obligatòriament tots els propietaris del Sector. La duració d'aquestes juntes estarà en funció del pes de la població de primera residència inscrita en padró municipal d'habitants respecte el total potencial de la urbanització.

1.4 Sectors d'intervenció en sòl urbanitzable

En el volum corresponent als Instruments de Planejament es mostra un resum detallat de les determinacions del Pla en sòl urbanitzable, sector a sector, tant gràfica com numèricament. En els apartats següents es descriuen tanmateix les seves determinacions.

Al comptar amb el planejament aprovat i els processos d'execució endegats, els sectors que es llisten a continuació mantenen les determinacions del seu propi planejament en els termes en que aquest va ser aprovat:

SECTOR	Data d'aprovació del Pla Parcial
P.P.O. Els Colls (SUPP 14)	02-02-1987
P.P.O. Mas Alba (SUPP 3)	04-03-1991
P.P.O. Els Cards (SUPP 13)	23-01-1991
P.P.O. Can Lloses / Can Marcer (SUPP 2)	09-07-1997

El sector de Can Pere de La Plana (SUPP 1), en aprovar-se l'anterior revisió del PGOM tenia el Pla Parcial aprovat i, en data 18-06-1997, va ser modificada la seva divisió poligonal. Amb la revisió, el seu àmbit es veu reduït al dels polígons resultants de la modificació esmentada.

Es modifica l'àmbit del sector Can Lloses - Can Marcer, per una al·legació de la Junta de Compensació advertint el risc d'inundació d'una finca edificable al carrer Almirall i el trasllat a una superfície equivalent que formava un retranqueig al límit del sector. Tanmateix s'ajusta el límit oriental de l'àmbit, en les parcel·les situades enfront del c/ Montsant.

1.4.1 Sector tecnològic de Can Puig (SUPP8)

En data 30 de setembre de 1997, a proposta de l'Ajuntament de Sant Pere de Ribes, el Govern de la Generalitat de Catalunya va aprovar una modificació puntual del PGOM de Sant Pere de Ribes que proposava l'adequació del sector de Can Puig en sòl urbanitzable programat per poder-hi desenvolupar una àrea socio-sanitària d'acord amb un projecte de dinamització econòmica endegat per l'Ajuntament amb el suport d'altres Institucions.

Amb el canvi de govern municipal, i després d'una acurada reflexió en relació a la idoneïtat de l'emplaçament de l'àrea socio-sanitària, s'ha cregut molt més adient d'emplaçar-la en el sector de Can Jove, delimitat pel nou eix dels Camils, la riera de Ribes, la BV-2112 i la BV-2113. El nou emplaçament permet una millor conjunció urbanística amb el poble de Ribes i els Camils.

Per altra banda, en el sector de Can Puig s'estableix el desenvolupament per a la implantació d'un parc Tecnològic, atesa la idoneïtat de localització (vist amb bons ulls pel CIDEM) que té el municipi en connexió directa amb la A-16 i en conseqüència a molts pocs minuts de l'aeroport i del port de Barcelona. S'ajusten els límits, incorporant l'àmbit de la Soldonera que en qualsevol cas haurà de desaparèixer en el procés de transformació.

Tanmateix i indicativament es fixa com a sistema de Vall de Riera (clau A3) l'àmbit del torrent de l'Espluga i com a sistema de parcs i jardins el bosc de la masieta i una zona que permeti separar la nova implantació del nucli de Sota-ribes.

Cal precisar que s'imputarà com a cost d'urbanització del Sector la connexió amb el nucli antic de Sota-ribes i amb Ribes, mitjançant un passeig arbrat.

Qualificació urbanística	(clau 18.2)
Superfície total sector.	298.054 m ²
Superfície zonal neta.	119.222 m ²
Superfície d'ús i domini públic.	178.832 m ²
Relació privat/total.	40%
Índex edificabilitat sector (bruta).	0,25 m ² st/m ² sl
Sostre.	74.514 m ² st

1.4.2 Sector Els Vinyals (SUPP 15)

Qualificació urbanística	(clau 16.4)
Superfície total sector.	158.494 m ²
Superfície zonal neta.	63.398 m ²
Superfície d'ús i domini públic.	95.096 m ²
Relació privat/total.	40%
Índex edificabilitat sector (bruta).	0,18 m ² st/m ² sl
Sostre.	28.529 m ² st
Nombre màxim d'habitatges.	111 u

L'ús dominant serà el d'habitatges unifamiliar aïllat i agrupat.

Per tal de poder legalitzar els blocs en construcció es proposa la seva reconversió en residència col·lectiva o per a ús hotel·ler amb un estàndard mínim de 50 m² de superfície útil per unitat d'habitació sempre que es mantingui l'estàndard general corresponent a superfície zonal per habitatge o cada dues habitacions, si es tracta d'un establiment hotel·ler i que es compleixi la normativa sectorial que li sigui aplicable. La dotació de places d'aparcament al servei d'aquest ús, s'hauran d'ubicar necessàriament dins de l'edificació i a resguard de vistes des de l'exterior de la propietat. S'autoritza també la instal·lació d'equipament i l'agroturisme.

1.4.3 Sector Can Girabals (SUPP 16)

Qualificació urbanística	(clau 16.4)
Superfície total sector.	147.673 m ²
Superfície zonal neta.	59.069 m ²
Superfície d'ús i domini públic.	88.604 m ²
Relació privat/total.	40%
Índex edificabilitat sector (bruta).	0,18 m ² st/m ² sl
Sostre.	26.581 m ² st
Nombre màxim d'habitatges.	104 u

El planejament que desenvolupi aquest sector haurà de tenir especial cura amb la seva connectivitat amb la urbanització Les Amèriques del municipi de Canyelles amb la qual podrà establir convenis per a la mútua prestació de serveis.

1.4.4 Sector Mas Parés/Torre del Veguer (SUPP 7)

Qualificació urbanística	(clau 16.4)
Superfície total sector.	164.908 m ²
Superfície neta per habitatge.	65.963 m ²
Superfície d'ús i domini públic.	98.945 m ²

Relació privat/total.	40%
Índex edificabilitat sector (bruta).	0,18 m ² st/m ² sl
Sostre.	29.683 m ² st
Nombre màxim d'habitatges.	115 u

En estar situat a cavall del límit del terme municipal de Sant Pere de Ribes amb el de Vilanova i la Geltrú i atès que una part de la urbanització s'estén al municipi veí, aquest Sector necessàriament haurà de ser ordenat coordinament amb Vilanova i la Geltrú.

1.5 Sectors de nova creació en sòl urbanitzable

Els sectors de nova creació que proposa la present revisió del PGOM s'orienten en dues direccions principals: canalitzar el creixement de Ribes i les Roquetes i fer possible la capitalització del territori mitjançant l'assentament d'activitat econòmica.

Els plànols d'ordenació contenen els sectors urbanitzables, assenyalant de vegades indicativament aquelles àrees de bosc que necessàriament hauran de restar lliures d'edificació com a parts del sistema de parcs, jardins i places públiques.

D'aquestes directrius gràfiques, el planejament executiu haurà de respectar l'estructura viària i la ubicació dels sistemes d'espais lliures i equipaments escolars quan siguin grafiats indicativament en el plànol corresponent d'ordenació del sòl urbanitzable i urbà. La resta de determinacions paramètriques o seqüencials descrites en les sinopsis que segueixen, es regulen a través de la normativa urbanística i el programa d'actuació.

Pel que fa als nous Sectors de desenvolupament residencial que s'incorporen en aquesta Revisió i que vindran detallats a continuació, es podran incrementar en un 5%, tant el sostre edificable total com el nombre d'habitatges màxim fixat, sempre amb la condició que a part del 10% de l'aprofitament mitjà, un altre 10% del sostre edificable sigui destinat per a la construcció d'habitatges en qualsevol règim protegit.

1.5.1 Sector Industrial Vilanoveta (SUPP 10)

Qualificació urbanística	(clau 18.1)
Superfície total sector.	141.809 m ²
Superfície zonal neta.	44.603 m ²
Superfície d'ús i domini públic.	97.206 m ²
Relació privat/total.	31,45%
Índex edificabilitat sector (bruta).	0,40 m ² st/m ² sl
Sostre.	56.724 m ² st

Aquest sector es crea per tal d'augmentar l'oferta industrial del municipi, aprofitant la tangència amb el polígon industrial i la infraestructura existent, així com les bones condicions morfològiques del sòl. El nou sector haurà d'assumir a part de la relació de cessions del 60%, una superfície de 3.500 m² i una altra de 8.621 m² corresponents al sistema de parcs i jardins i equipaments que s'inclouen dins el sector per raons d'idoneïtat en la nova delimitació i que formaven part de l'anterior polígon industrial.

1.5.2 Sector Industrial variant C-246 (SUPP 11)

Qualificació urbanística	(clau 18.1)
Superfície total sector.	96.630 m ²
Superfície zonal neta.	38.652 m ²
Superfície mínima d'ús i domini públic.	57.978 m ²
Relació privat/total.	40%
Índex edificabilitat sector (bruta).	0,40 m ² st/m ² sl
Sostre màxim edificable.	38.652 m ² st

L'ús a que es podrà destinar aquest sector serà de petites indústries i el terciari en general: comercial en unitats de superfície que no superin les fixades pel municipi per la legislació vigent en cada moment, oficina, esportiu i de lleure, universitari i educatiu i industrials de categoria 1 i 2.

Des del punt de vista funcional, el planejament que es desenvolupi per aquest sector haurà de resoldre la continuïtat amb l'actual Polígon Industrial de Vilanoveta, en sòl urbà, connectar la C-246 i la seva variant per donar sortida a les Roquetes a través de Vilanoveta i al sector oriental de Vilanova. Correrà tanmateix a càrrec del sector la indemnització de l'afectació de les construccions i instal·lacions existents com a conseqüència de la perllongació de la Rambla d'Entrada.

Es concentrarà un espai públic de protecció al costat del passeig d'accés a Mas Solers.

1.5.3 Centre de dinamització econòmica Parc d'Oci (SUPP 12)

Qualificació urbanística	(clau 17.1)	(clau 18.1)
Superfície total sector.	319.075 m ²	(307.096 m ² de 17.1 i 11.979 m ² de 18.1)
Superfície zonal neta.	127.630 m ²	
Superfície mínima d'ús i domini públic.	191.445 m ²	
Relació privat/total.	40%	
Índex edificabilitat sector (bruta).	0,50 m ² st/m ² sl	(zona 17.1) i 0,40 m ² st/m ² sl (zona 18.1)
Sostre màxim edificable.	158.340 m ² st	

L'ús a que es destinarà aquest sector serà el terciari en general: comercial en unitats de superfície que no superin les fixades pel municipi per la legislació vigent en cada moment, turístic, hotelier, centre de convencions, multicines, discoteques, restaurants especialitats, oficina, esportiu i de lleure, universitari i educatiu i industrial de categoria 1 i 2. Es permet l'establiment d'una estació de servei.

El planejament que s'encarregui de desenvolupar aquest sector haurà de tenir cura de mantenir lliures d'edificació aquelles parts del territori cobertes de bosc. Haurà de preveure també una proposta d'ordenació que permeti substituir l'actual central formigonera situada junt al nus d'accés a l'autopista.

La construcció d'un hotel i d'un centre de convencions en l'extrem nord-levant, al costat de la rotonda de sortida de l'autopista, i enfront de la Rambla del Garraf, podria significar una fita simbòlica pel nou establiment qualitatiu

que es pretén en aquest sector. El Pla Parcial determinarà la disposició de les zones d'aparcament així com la seva proporció.

Atès que en el moment de redactar aquesta revisió l'Ajuntament ha començat les obres de condicionament de la C-246 que afecten aquest sector, la cessió avançada del sòl ocupat per la rotonda que enllaça amb l'entrada a Mas d'en Serra computarà a efectes de càrregues segons el conveni establert entre l'Ajuntament i el propietari del sòl. A més a més, si es creu convenient d'executar, abans del desenvolupament d'aquest sector, la part d'ampliació viària de la C-246 o rambla del Garraf, l'Ajuntament podrà obtenir els sòls per cessió avançada mitjançant conveni urbanístic i es mantindran els drets i deures urbanístics dels propietaris afectats. Si no prosperès la cessió avançada, l'Ajuntament podrà obtenir els sòls per expropiació, repercutint els costos d'adquisició i d'execució de la infraestructura al desenvolupament del sector.

Es recomana redactar un avenç de planejament de tot el sector i delimitar subsectors que es puguin desenvolupar independentment.

Es concentrarà un espai públic de protecció a ambdós costats del passeig d'accés a Mas Solers.

1.5.4 Sector Mercat-Parc Central (SUPP9)

Qualificació urbanística	(clau 16.1)
Superfície total sector.	248.633 m ²
Superfície zonal neta.	86.053 m ²
Superfície d'ús i domini públic.	162.580 m ²
Relació privat/total.	34,61%
Índex edificabilitat sector (bruta).	0,50 m ² st/m ² sl
Sostre màxim edificable.	124.316 m ² st
Nombre màxim d'habitatges.	1.198 u
Densitat màxima.	48 habitatges/ha bruta

El planejament que desenvolupi aquest sector haurà de programar la seva execució en no menys de dos quadriennis, d'acord amb el que s'ha establert al respecte en aquesta mateixa memòria. A més d'aquesta periodificació, la urbanització es desenvoluparà gradualment, amb la comprovació, cada dos anys, del ritme d'execució.

Es consideren directius d'obligat compliment pel planejament executiu, el traçat viari bàsic dibuixat en els plànols d'ordenació, podent ajustar-se puntualment. Es fixa tanmateix una dotació destinada al mercat municipal de Les Roquetes. Les alternatives que s'hi presentin hauran de justificar: la ubicació de la zona escolar i els sistemes d'espais lliures. Envoltant el nucli de Vilanoveta precisament, es procurarà disposar-hi de sistemes de parcs i jardins i dotacions.

L'alçada màxima de l'edificació no podrà superar la planta baixa i tres pisos.

El tractament singular del nucli antic de Vilanoveta, la connectivitat amb la carretera C-246 a través de l'actual polígon industrial així com l'execució del tram de ronda urbana en forma de serp que connecta el c/ Roger de Flor amb l'avinguda Montseny (de Mas d'en Serra) seran els principals objectius funcionals que haurà de garantir el Pla Parcial que desenvolupi aquest PGOM.

El nou sector haurà d'assumir, a part de la relació de cessions del 60%, una superfície de 13.400 m² corresponent al sistema de parcs i jardins que s'inclouen dins el sector per raons d'idoneïtat en la nova delimitació i que formaven part del nucli urbà de les Roquetes.

1.5.5 Sector Les Parellades / Can Giralt (SUPP 4)

Qualificació urbanística	(clau 16.2)
Superfície total sector.	158.905 m ²
Superfície zonal neta.	63.562 m ²
Superfície d'ús i domini públic.	95.343 m ²
Relació privat/total.	40%
Índex edificabilitat sector (bruta).	0,30 m ² st/m ² sl
Sostre màxim edificable.	47.672 m ² st
Nombre màxim d'habitatges.	432 u
Densitat màxima	27 habitatges/ha bruta

El planejament que desenvolupi aquest sector haurà de programar la seva execució en no menys de dos quadriennis.

Es consideren directrius d'obligat compliment pel planejament executiu la ubicació de la zona escolar i es considera la possibilitat d'obtenir-ne la cessió previ al desenvolupament del sector, i la construcció immediata del nou centre escolar sense que s'hagi desenvolupat el Pla Parcial. Els costos en cas de que fos necessària l'expropiació repercutiran sempre en el sector així com la infraestructura mínima necessària a executar pel bon funcionament d'aquest equipament. Tanmateix es fixen indicativament els sistemes d'espais lliures i el traçat viari representat en els plànols corresponents d'ordenació detallada de sòl urbanitzable.

Entre les obres d'infraestructura que haurà de costejar la propietat del sòl, s'hi haurà de comptar la canalització de la riera i del pont de les Parellades evitant la inundabilitat. Les connexions amb el nucli de Les Parellades i amb el Palou seran un altre dels objectius a cobrir pel planejament executiu d'aquest sector, així com la rotonda de connexió amb l'antiga carretera de Canyelles.

L'alçada màxima de l'edificació no superarà la planta baixa i dos pisos.

1.5.6 Sector Can Mestre (SUPP 5)

Qualificació urbanística	(clau 16.3)
Superfície total sector.	49.667 m ²
Superfície zonal neta.	19.867 m ²
Superfície d'ús i domini públic.	29.800 m ²
Relació privat/total.	40%
Índex edificabilitat sector (bruta).	0,20 m ² st/m ² sl
Sostre màxim edificable.	9.933 m ² st
Nombre màxim d'habitatges.	79 u
Densitat màxima.	16 habitatges/ha bruta

El tipus d'ordenació és el d'habitatge arrenclerat, exigint-se unitat compositiva. L'altura màxima serà de 8 m sobre la rasant del terreny.

Es consideren directrius d'obligat compliment pel planejament executiu, les connexions amb la vialitat situada de l'altre costat del Torrent, que s'hauran de resoldre mitjançant sengles ponts. Tanmateix correrà a càrrec del sector la urbanització del carrer Joan Cuadres i Marcer, transformat en passeig. Així mateix es deixarà una franja mínima de 5 m al costat de la riera i correrà a càrrec del sector les millores que fixi l'ACA pel que fa a aquest sistema.

1.5.7 Sector Can Jove (SUPP 6)

Qualificació urbanística	(clau 16.3)
Superfície total sector.	194.737 m ²
Superfície zonal neta.	77.895 m ²
Superfície d'ús i domini públic.	116.842 m ²
Relació privat/total.	40%
Índex edificabilitat sector (bruta).	0,20 m ² st/m ² sl
Sostre màxim edificable.	38.947 m ² st
Nombre màxim d'habitatges.	195 u
Densitat màxima.	10 habitatges/ha bruta

S'estableix l'ús socio-sanitari en una proporció mínima del 50% del sostre edificable. El desenvolupament del Sector haurà de mantenir el màxim de la bosquina situada a l'entorn de Can Jove. Tanmateix es conservaran l'anterior masia, així com les de Can Fontanals i Can Feina, les tres incorporades en la relació d'edificis d'interès en el municipi. Correrà a càrrec del Sector, l'eixamplament peatonal per la part de ponent del pont de la riera de Ribes, per tal de donar continuïtat i establir una bona conjunció urbanística del nou sector amb el poble de Ribes a través del passeig de circumval·lació. També s'inclou la construcció d'un pont de vianants que connectarà amb el pas situat entre les pistes esportives municipals en la perllongació del carrer Josep Pere Jacas.

El desenvolupament del sector haurà de preveure i, anirà al seu càrrec, la perllongació de la ronda urbana prevista en el sector continu SUPP17 fins la rotonda de la carretera BV-2112.

1.5.8 Sector Can Coll (SUPP 17)

Qualificació urbanística	(clau 16.3)
Superfície total sector.	255.823 m ²
Superfície zonal neta.	102.329 m ²
Superfície d'ús i domini públic.	153.494 m ²
Relació privat/total.	40%
Índex edificabilitat sector (bruta)	0,20 m ² st/m ² sl
Sostre màxim edificable.	51.165 m ² st
Nombre màxim d'habitatges	307 u
Densitat màxima.	12 habitatges/ha bruta

Es preveu que es pugui establir un complex hotel·ler en la part sud de l'ordenació, al final de la perllongació de l'eix de l'avinguda Onze de Setembre, amb una edificabilitat complementària de 8.000 m² de sostre hotel·ler i serveis complementaris.

El desenvolupament del sector porta implícita la cessió de la zona escolar grafiada en els plànols 1/2.000 d'ordenació, així com la construcció i el bosc i les edificacions de Can Coll, la construcció d'un pont perllongació de l'avinguda Onze de Setembre i del tram de Ronda Urbana entre la BV-2113 i la rotonda nord de la sortida de l'autopista A-16.

La zona escolar s'ha obtingut per cessió avançada en conveni urbanístic signat el dia 18 de juliol de 2000. Pel que fa als sòls de la Ronda Urbana, l'Ajuntament sempre tindrà la potestat d'obtenir-los per expropiació, repercutint els costos d'adquisició i d'infraestructura al desenvolupament del Sector.

1.6 Altres determinacions que fan referència a l'aprofitament mitjà.

1. Els sectors amb Pla Parcial d'Ordenació aprovat o en execució d'acord amb l'anterior revisió del PGOM conservaran els coeficients i l'aprofitament mitjà que els ha assignat el seu propi planejament.
2. L'aprofitament mitjà de cada sector, s'aplicarà per a la compensació de tots els terrenys inclosos en el sector respectiu, ja siguin qualificats de zones d'aprofitament privat o de sistemes d'espais públics de cessió obligatòria i gratuïta.
3. De la compensació resultant d'aplicar l'aprofitament mitjà, els propietaris hauran de cedir obligatòriament al municipi una proporció del 60% de la superfície total de cada sector amb destinació a sistemes, a més de la cessió obligatòria del 10% de l'aprofitament lucratiu total en solars edificables, com estableix la legislació.

4. L'aprofitament mitjà del conjunt de sectors urbanitzables sectorialitzats residencials que es defineixen en la present revisió del PGOM és de $0,258787 \text{ m}^2\text{st}/\text{m}^2\text{sl}$.

1.7 Resta del sòl urbanitzable

La resta del sòl urbanitzable ocupa una superfície total de 507.450 m^2 del terme municipal de Sant Pere de Ribes. Es tracta d'una àrea que inclou la finca de l'Autòdrom i una part del bosc de Can Baró de la Cabreta i una franja d'uns cent metres d'ample fins el terme municipal de Sitges.

El desenvolupament urbanístic d'aquest territori requerirà l'aprovació d'un PAU, o l'instrument que en desenvolupament de la Llei 6/1998 correspongui, abans de poder ser redactat el corresponent plan parcial.

Els estàndards que aquest PAU haurà de considerar com a mínims seran els següents:

Relació sòl privat / superfície total del sector.	$0,40 \text{ m}^2/\text{m}^2$
Màxima edificabilitat bruta.	$0,18 \text{ m}^2 \text{ sostre}/\text{m}^2 \text{ sòl}$

Per evitar l'excessiu fraccionament del territori, la superfície mínima es fixa un sector únic.

El planejament que es desenvolupi haurà de tenir en compte els elements de masia de l'Autòdrom coneguda com Clot dels Frares (69 c) i l'edificació del Clot de Sidós (43 c), incorporant-los als sistemes generals que defineixi. Tanmateix haurà de tenir cura del manteniment de l'Autòdrom.

Haurà de preveure també la construcció de sengles ponts sobre la riera de Ribes, garantir l'accés des de l'actual carretera C-246 al sector i establir una bona conjunció urbanística amb els sectors de Rocamar.

L'ús prioritari serà d'un parc temàtic o un altre pol dinamitzador d'activitats econòmico- turístiques.

Els usos compatibles amb el desenvolupament sectorial d'aquesta resta de sòl urbanitzable seran:

1. El terciari, admetent-se el d'oficines inclòs també el comercial que estigui compostat per empreses o entitats diferenciades que ocupin superfícies construïdes no superiors a les admeses legalment en cada moment.
2. Tot tipus d'equipament privat: esportiu lúdic, educatiu, sanitari.
3. Equipament turístic i establiments d'hosteleria.

No s'admetran activitats industrials que no estiguin directament vinculades a activitats comercials, ni aquelles que presentin algun tipus d'incompatibilitat amb els usos dominants

CAPÍTOL III.

EL SÒL NO URBANITZABLE

EL SÒL NO URBANITZABLE

1. Introducció

1.1 Home i paisatge.

El paisatge natural no humanitzat està organitzat en àrees de diferent grau de complexitat distribuïdes sobre un espai d'orografia més o menys variable. Les diferències de qualitat geològica del sòl i les diferències d'altura i d'inclinació de la superfície dominen i dirigeixen en gran mesura l'organització del territori i del paisatge. Hi ha doncs fronteres i vies de comunicació naturals que separen o connecten les diferents parts del territori, els quals assoleixen diferents graus de complexitat quant a les poblacions d'organismes que els habiten, sent la vegetació el tret visual més indicatiu i diferencial del nivell de complexitat assolit en cada zona. Entre les diferents comunitats o subsistemes s'estableixen així relacions d'interdependència, i tot plegat s'estructura al llarg del temps tendint a una complexitat màxima dins dels límits imposats pels suport físic, geològic i climàtic, que caracteritza el territori.

Els organismes vius són part integrant del paisatge i contribueixen a la seva construcció. Modifiquen la geometria, els processos d'erosió del sòl i la redistribució de sediments, i contribueixen a la formació de sòls (i en escales geològiques, de roques). L'impacte o el grau d'importància dels organismes en la construcció d'un paisatge i en l'estructuració d'un territori és limitat pel fet que l'energia que plantes i animals apliquen en aquest treball prové sempre de l'energia que passa necessàriament pels propis organismes.

L'impacte de la població humana en un territori, es posa en evidència a primera vista per la presència d'espais d'estructura geomètrica senzilla (polígons, franges, cercles,...), de vies de comunicació específics per a persones (sovint lineals o amb forma arborescent), i és clar, per la presència d'habitatges i altres construccions.

L'home, a diferència de la resta d'animals, utilitza en la modificació del paisatge energia auxiliar que podríem anomenar "externa" per quant no ha passat per l'organisme (home en aquest cas). És a dir, l'home és capaç de fer un treball molt superior al que podria fer si només podés usar la força dels seus braços. La diferència de l'home respecte al la resta d'animals és des d'aquest punt de vista el de la potència: és a dir, del treball que pot fer per unitat de temps. L'energia hidràulica, la dels combustibles fòssils o la de l'electricitat li permeten modificar en molt poc temps l'ambient, de tal manera que el ritme que imposa als canvis ambientals no poden ser seguits per la resta d'organismes, habitants del mateix territori.

En el paisatge aquesta entrada d'energia canalitzada per l'home es reflecteix en muntanyes que desapareixen, barratges o preses que creen llacs artificials o desvien rius, carreteres o autopistes que faciliten la comunicació i el transport de persones, de matèria i d'energia, però que són barreres per a la resta

d'organismes, i, sobretot i des de més antic, la presència de l'home es reflecteix en la substitució de boscos per camps de conreu i cases.

Al llarg de la història, el domini de l'energia externa per part de l'home ha anat creixent, des d'una situació en la que no era significativament diferent a la de qualsevol altre animal de la seva grandària i constitució, fins al dia actual. Aquest augment de l'ús de l'energia externa no ha estat lineal respecte al temps, i l'últim gran salt correspon a l'entrada en escena de la maquinària alimentada amb energia fòssil (carbó i petroli), la qual ha accelerat l'impacte de l'home sobre els paisatges. Ara bé, el territori que tenim és conseqüència d'un procés històric, que va començar poc a poc, i per tant, els assentaments humans més importants de l'època històrica van començar per fer-se en els llocs més amables: les planes i les vores dels rius. El creixement de l'ocupació humana va fer-se seguint les vies de comunicació naturals (rius), i els límits dels grups socials (cultures) es corresponien amb les barreres o fronteres naturals (serralades, mars, deserts,...). De la mateixa manera, les vies de comunicació artificials que inicialment seguien els pendents menys pronunciats, i que per tant tendien a seguir les corbes de nivell, ondulants i complexes, s'han anat fent més lineals, passant per ponts i túnels.

L'home doncs, ha anat imposant una compartimentació de l'espai i un sistema de comunicacions i de barreres, que cada cop menys es correspon amb els que d'una manera passiva (sense "esforç") la resta de la naturalesa havia anat construint. Aquesta estructura humanitzada té la particularitat de que és necessari una despesa constant d'energia per tal de mantenir-la funcional.

Les zones urbanes, conjunts més o menys densos de construccions de diferents menes connectades per vies de comunicació, han crescut i estès pel territori establint fronteres irregulars i complexes i amb punts dispersos que es connecten finalment i acaben trobant-se, englobant com urbà l'espai intermedi.

En un viatge hipotètic des d'una zona ferèstega i deshabitada fins al cor d'una gran ciutat, hom trobaria bàsicament els següents tipus de paisatge:

1) natural; 2) gestionat; 3) conreat; 4) suburbà i 5) urbà.

La superfície relativa ocupada pels diferents paisatges que conformen un territori (numerats de l'1 al 5) tendeixen a canviar al llarg del temps de tal manera que creix la superfície dels números alts (5,4,...) i disminueix la dels números baixos (1, 2,...). Ara bé, el territori imposa unes limitacions: a) de superfície, i b) de disponibilitat de recursos.

El territori feblement humanitzat o el sistema d'organització tradicional, tendeix a un equilibri dinàmic entre els diferents tipus de paisatge, establert per la limitació de recursos locals, que en ser en principi proporcionals a la superfície del territori, limiten jeràrquicament les extensions relatives dels diferents usos del sòl. Ara bé, quan els recursos ja no depenen de la superfície, l'únic limitant és llavors la superfície ocupable, la qual esdevé el recurs més preuat. Els recursos no són limitants quan en les grans conurbacions per exemple,

s'importa matèria i energia, i s'exporta productes manufacturats, serveis i informació (o poder polític).

Alguns dels resultats més clars d'aquesta situació és que:

- a) Els espais naturals desapareixen, o tan sols queden deshabitats els indrets més inhospits (penya-segats, deserts, aiguamolls,...)
- b) disminueixen els camps de conreu i creixen els dedicats a habitatges, indústria, serveis...
- c) els sistemes de reciclament naturals dels materials són insuficients, que en altres paraules vol dir que les deixalles sòlides, líquides i gasoses, tòxiques o no, esdevenen problemes de primer ordre.

La incorporació de la paraula ecologia en el lèxic comú de la població en general, referint-se bàsicament als "problemes medio-ambientals" i a la conservació de la natura, reflecteix aquest estat de coses.

1.2 Presa de consciència ecològica

En els darrers anys, podriem dir que des de la Cimera de Rio del 1992, la preocupació per la conservació de la natura, i del planeta sencer, ha anat calant poc a poc en les administracions dels diferents estats, i encara més en les administracions locals. En la darrera dècada el nombre de conferències, cimera, o reunions internacionals auspiciades per la UNESCO o per organitzacions no governamentals internacionals de renom, ha estat considerable. Tanmateix, cal assenyalar que l'any 1972 ja s'havia celebrat una cimera important, la conferència d'Estocolm, a partir de la qual i en anys successius es van anar signant convenis per a temes concrets (el de Bonn pels ocells migratoris, el de Ramsar sobre zones humides, etc) i es va començar a tractar com a preocupant l'impacte de la contaminació (industrial, plaguicides, etc) sobre el medi ambient, la salut i la natura en general.

La contaminació o les espècies biològiques no hi entenen de fronteres administratives o polítiques. Per a solucionar o paliar problemes comuns, tots els estats que comparteixen el problema, haurien de signar els acords, i com que això no s'aconseguia sovint, molts esforços per a la conservació o protecció de la natura esdevenien inútils. Per altra banda la recerca en ecologia i temes ambientals van anar demostrant clarament que molts problemes ambientals són realment d'abast planetari, i que per a enfrontar-s'hi s'han d'assolir acords entre tots els estats del planeta. No va ser fins la cimera de Río, 20 anys després d'Estocolm, que els estats féren un pas significatiu, en tractar per primer cop els temes de biodiversitat, genètica, espècies en perill, hàbitats, canvi climàtic, desertificació, etc.. com temes globals. A més a més, a partir del anys 90, els acords inclouen la manera d'assegurar un finançament per tal de poder funcionar a nivell de seguiment i desenvolupament, i es demana als estats signants que especifiquin de quina manera pensen dur a terme l'acord subscrit en el seu àmbit territorial i social.

A casa nostra, el 1973 va començar la redacció del Llibre Blanc de la Gestió de la Natura als Països Catalans sota l'auspici de la Institució Catalana d'Història Natural, que va veure la llum el 1976 amb el títol: "Natura, ús o abús?" (Ed. Barcino), obra que es reedità el 1988. La mateixa Institució acaba de presentar (gener del 2000), per ara només en suport informàtic o pàgina Web, el document "Objectius i propostes d'actuació per a la conservació i l'ús sostenible de la diversitat biològica a Catalunya", treball fruit d'un conveni entre l'Institut d'Estudis Catalans i la Generalitat de Catalunya, on es repassa l'estat de la qüestió a Catalunya i on es recomanen les accions i actituds que cal seguir per tal d'oposar-se a les tendències actuals d'empobriment de la biodiversitat i de degradació ambiental. Repassarem més tard alguns dels objectius i accions que proposa el document que són pertinents en el present context.

Un reflex d'aquestes tendències generals, és el fet que molts municipis catalans per exemple s'han adherit als compromisos de l'Agenda 21 local i han realitzat una auditoria ambiental del municipi (com és el cas de Sant Pere de Ribes) o d'un conjunt de municipis (com és el cas de l'auditoria en diversos municipis del sud del Maresme), com a pas previ i necessari per a tenir un programa coherent d'actuacions per la millora de la qualitat ambiental (de fet el document de l'IEC recomana adherir-se a l'Agenda 21 local i fer les auditories). Aquestes auditories auspiciades per la Diputació de Barcelona, realitzades amb la col·laboració directa del municipi auditat, consistori i població en general, són instruments per l'elaboració de Plans ambientals locals, a partir d'una recopilació de dades ecològiques, econòmiques, socials, etc..i una anàlisi rigorosa geogràfica de tot plegat. Aquests documents tenen un valor informatiu i metodològic, i poden ser molt útils als municipis, ja que a més a més fan una proposta de Pla d'Acció ordenat i quantificat fins on és possible.

1.3 Conservació i ús sostenible de la biodiversitat

En el document presentat per la ICHN, de IEC ("Objectius i propostes d'actuació per a la conservació i l'ús sostenible de la diversitat biològica a Catalunya") es plantegen tot una sèrie d'objectius i d'accions associades. Algunes de les accions toquen de plè criteris a seguir en els plans d'ordenació territorial i planificació urbanística pel tractament del sòl no-urbanitzable. Així per exemple es diu que els plans Generals Municipals d'Ordenació han de considerar i tractar el sòl fins ara anomenat no urbanitzable, els espais lliures i naturals, al mateix nivell que el sòl urbà, delimitant-ne amb precisió les àrees que han de ser objecte d'especial protecció i establint les mesures que calgui adoptar a l'efecte de la conservació, millora i protecció del sòl, la flora i la fauna, el paisatge, els cursos i masses d'aigua, i els espais agrícoles i forestals.

Les accions que es duguin a terme en la planificació i ordenació territorial quant al sòl no-urbanitzable han de tractar de:

- Mantenir i millorar la connectivitat territorial, ecològica i paisatgística.

- Mantenir l'estructura i el funcionament del territori i evitar la fragmentació i l'aïllament dels elements naturals.
- Protegir les riberes i de la xarxa hidrogràfica.
- Protegir la franja litoral.
- Ubicar, tant com sigui possible, les àrees de sòl urbanitzable en els àmbits on la qualitat del sòl sigui més baixa des del punt de vista productiu.
- Considerar les característiques de l'entorn natural immediat per determinar els possibles usos industrials d'un territori.
- Aplicar els factors ambientals mediterranis a tot projecte de desenvolupament turístic.
- Permeabilitzar les infraestructures que travessen espais naturals i integrar-les en el seu entorn ecològic i paisatgístic.
- Integrar els espais verds urbans en la xarxa d'espais naturals periurbana.

En els plans municipals convé no hipotecar les accions que s'hagin d'emprendre a nivell supramunicipal, i sempre que sigui possible s'ha d'intentar promoure la coordinació supramunicipal per tal que les accions abastin unitats ambientalment adequades per a la planificació dels diferents components del medi natural i de la diversitat biològica.

El planejament urbanístic, en totes les seves escales, però especialment a escala municipal, ha de ser coherent amb els principis del desenvolupament sostenible i de preservació de la biodiversitat, per això s'ha d'incorporar en la seva redacció o revisió les dades obtingudes en les auditories ambientals municipals i tenir en compte les recomanacions i accions proposades.

El mateix treball indica també que per assolir els objectius generals de conservació s'han d'aprofitar totes les possibilitats existents en les diferents polítiques sectorials. Entre altres, s'han de tenir en compte les següents:

- a) Donar suport al desenvolupament del projecte d'Anella Verda de la Diputació de Barcelona en la Regió Metropolitana de Barcelona, garantir l'aprovació i aplicació de la proposta de connexions ecològiques entre els espais inclosos al Pla d'Espais d'Interès Natural promoguda pel Departament de Medi Ambient, i impulsar l'aplicació d'altres propostes elaborades per diferents institucions (proposta del Departament de Política Territorial i Obres Públiques a les Terres de l'Ebre; iniciatives intermunicipals i comarcals; etc.).
- b) Executar tots aquells aspectes de la normativa sectorial i el planejament territorial susceptibles de millorar la connexió dels espais lliures i naturals: boscos de ribera, camins ramaders, components lineals i reticulars presents en els ecosistemes agraris, etc.

Tal com s'ha indicat abans, la conservació de la natura va entrant poc a poc a formar part dels elements a tenir en compte a l'hora d'ordenar el territori. Fins fa poc, s'acceptava fàcilment que els indrets o paisatges especialment rics, singulars, bells ("paisajes pintorescos") o d'un interès especial quant a valor científic, havien de rebre una certa protecció, però aquesta actitud s'ha demostrat insuficient tant a nivell teòric com a nivell pràctic.

En els informes elaborats per l'Agència Europea del Medi Ambient sobre la diversitat biològica, s'hi constata una pèrdua constant de la riquesa biològica i dels espais naturals dels països europeus. Com a causes més importants destaquen la reducció, en nombre i en superfície, dels espais lliures i naturals; la seva fragmentació en porcions isolades; la creació de barreres entre ells, i la urbanització difosa i els efectes de la contaminació. Tot plegat dificulta que els espais naturals que encara resten puguin mantenir la seva anterior riquesa biològica. És en aquest sentit que una política de conservació del medi natural, basada únicament en la protecció dels seus espais més singulars, esdevé insuficient, i per això és necessari cercar un nivell de protecció acceptable per a tot el territori.

A Catalunya, la fragmentació dels espais lliures i naturals és especialment evident en zones com la Regió Metropolitana de Barcelona, la Catalunya central i la zona litoral. En l'àmbit de la primera cal destacar l'actuació pionera de la Diputació de Barcelona amb l'establiment de l'Anella Verda. En el futur, cal garantir que la introducció de nous usos es dugui a terme de manera que es mantingui l'estructura i el funcionament del territori, s'eviti la fragmentació i l'aïllament dels elements naturals, i es pugui restaurar on hagi deixat de ser funcional. També és important que les iniciatives que es duuguin a terme per mantenir la connexió dels espais lliures i naturals es facin d'acord amb les diferents propostes que ja s'estan impulsant, ja sigui a escala nacional o europea.

1.4 Principi de precaució pel sòl no urbanitzable

Paradoxalment, el valorar el paper de l'home dins de la natura a l'hora de planificar l'ordenació territorial, contrasta amb les actituds predominants fins ara i que es poden resumir en la idea de que la natura és "fora de nosaltres", per al nostre servei o el nostre ús. Amb l'home fora de la natura, està tot permès o justificat, i en particular l'home té "l'obligació" de dominar, vèncer, sotmetre i explotar la natura. La nostra inclusió dins de la natura, com un element més ens obliga a actuar amb la resta de la natura de la manera com creiem que hem d'actuar amb nosaltres mateixos.

És corrent observar que el que fa referència a "protecció de la natura" en els textos dels plans d'ordenació territorial o similars, del nivell que siguin, tenien anys enrera poc a veure amb l'actitut que volem emfasitzar aquí i que creiem és més correcte des del punt de vista ecològic. Fins ara hi ha hagut la tendència a declarar protegit o protegible aquell espai lliure que ho està perquè era de difícil utilització. Només cal veure que les reserves, parcs naturals o espais candidats a ser protegits són quasi sempre en llocs poc accessibles o inhòspits (alta muntanya) o en llocs poc saludables (aiguamolls per exemple).

Com que la capacitat humana d'arribar a tot arreu és cada cop més gran, la demanda d'usos "productius" alternatius, obliga a argumentar llargament per tal de convèncer del per què s'ha de protegir un determinat espai lliure. Entre els arguments possibles hi ha els que es refereixen als "espais naturals" poc o gens pertorbats com a recurs i font de riquesa (recurs de lleure, científic, didàctic, riquesa potencial o font de diversitat potencialment explotable, etc.). Sovint, aquesta valoració es veu enfortida per una declaració sincera d'inseguretat en la capacitat per a preveure l'esdevenidor, i una prudència que ens porta a preservar allò que cada cop és menys freqüent i que no sabem si és veritablement important per la nostra supervivència futura o no. Altrament, s'invoca simplement a la sensibilitat, a l'admiració per una mena d'obra d'art irrepetible que no s'ha de perdre.

De fet, si incloem l'home dins de la natura, o dit d'una altra manera, si entenem el caràcter integral del sistema en el qual vivim (inclos aquella "natura" poc pertorbada), tots els arguments ens porten simplement a respondre

colectivament a la pregunta de "quin planeta volem?", que té totes les versions que es vulgui a nivell de país, de comarca o de municipi. La resposta a la pregunta però ha de ser realista: ha de partir de la situació actual i ha de valorar el cost (actual i futur) dels diferents plans alternatius ecològicament coherents, per escullir finalment un pla assumible. En altres paraules, les pròpies lleis de la natura, a les que tots hi som sotmesos, imposen unes limitacions que no es poden evitar. Així per exemple, l'home accelera processos però en general no els pot canviar. Per això la velocitat a la que la natura no humanitzada s'organitza, crea i renova les seves estructures, no és pràcticament modificable. L'actitut alhora més econòmica i realista és la d'adaptar-se, més sovint del que s'ha fet fins ara, al propi ritme de la resta de la natura. Una actitud intel·ligent és la d'aprofitar allò que aquesta ens ofereix sense cap despesa extra, i en tot cas, hom pot reconduir-la o "ajudar-la" en un sentit o en un altre. El que no acostuma a resultar rendible a la curta o a la llarga és voler-la fer anar "contra-natura", contra el que seria la tendència pròpia, ja que llavors la nostra actuació ens obligaria a unes despeses permanents de manteniment, les quals no podríem assegurar, mentre que la natura té tot el temps del món per empènyer en el sentit que li és propi.

A l'hora de planificar s'ha de tenir en compte aquesta asimetria entre la velocitat a la que es produeixen els canvis provocats per l'home (ràpids, en molts aspectes destructius) i la velocitat d'aquells que són espontanis en la natura sense intervenció humana (lents, en general constructius). En la pràctica, els processos produïts per l'home tendeixen a superar els de la resta de la natura. Equilibrar les dues tendències oposades demana unes actituds que en aplicar-se a la qualificació i zonificació del sòl, i en la redacció de normatives urbanístiques, poden semblar excessivament prudents, però cal tenir en compte que de no ser-ho, la balança sempre es decantarà cap a la regressió i empiorament del medi.

1.5 El sòl, un recurs renovable

El sòl és espai ocupable, i com a tal, un recurs necessari. El valor del sòl però depèn de l'ús que se'n vulgui fer, de les seves característiques orogràfiques, de situació i de composició. A qualsevol indret, històricament s'han ocupat sempre els millors espais, els més plans, més ben comunicats, més saludables, etc.. Aquesta és la raó per la qual el sòl lliure o no urbanitzat és sempre el més feréstec, menys apte per a viure-hi, més escarpat, més aïllat o menys saludable. Però el valor del sòl, com les possibles aplicacions o usos del sòl, canvien amb el temps i amb l'extensió de l'activitat humana. Les vies de comunicació i els medis de transport ràpid, a un preu aparentment raonable, han fet per exemple que els terrenys boscats i escarpats dins d'una àrea de 40 km al voltant de Barcelona, s'hagin convertit en paratges cobejats per a construir-hi habitatges. El que abans eren greus inconvenients han deixat de ser-ho o s'han convertit en "valors".

El creixement urbà fa que en termes generals l'espai sigui un recurs que cada cop és més escàs. Per altra banda, sempre s'ha considerat implícitament que és un recurs no renovable, ja que es considerava que el sòl "s'ocupava per a

un cert ús" i en la pràctica ja no s'usava mai més per a un altre ús que demanés una restauració; tradicionalment, un cop l'activitat en un indret s'acaba, no es reordena l'espai ni es restaura el sòl; simplement s'abandona i hom es desplaça a un altre lloc. Mentre el factor econòmic afavoreixi aquesta pràctica, veurem com les construccions, per habitatges o productives, es mengen amb voracitat els conreus i els boscos, acompanyant de prop les autopistes. Quan es parla del valor del sòl, és en el sentit d'ocupació i en sentit dels usos econòmicament rendibles. Per això en tot aquests processos el valor ambiental i ecològic del sòl disminueix.

El creixement de les àrees construïdes, lligat a la descentralització dels nuclis d'activitat laboral, comercials i d'esbarjo, així com els canvis en els patrons de consum i de preferències de residència, provoquen la disminució del valor ambiental d'extenses àrees de sòl per un període de temps indefinit. La pèrdua d'espai verd, tant a dins com al voltant de les àrees urbanes, amenaça la biodiversitat així com la qualitat de vida dels ciutadans. Moltes ciutats europees contenen extenses àrees de terrenys abandonats i contaminats (anomenats en anglès "brownfields"), que són el llegat de la reestructuració industrial. L'ús eficient i més sostenible del sòl urbà es complica en aquestes àrees pel cost de la neteja i de la re-utilització d'aquests sòls degradats.

La zona dels voltants de Barcelona i la franja dels municipis costaners de Catalunya conformen un territori molt poblat, on la proporció d'espai lliure natural accessible, és veritablement escàs. És important conservar la biodiversitat associada a aquests espais naturals i a aquells espais humanitzats però diversificats i no construïts. El problema és que encara que mantinguem la superfície actual d'espais no urbanitzats, la biodiversitat continuarà disminuïnt. Per a lluitar contra aquesta tendència cal augmentar la connectivitat dels espais no urbanitzats, i caldria augmentar-ne la superfície absoluta. La restauració de sòl abandonat o que havia tingut altres usos és una via que s'ha d'incentivar.

En tota política de protecció dels espais naturals, les mesures de manteniment i conservació dels seus valors més importants han d'anar aparellades amb mesures de restauració dels espais naturals que han estat malmesos o, fins i tot, destruïts. Malgrat tot, les experiències de restauració són poques; fins ara, l'únic programa de restauració sistemàtic és el de les àrees afectades per les activitats extractives, i també el de les àrees afectades per determinades infraestructures, però en ambdós casos es tracta més de correcció d'impactes que de restauració d'hàbitats transformats. És, doncs, important promoure actuacions de restauració emblemàtiques i exemplars sustentades en una sòlida base científica i tècnica. A nivell europeu i mundial hi ha una preocupació creixent en la restauració dels valors del sòl, especialment del anomenats "brown fields", aquelles parts de territori que per un ús anterior industrial, extractiu, o urbà, convé restaurar i recuperar per a usos diversos, inclosos els agropecuaris o els destinats a ambient natural que afavoreixi el manteniment de connectivitat d'hàbitats d'interès ecològic .

S'hauria de considerar la restauració com a part integrant de totes les polítiques de conservació i d'ús dels recursos naturals i del territori, fomentar-

ne l'aplicació i compensar tota pèrdua d'àrees naturals amb mesures addicionals de restauració i protecció.

En el cas de Sant Pere, convindria en particular elaborar un pla de recuperació i restauració de les valls de riera que contribueixi a la identificació dels ecosistemes de referència, i la seva valoració ecològica i estètica. Convindria implicar-hi grups de voluntaris sota la direcció d'experts, i caldria al mateix temps fer una acció sostinguda de difusió entre la població en general i els escolars de les experiències realitzades

2. Criteris per l'ordenació del sòl no urbanitzable a Sant Pere de Ribes

2.1 Els ecosistemes del terme municipal

En l'apartat 3.1.3 de la Memòria de l'Auditoria Ambiental del municipi de Sant Pere de Ribes hi ha una descripció prou bona i detallada dels sistemes ecològics que es poden trobar al territori (completat amb l'annex corresponent). A efectes pràctics estableixen 5 categories ecològiques: terreny agrícola (22%), forestal (55%), hídic (4%), costaner (1%) i urbà (18%). En total el sòl no urbanitzat representa un 82% del municipi.

Volem afegir una observació general que, no per òbvia, s'ha d'oblidar i és que tots els ecosistemes dels que es tracta són humanitzats. Aquest comentari és pertinent sobretot per tal com sovint, i en aquest document també, usem la paraula "natural" per a significar quelcom contraposat a "humà" i a vegades també com a sinònim de "salvatge", "feréstec" o "pristí". En realitat tot ecosistema actual està influït per l'activitat humana en major o menor grau. A gran escala (relativa), hi ha la influència històrica (evolutiva, de regressió d'ambients i extinció d'espècies) i la global (canvi de qualitat atmosfèrica o de les masses d'aigües naturals...). A petita escala, en llocs humanitzats, la influència immediata i per veïnatge pot ser extremadament intensa. Nosaltres usarem la paraula "natural" per indicar "no dirigit per l'home a escala local". Direm més endavant que la vegetació d'un indret és "natural" o que una zona de sòl no urbanitzat té "interès natural". Amb això volem dir en el primer cas que la vegetació no l'ha plantat ningú i creix sense cap jardiner que la dirigeixi, i en el segon que les comunitats d'un indret s'han consolidat independentment de l'activitat humana, que no l'ha pertorbat directament. La vegetació natural es correspon amb la que hi ha en alguna de les fases avançades de la successió ecològica pròpia de la zona i sistema considerat, i es tracta d'una comunitat no agrícola. Per tant, no cal que un sistema rural, no agrícola, tingui una vegetació boscosa desenvolupada per a considerar-lo "natural". Contràriament, sovint zones arbrades no les qualificarem de "naturals" (pinedes plantades per exemple), malgrat puguin tenir un interès "natural" o "paisatgístic" relevant.

En l'Auditoria ambiental de Sant Pere de Ribes es fa una síntesi del capítol dels ecosistemes i se'n fa una valoració des del punt de vista de l'estat en què es troben, de les dificultats per a la seva conservació o dels riscos que representen per a la societat (incendis per exemple), o de l'interès inclús

econòmic que tenen. Vegem un extret d'aquesta síntesi quant al sòl no urbanitzat:

Ecosistema agrícola:

Segueix predominant l'agricultura de secà, amb el conreu de la vinya com a activitat agrícola més destacada. Cal comentar que la seva extensió s'ha anat reduint amb el pas del temps, sobretot bàsicament per la implantació de noves infraestructures (com l'A-16) i l'expansió de la taca urbana fins a la dècada dels setanta, creixement que generalment es fa en les zones planeres, de sòls més fèrtils on tradicionalment s'ha desenvolupat l'activitat agrícola.

A més de les espècies vegetals cultivades per l'home (vinya, garrofers, cereals i hortalisses), les condicions d'aquesta zona (absència de plantes arbustives i arbòries en molts indrets, abundància de compostos nitrogenats en el sòl ...) afavoreixen l'extensió d'algunes comunitats ruderals i sobretot arvenses per la zona. Aquest és el cas per exemple del margall bord (*Hordeum murinum*), card marià (*Silybum marianum*), verdolaga (*Portulaca oleracea*), fenàs (*Oryzopsis miliacea*)... La fauna vertebrada natural més característica d'aquesta zona es compon d'amfibis associats en major o menor grau a recs, basses i altres punts d'aigua agrícoles, com el gripau comú (*Bufo bufo*), granota verda (*Rana perezi*) i reineta (*Hyla meridionalis*); els rèptils més comuns, associats al refugi que els proporcionen terrenys pedregosos i marges amb parets de pedra, com són la sargantana ibèrica (*Podarcis hispanica*), el dragó (*Tarentola mauritanica*) o la serp verda (*Malpolon monspessulanus*); com a mamífers predominants trobem, per exemple, el ratolí mediterrani (*Mus spretus*), l'eríç comú (*Erinaceus europaeus*), el conill (*Oryctolagus cuniculus*) o la guineu (*Vulpes vulpes*).

Valoració: La vinya és el cultiu que caracteritza millor el paisatge agrícola. El vi té denominació d'origen "Penedès", la qual cosa el fa competitiu. La gent que es dedica a agricultura ho fa en gran part com a activitat secundària. Un dels problemes de l'agricultura en el municipi és l'excessiva fragmentació, resultat de la implantació de noves infraestructures viàries o extensió de les zones urbanes i industrials. Cal tenir present el perill de que la demanda de serveis dels ciutadans, unida a la manca d'espai lliure en molts dels municipis de la regió metropolitana i a les facilitats de comunicacions, amenaci els millors sòls per a convertir-los en urbans o per a serveis. Cal conservar i protegir els sòls de les planes més fèrtils i els que tradicionalment s'han dedicat a activitat agrícola.

Ecosistema forestal: És l'ecosistema de més pes relatiu en el conjunt del municipi de Sant Pere de Ribes. 355 ha. (8,7% de la superfície) del municipi estan incloses en el Pla d'Espais d'Interès Natural. A més a més, hi ha petites masses forestals distribuïdes arreu que enriqueixen el paisatge rural amb predomini de conreus de vinya.

El paisatge actual és dominat per les garrigues (*Quercetum cocciferae*) i brolles (*Erico-Thymelaeetum tinctoriae*, *Anthyllido-Cistetum clussi* i *Cisto-Sarothamnetum catalaunic*), sovint acompanyades per un estrat arbori de pins (*Pinus halepensis*). A la part més muntanyosa del municipi s'hi troba una zona forestal on hi destaquen les pinedes formades bàsicament per pi blanc (*Pinus*

halepensis) i pi roig (*Pinus sylvestris*). Al sotabosc hi és present el bruc d'hivern (*Erica multiflora*), l'argelaga (*Genista scorpius*), o el romaní (*Rosmarinus officinalis*).

Valoració: El massís del Garraf com a sistema kàrstic de característiques úniques a Catalunya constitueix sens dubte una de les àrees d'alt valor paisatgístic i ecològic. La part més muntanyosa del municipi s'inclou dins del massís. Per això és clarament positiva la proposta d'ampliació del Parc del Garraf com a eina fonamental en el manteniment de la biodiversitat i com a figura de gestió del territori.

El municipi compta amb un pla de prevenció d'incendis forestals que obliga el Decret 64/1995 a les entitats locals situades en zones d'alt risc d'incendis forestals. La vegetació és termomediterrània altament inflamable i per tant amb un inevitable alt risc d'incendi. En tot cas, l'auditoria apunta accions i remeis parcials referents a minimitzar les principals causes conegudes.

Ecosistema costaner: Sant Pere de Ribes té un front costaner d'uns 500 metres de costa rocosa que forma part d'una àrea forestal que s'estén des de Vilanova i fins a Sitges, que es coneix com Els Colls-Miralpeix. En els Colls es pot observar una gradació de vegetació mediterrània des de mar fins a terra endins. Al vessant costaner s'hi troba vegetació halòfila (resistent a sòls salinitzats). En les zones de cotes més altes s'hi troba una màquia litoral de garric i margalló que esdevé pineda en la zona propera a la zona urbana de Les Roquetes i Mas d'en Serra. En aquesta zona la influència marina no és tan notable.

Valoració: Sant Pere de Ribes té 500 metres de costa en una àrea coneguda com Els Colls que inclou una de les majors zones boscoses del litoral català i una sola unitat geogràfica, els Colls-Miralpeix, entre els termes de Sitges, Sant Pere de Ribes i Vilanova i la Geltrú; tot aquest conjunt constitueix el major espai litoral sense urbanitzar entre el Parc Natural del Garraf i Tarragona.

S'apunta en l'auditoria l'impacte sobre el medi que tindran les actuacions urbanístiques previstes, i la manca d'un pla de gestió i ordenació del territori en la zona que respecti el manteniment de les comunitats forestals i que estableixi corredors biològics.

Ecosistema hídic: L'estructura rocosa del terreny de la zona comporta una manca de corrents d'aigua a la superfície, atès l'elevat grau d'infiltració de les aigües de pluja. No obstant això, les rieres són un espai que han d'estar lliures per al pas de l'aigua, degut al caràcter imprevisible del règim mediterrani. En els marges de cursos d'aigua, es troba, per exemple, ginesta (*Spartium junceum*), fonoll (*Foeniculum vulgare*), ullastre (*Olea europaea var. sylvestris*), sarga (*Salix eleagnos*) i arítjol (*Smilax aspera*).

Valoració: Les rieres tenen la funció d'eix de connectivitat territorial entre espais forestals i agrícoles. Són alhora espais ocupats per una diversitat d'habitats crítics per a moltes espècies interessants. Finalment, representen de les poques zones amb cert grau d'humitat en aquest territori tan sec. Cal preservar el bon estat de les lleres i de la vegetació típica de ribera. Entre els perills que s'han de combatre hi ha el fet que les rieres sovint esdevenen punts

d'abocaments de deixalles i d'aigües residuals, i el de l'erosió, que és especialment palesa en alguns trams de les rieres on el substrat dels talusos és bàsicament argilós (per exemple, a Les Timbes).

2.2 Ordenació del sòl no urbanitzable

2.2.1 Recomanacions de l'auditoria ambiental

Cal indicar que la majoria d'accions i recomanacions que fa l'Auditoria ambiental són dirigides al consistori i es refereixen a activitats, elaboració d'estudis i plans, iniciatives a endagar pel desenvolupament d'actituds de seguiment o de manteniment, basant-se en la revisió del PGOM que es va aprovar provisionalment en l'any 1999. Tot i així, l'auditoria de Sant Pere de Ribes comenta aquella revisió, i fa recomenacions generals i particulars sobre directrius a seguir en l'ordenació urbana. En canviar la proposta, molts comentaris han quedat sense base, però d'altres han estat recollits per aquesta revisió.

L'apartat més important en aquest context és el número 2 del document del pla d'acció, que fa referència a l'ampliació del Parc de Garraf i altres zones no urbanitzables, i als programes o activitats a desenvolupar en sòl no urbanitzable:

1) Disseny i manteniment d'una xarxa de corredors, 2) Estudiar, restaurar o intervenir algunes de les zones naturals del municipi, 3) Preservar i aprofitar el patrimoni historicocultural com a element integrant del paisatge, 4) Intervenció en zones degradades, 5) Gestió i manteniment de l'espai rural (agrícola i forestal) com a element estructurador del territori, 6) La influència del Parc (inclosa l'àrea d'ampliació) en el territori de Sant Pere de Ribes, 7) Mesures de prevenció d'incendis forestals, 8) Elaboració d'un pla de gestió de l'espai de titularitat pública en Els Colls amb la participació dels ciutadans, 9) Seguiment de la dinàmica hidrogeològica.

Afegiríem aquí algunes de les recomanacions que en el mateix estil es fan en l'apartat número 1, i que es refereixen a millorar la qualitat dels nuclis urbans del municipi, a partir de la seva estructura plurinuclear. En els programes proposats n'hi ha que tracten d'actuar a través d'accions en sòl no urbà o no urbanitzable peri-urbà. Per exemple: "1.2 Complementar les millores que es preveuen en la revisió del PGOM, 1.3 Aplicar mesures per assegurar la màxima qualitat paisatgística i ecològica en les noves zones de dinamització econòmica , 1.6 Pacificació del trànsit dins els nuclis , 1.7 Atenció per la integració paisatgística i ecològica del sistema viari, etc..."

2.2.2 Criteris generals

Si bé en els apartats de la introducció 1.3 i 1.4 hem plantejat ja una bona colla de criteris i de directrius a tenir en compte en l'ordenació conservadora del sòl no urbanitzable, de cara al manteniment i recuperació de la biodiversitat, i amb la fita de no hipotecar el futur del territori ni del seu desenvolupament, oferim aquí una llista curta i sintètica de directrius o principis bàsics que s'haurien de seguir per a la planificació dels espais lliures no urbanitzats:

- **Principi de continuïtat.** Tractar d'aconseguir que els espais no urbanitzats ocupats per sistemes poc humanitzats esdevinguin més estables, caldria promoure un model de distribució espacial que tendeixi a formar un reticle. Aquest reticle estaria format per masses compactes unides per corredors prou amples de la mateixa vegetació natural. En particular les reserves han de ser tan grans com sigui possible, sense barreres que les tallin pel mig. Aquest principi duria a fusionar àrees actualment separades o a connectar-les mitjançant corredors verds. Caldria igualment garantir el grau de protecció mínim que assegurí la permanència, inclosos els espais marginals i els corredors.

- **Principi de compensació.** Per compensació s'entén que els espais lliures no urbanitzables i protegits tenen el paper de contrarrestar efectivament la pressió de l'entorn urbanitzat. Els boscos per exemple constitueixen un entorn descontaminant, protector de sòl, regularitzador del règim hidrològic i de la qualitat de l'aigua, normalitzador del clima i fornidor de paisatges i espais per al lleure. Tot plegat paràmetres que tendeixen a compensar les disfuncions metabòliques associades a les ciutats i a les seves necessitats d'espai, de paisatge i lleure.

- **Principi d'autonomia i equilibri.** Cal que els espais lliures es distribueixin de forma homogènia en el territori i siguin representats arreu. En aquest sentit també la pressió associada a la demanda d'espais de lleure es veuria diversificada en l'espai.

-**Principi de quantitat.** La proporció d'espai lliures de les característiques esmentades anteriorment han de ser suficientment extensos.

- **Principi de funcionalitat.** Els espais lliures han de complir al màxim les funcions per a les quals estan dotats i que se'ls hagi assignat. La funcionalitat sovint pot venir de l'aplicació acurada de qualsevol dels altres principis. Així per exemple, la continuïtat, la compensació i el principi de quantitat inspiren propostes com l'Anella Verda. Per altra banda, la funcionalitat ha de promoure la restitució del paisatge als llocs on estigui malmès, aprofitant les restauracions i repoblacions per a fer també espais humanitzats però de caracter protector dels propis espais naturals i més verges.

Als anteriors principis caldria afegir si més no un criteri adicional que és necessari per a no quedar-se en utopies ultraconservadores. Convé que l'ordenació del sòl no urbanitzable es faci d'acord amb els desitjos de creixement urbà compatibles amb la sostenibilitat. Això vol dir controlar i dirigir aquest creixement seguint criteris sostenibilistes, tractant de fer un bon ús del sòl, conservant-lo al màxim, recuperant ambients malmesos, etc.. Convé que els criteris economicistes i d'interès a curt termini no contaminin la política de planificació urbanística, i que imperin els criteris més basats en el coneixement de la naturalesa, i en la limitació i gestió prudent dels recursos propis. Tanmateix, convé harmonitzar les polítiques conservacionistes amb el desenvolupament econòmic i creixement poblacional, la qual cosa sovint exigeix requalificar com urbà espais que tenen vocació de rurals. El que en tot cas és important, és que el consistori estigui amatent per a evitar en el futur qualsevol abús de l'acció frenètica de creixement urbà, que hipotecaria greument la qualitat de vida dels actuals habitants i limitaria clarament llurs possibilitats de decidir lliurement i col·lectiva el seu futur.

2.2.3 Classificació del sòl no-urbanitzable a Sant Pere de Ribes.

En la proposta que fem de la revisió del PGOM intentem parar i fer anar enrera l'actual procés de fragmentació del territori, garantint la possibilitat d'ampliar el Parc de Garraf i de fer una connexió ecològica i paisatgística efectiva amb les zones del PEIN properes, seguint les propostes de l'Anella Verda. Protegim igualment els camps de conreu i tractem de mantenir, i augmentar en l'entorn urbà, la diversitat d'habitats no urbans, i relligar-los amb el sistema d'espais lliures.

El sòl no urbanitzable ha estat classificat en 5 categories, sent les 4 primeres figures de protecció especial, sòl rural protegit (SRP), i que podriem dir en terminologia acadèmica i científica que totes 4 són de **protecció pel seu interès ecològic**, en el seu sentit més genuí, de funcionalitat sistèmica. En l'explicació de cadascuna de les qualificacions, hi afegim "d'interès natural, agrícola o paisatgístic", atenent a llurs característiques concretes i principals funcions, i per a facilitar l'ordenació normativa i d'usos permesos en les diferents zones:

SRP1: Parc de Garraf

SRP2: Zona d'interès natural

SRP3: Zona d'interès agrícola

SRP4: Zona d'interès paisatgístic

SRC1: Sòl rural comú - Zona lliure permanent

En la qualificació d'un indret concret hi intervenen no només el tipus de sòl, en terminologia edàfica, i el tipus de cobertura vegetal o sistema ecològic al qual pertanyi, sinó que és tant o més important l'entorn, els veïns. Aquest veïnatge explica una bona part de les tensions actuals, de la història del terreny i del seu futur, del que tindria "vocacionalment" i del que per coherència més global la planificació li otorga.

Definicions:

SRP1: Parc de Garraf.

Territori que pertany a l'ecosistema forestal del massís de Garraf i que té per tant vocació de pertànyer al Parc de Garraf. Hem designat amb SRP1 tot aquell espai que ha estat recentment inclòs en el Parc de Garraf i que per tant estarà subjecte a la normativa de referència. La principal funció és la de conservació de la biodiversitat i la funció equilibradora dels fluxos ecològics (aire, aigua, sòl, biologia,...)

SRP2: zona d'interès natural.

Hem considerat una categoria que designem de protecció d'interès natural per a tot aquells espais limítrofs amb el Parc de Garraf (classificat SRP1) que vocacionalment hi haurien de pertànyer. Es tracta en definitiva de que aquests espais contribueixin a augmentar una mica la superfície protegida de caràcter natural, i en alguns casos actuen de franja de contenció o d'esmoreïment de la pressió antròpica. Altres trossos no són fronterers amb els SRP1 però tenen característiques ecològiques que els dona valor de pont entre àrees similars i representen retalls que afegixen diversitat ambiental en àrees agrícoles o periurbanes. Tenen les mateixes funcions que la classe anterior, però admeten una gestió més activa i menys restrictiva.

SRP3: zona d'interès agrícola

Catalunya és un país mediterrani humanitzat d'antic, on els agrosistemes tenen importants funcions ecològiques i paisatgístiques, i juguen un paper molt important en la conservació de la diversitat biològica. Són moltes les espècies de la fauna i la flora que requereixen d'aquests espais en algun moment del cicle biològic. Malgrat tot, les polítiques de conservació han tendit a menystenir els agrosistemes i aquests no han estat objecte de l'atenció que mereixen per contribuir a la conservació de la diversitat biològica i paisatgística. La intensificació de l'agricultura, els efectes de la contaminació, l'ús abusiu de plaguicides i el desenvolupament urbà amenacen la continuïtat dels agrosistemes existents, i en especial aquells més tradicionals de més valor ecològic, paisatgístic i cultural.

És per tot això que cal promoure la conservació dels agrosistemes tradicionals i protegir el sòl de conreu no només pel seu valor econòmic sinó pel seu valor ecològic i paisatgístic. Quan sigui indicat cal incentivar i ordenar mesures de foment

de les pràctiques agràries que contribueixin a la millora ambiental i a la conservació de la diversitat biològica i paisatgística.

SRP4: zona d'interès paisatgístic.

En aquesta qualificació hi hem posat espais que independentment de les comunitats biològiques que contingui (naturals o conreus), per la seva orografia, situació i veïnatges, convé preservar, o bé intervenir-hi amb accions de restauració o regeneració (tal com s'indica en l'auditoria ambiental).

SRC1: sòl rural comú - zona lliure permanent

Hem inclòs en aquesta classe aquells espais rurals que no poden ser urbanitzables per haver quedat afectats per vies de comunicació, o que no són considerats necessaris en aquest pla pel desenvolupament i creixement urbà previst. Aquests espais haurien de ser tractats de forma específica en un pla especial que sigui inspirat en les recomanacions de l'auditoria ambiental de Sant Pere de Ribes.

Altres espais no urbanitzables

Convé recordar aquí que hem inclòs dins del Sistema d'Espais Lliures, les "Valls de riera" i el "Parc forestal públic". Les Valls de riera són de fet els anomenats "ecosistemes hídrics" de l'auditoria ambiental, mentres que el parc forestal públic en realitat s'aplica a un únic tros de territori ubicat en la part alta de Mas Alba, espai de propietat municipal que trobant-se en sòl d'una urbanització, pertany estructuralment i funcional a l'ecosistema forestal de Garraf. A partir de l'anterior pla i en plans especials s'han anat legalitzant ocupacions urbanístiques indiscriminades, i s'ha anat tractant de minimitzar l'impacte que les urbanitzacions il·legals, i sovint amb greus defectes, han tingut en els sistemes naturals, en el paisatge i en la sociologia del territori. Ara es tracta de: a) fer revertir als sistemes naturals, en forma d'espais verds integrats en el paisatge, part de la superfície ocupada per les parcel·lacions; b) intentar tallar i no augmentar el nombre de vies de penetració de l'activitat humana en el medi natural; c) tractar d'aconseguir que els espais urbans existents, de baixa densitat, més o menys aïllats, funcionin de manera correcta i sostenible.

Els retalls de sòl no urbanitzable amb les qualificacions indicades estan repartits de tal manera que s'intenta: a) ampliar l'espai natural protegit, b) protegir els contorns d'espais naturals propers a la zona urbana o a la zona agrícola, c) afavorir les connexions entre unitats territorials amb un cert grau de conservació, d) protegir l'activitat agrícola i l'espai que s'hi dedica, e) millorar el paisatge rural i urbà, integrant l'espai rural amb el de sistemes d'espais verds urbans i peri-urbans.

Tots aquest indrets han d'estar subjectes activament a les normes de gestió, ús i ocupació que s'indiquen en la normativa. Així es limiten les edificacions residencials

a les actualment existents i s'estableixen normes de regulació pel que fa a possibles ampliacions, tot especificant els usos admissibles.

2.2.4 Quantificació del sòl no urbanitzable

La superfície de sòl no urbanitzable és de :

Parc de Garraf	(SRP-1)	1.567 Ha
Zona d'interès natural	(SRP-2)	299,94 Ha
Zona d'interès agrícola	(SRP-3)	611,46 Ha
Zona d'interès paisatgístic	(SRP-4)	230,39 Ha
Sòl rural comú- zona lliure permanent	(SRC-1)	172 Ha

CAPÍTOL IV

LA NECESSITAT D'HABITATGES

1. LES NECESSITATS D'HABITATGE

D'acord amb les estimacions de l'evolució de la població determinariem la quantitat d'habitatges que corresponen al nombre d'habitants. Existeix una altra sèrie estadística important per estimar les necessitats d'habitatge al municipi. És la sèrie que comptabilitza el creixement del parc d'habitatges actuals. Aquesta sèrie es pot formar a partir del darrer cens de les llicències donades des d'aquest cens, les quals ens permetran aproximar-nos a la realitat actual.

A partir del coneixement del parc d'habitatges a Sant Pere de Ribes i l'evolució dels últims anys, realitzarem una sèrie de previsions de les necessitats d'acord amb la població que s'ha determinat per al municipi durant els propers anys. Per això considerem aquests diversos components de la demanda i les següents limitacions:

- a) L'augment de la població i habitatges es considera uniforme per cada any dins de cada etapa del Pla.
- b) S'estima que de l'augment de població hi ha una part demandant d'habitatges, que correspon al saldo migratori, l'altra part -de l'augment de població- s'acomoda als habitatges ja existents; aquesta primera tindrà una demanda -relativament alta- d'un habitatge per cada tres persones.
- c) Considerem una demanda originada per taxa de nupcialitat del 6 ‰. Aquesta també serà uniforme per tots els anys d'acord amb la població de 2001 i 2009. Això implicarà per alguns anys una taxa superior a la considerada com a taxa de partida.
- d) Un altre component de la demanda és la que correspon a joves que deixen la llar familiar. Estimem que aquesta demanda pot ésser orientada cap a una segona residència de una forta estacionalitat (apartaments) i si va cap a residència principal la mateixa la podem considerar inclosa en l'alt percentatge que determinavem al punt c) de demanda corresponent a nous matrimonis.
- e) Hi ha una demanda de nova residència originada per un canvi qualitatiu al que lògicament aspira la població. S'estableix tanmateix una estimació pel que fa a la demanda de renovació d'habitatges. El reste considerem que o bé no es renova, o fan reformes interiors, estan buïts, o té actualment usos que no són d'habitatges (oficines, etc...)
- f) Considerem que la segona residència tindrà un augment important atès el fort magnetisme de la zona i l'efecte multiplicador de la A-16. Les esmentades condicions que té el municipi per totes les raons exposades en la memòria obligaran a disposar de més sòl urbanitzable, encara que no es sectorialitzi, per a poder acollir fàcilment la possible demanda que previsiblement es produirà en els propers vuit anys.

D'acord amb tots aquests punts s'ha programat el Pla General com es demostra més endavant, per tal de poder acollir una població total de 48.091 habitants, en front dels 42.815 habitants que preveia el Pla General que es revisa.

Un altre factor que ha condicionat el fet de programar en excés, sòls urbanitzables davant la real demanda efectiva, ha sigut la voluntat de l'Ajuntament d'evitar l'especulació del sòl, rebutjant la concentració excessiva i posicional, i sobretot i com s'ha dit, per tal d'obtenir gratuïtament la cessió de sòls per a nou centre escolar o els ocupats per la traça de la ronda de Ribes, entre d'altres.

2. LES NECESSITATS DE SÒL INDUSTRIAL I DE SERVEIS

A partir de les projeccions de població pot obtenir-se una estimació del sòl industrial necessari per a possibilitar l'ocupació en el sector industrial.

La indústria programada s'estima amb un estàndard d'una Ha. de sòl industrial per cada 50 llocs de treball. Aquest estàndard de 50 llocs per Ha. aplicats al sòl industrial a ocupar en els 8 anys de programació del pla, ens dona 950 llocs de treball nous.

Naturalment aquesta xifra és orientativa, i representa la superfície de sòl necessària perquè es puguin implantar les instal·lacions industrials que hauran d'oferir llocs de treball en el sector a la població de Sant Pere de Ribes que presumiblement entrarà en el mercat de treball els propers anys. Cal pensar en les iniciatives i expectatives de desenvolupament d'aquest sòl que preveu l'Ajuntament.

3. LA CAPACITAT D'ACOLLIMENT D'AQUEST PLA GENERAL

El Pla General qualifica sòls urbans i urbanitzables per acollir un nombre de residències, indústries i equipaments d'acord amb les previsions abans esmentades. Cal comprovar que les superfícies de sòl qualificat corresponen a les necessitats. Però per fer aquesta comprovació cal exposar els criteris que s'han utilitzat pel càlcul del potencial d'habitatges, habitants i volum edificable industrial.

3.1 Criteris pel càlcul del potencial residencial en sòl urbà

Les àrees de sòl urbà qualificades contenen uns percentatges de sòl destinat a sistemes (vials, equipaments, zones verdes, serveis, etc.)

Per tal d'obtenir el nombre potencial d'habitants es parteix dels càlculs fets en les urbanitzacions existents (Quadre QH1), dels càlculs en el nucli urbans a partir del cens i de les estimacions de consolidació actual (Quadre QH2).

Ateses les característiques de la implantació existent i futura del parc d'habitatges a Sant Pere de Ribes per a deduir el nombre d'habitants es suposa, genèricament, l'estàndard mitjà de 3,3 persones per habitatge.

3.2 Criteris pel càlcul del potencial residencial en sòl urbanitzable

Els índex venen regulats per les qualificacions urbanístiques i per les Normes del Pla General, que també determina els usos. Per tal d'obtenir-ne el potencial d'habitatges es dedueix directament dels càlculs fets per a cada pla parcial en l'annex normatiu i es resumeix en el quadre QH4.

3.3 Criteris pel càlcul de la ocupació industrial

Pel que fa al càlcul de llocs de treball que genera la zona industrial, s'aplica l'estàndard de 50 llocs per Ha neta.

4. QUANTIFICACIÓ GLOBAL

S'han confegit els següents quadres:

Quadre QH1. Quantificació del nombre d'habitatges i habitants potencials de les urbanitzacions i assentaments existents.

Quadre QH2. Càlcul estimatiu del potencial d'habitatges i habitants en els nuclis urbans a partir del cens i de les estimacions de consolidació actual.

Quadre QH3. Quantificació resum de les característiques de sòl urbà industrial.

Quadre QH4. Càlcul del potencial d'habitatges i habitants del sòl urbanitzable.

Quadre QH5. Quantificació resum de les característiques del sòl urbanitzable industrial.

Quadre QH6. Resum final.

QUADRE QH1.

Càlcul del nombre d'habitatges i habitants potencials de les urbanitzacions i assentaments preexistents.

SECTOR	total potencial d'habitatges	potencial habitants
Can Pere de la Plana	428	1.412
Can Lloses / Can Marcer	732	2.416
Mas Alba	1000	3.300
Els Cards	182	600
Els Colls	310	1.023
Can Macià	114	376
Els Garrofers	8	26
Mas d'en Serra	523	1.726
Rocamar i Minivilles	268	884
Vallpineda	479	1.580
	4.044	13.343

QUADRE QH2

Càlcul estimatiu del potencial d'habitatges i habitants en els nuclis urbans a partir del cens i de les estimacions de consolidació actual, no comptabilitzats en el Quadre QH1.

SECTOR	habitants actuals cens	habitants potencials	habitatges
Ribes	9.269	12.914 *	3.843
Les Roquetes	10.240	11.776 **	3.568
Les Torres	45	139	42
Puigmoltó	130	340	103
Vilanoveta	42	86	26
TOTAL		25.255	7.582

* estimat un 25% d'augment més, 332 habitatges del polígon 2 de Can Puig .
 (total 1.328 habitants)

** estimat un 15% d'augment.

QUADRE QH3

QUANTIFICACIÓ RESUM DE LES CARACTERÍSTIQUES DEL SÒL URBÀ INDUSTRIAL.

Es detalla:

1. Zona.
2. Àmbit territorial.
3. La superfície de sòl privat.
4. L'índex net d'edificabilitat en m^2st/m^2sl .
5. Sostre edificable.
6. L'índex de llocs de treball/Ha.
7. Els llocs de treball potencials.

QUANTIFICACIÓ: SÒL URBÀ INDUSTRIAL

QUALIFICACIÓ	Àmbit territorial	Sup. sòl privat Hes	Llocs de treball Ha	Llocs de treball potencial
13.1 i 13.2 Industrial Intensitat I i II	Polígon Vilanoveta	13,34	50	667
13.3 Tolerància Industrial	Giravi i Les Torres	1,07	50	54
TOTAL SÒL URBÀ INDUSTRIAL		14,41		721

QUADRE QH4

Càlcul del potencial d'habitatges i habitants del nou sòl urbanitzable sectorialitzat.

SECTOR	qualificació	Superfície m ²	sostre màxim m ² st	nombre màxim habitatges	nombre màxim habitants
SUPP4	16.2	158.905	47.672	432	1.426
SUPP5	16.2	49.667	9.933	79	261
SUPP6	16.3	194.737	38.947	195	644
SUPP7	16.4	164.908	29.683	115	380
SUPP9	16.1	248.633	124.316	1.198	3.953
SUPP14	10.2d	349.529	36.960	310	1.023
SUPP15	16.4	158.494	28.529	111	366
SUPP71 6	16.4	147.673	26.581	104	343
SUPP71 7	16.3	255.823	51.165	307	1.013
TOTAL		1.728.369	393.786	2.851	9.409

QUADRE QH5

Quantificació resum de les característiques del sòl urbanitzable programat industrial.

QUANTIFICACIÓ: SÒL URBANITZABLE PROGRAMAT INDUSTRIAL

QUALIFICACIÓ	Àmbit territorial	Superfície e Hes	Superfície neta Hes	Sostre edif. m²	Llocs de treball Ha	Llocs de treball
18.1 Industrial Intensitat I	SUPP10. Pla Parcial Sector Industrial Vilanova	14,18	4,46	56.724	50	223
	SUPP11 SUPP12	9,66 1,19	3,87 0,47	38.652 4.792	50	217
18.2 Industrial Intensitat II	SUPP8. Pla Parcial Can Puig	29,80	11,92	74.514	50	596
TOTAL	SÒL URBANITZABLE INDUSTRIAL	54,84	20,72	174.682		1.036

A part s'haurien de comptabilitzar els llocs de treball generats pel desenvolupament de la zona terciària del parc d'oci SUPP12.

QUADRE QH6

Resum final

QUADRE RESUM

SÒL URBÀ

QUADRE	Potencial habitatges	Potencial habitants
QH1	4.044	13.343
QH2	7.582	25.255
TOTAL SÒL URBÀ	11.626	38.598

SÒL URBANITZABLE

ZONA	Potencial habitatges	Potencial habitants

--		
QH4	2.851	9.409
TOTAL SÒL URBANITZABLE (SUPP)	2.851	9.409
TOTAL POTENCIAL D'HABITATGES (SU + SUPP) =		14.477
TOTAL POTENCIAL D'HABITANTS (SU + SUPP) =		48.007

Nota: Cal constatar que en les dades sobre el potencial d'habitatges i habitants inclouen naturalment la població flotant.

CAPÍTOL V

LLISTAT DE PLÀNOLS

LLISTAT DE PLÀNOLS

I. PLÀNOLS D'INFORMACIÓ

I.1	Sant Pere de Ribes i la regió metropolitana.	E: 1/100.000
I.2	El Pla General de 1982. Règim urbanístic del sòl	E: 1/15.000
I.3	Terres i aigües.	E: 1/15.000
I.4	Els camins cadastrals i les vies.	E: 1/15.000
I.5	Les àrees protegides. El Parc de Garraf.	E: 1/15.000
I.6	Inventari d'àrees d'expectativa arqueològica.	E: 1/15.000
I.7	Inventari dels edificis i àmbients d'interès arquitectònic.	E: 1/15.000
I.8	Els equipaments existents.	E: 1/15.000
I.9	Les formes de creixement de la residència.	E: 1/15.000
I.10	Les infraestructures. Xarxes territorials de serveis.	E: 1/15.000

II. PLÀNOLS D'ORDENACIÓ

II.1	Estructura general i orgànica del territori. Règim jurídic del sòl.	E: 1/10.000
II.1 bis	Construccions admeses en Sòl no Urbanitzable.	E: 1/15.000
II.2	Sèrie de plànols de classificació urbanística del sòl segons règim jurídic i sectors de planejament. Divisió general del territori. Qualificació urbanística del sòl.	E: 1/2.000
II.3	La vialitat i el territori.	E: 1/15.000
II.4	Sistemes i esquemes d'infraestructures.	E: 1/10.000
II.5	Perspectiva general de l'ordenació des del Montgrós	
II.6	Perspectiva general de l'ordenació des del mar.	

Sant Pere de Ribes, juliol de 2001

El director de l'equip redactor
Estanislau Roca Blanch, Dr. Arquitecte